

לפתות - לעגוב - להרוג!

כך
פועל

קוונטדו
המאהבים

של איראני החבלה

ביום אלה, נערכות בשבעה מועדי דוני טיפניס ברחבי העולם תחרויות זהות, שבסופן תיבחר, בכל אתר ואתר, מיס טיפניס של אותו אתר. ומכל המיסטיות האלה, תיבחר לאחר מכן המיס העולמית. אחת משבע המועמדות לכתר העולמי תהיה מיס טיפניס הישראלית, שתיבחר ביום א' הקרוב במועדון טיפניס בתל-אביב. ביום השבת האחרונה, צולמו תריס סר המועמדות על התואר הישראלי בחוף קיסריה, ותמונותיהן נשלחו לצומת העצמאות של התחרות בפאריס, שם הופצו התמונות — כתמונותיהן של מועמדות ה' סיבוב הראשון מכל העולם — בעיתונות האירופית.

ביום השלישי השבוע ייערך השלב הראשון בא של מסע יחסייהציבור העולמי, כאשר

מיס אחרונים לפני ההודעה המצלמות, גומעות המועמדות על כריה הדשא הרחבים והמוריקים של קיסריה.

במסיבת עיתונאים שתיערך בטיפניס ה' תל-אביב תופענה תריסר המועמדות, לבור שות בדגמים מיוחדים של אופנת טווינגי.

השיא — הישראלי — יתקיים ביום א' הקרוב, במועדון טיפניס. בהנחייתו של דודו דותן — שהבטיח ללמוד סופיסוף לרקוד, לכבוד האירוע — תיערך התחרות בין תריסר הישראליות על התואר הנכסף של מיס טיפניס ישראל 1972. ה' זוכה בתואר תקבל שלל מתנות, ביניהן מלתחה עשירה וכרטיסיסה לצרפת ל' תחרות העולמית. שם, היא תבלה שבוע על חשבון הברון.

דבר אחד בטוח — מבדידות היא לא תסבול שם. יחד איתה יצאו לדרך, ב' מטוס אייר פראנס, כמאה ישראלים — חברי טיפניס ועיתונאים — המצטרפים

בתחרות זו, את הצעד הראשון מתחתית הסולם, במעלה ה' שלבים מהאלמוניות האפורה אל הזוהר. מי תגיע לשלב ה' עליון? מי תישאר למטה? בתמונה למטה: היפהפיות עומדות במיסדר אופקני. כרגע, כולן שוות עדיין — עד לתחרות.

מי למעלה, מי למטה

11 מתוך תריס המתחרות סר המסע השבוע בקיסריה. רובן על תואר "מיס טיפניס", בעת הופעתן השבוע בקיסריה. רובן ככולן — יעשו, ככולן — יפהפיות טריות, בראשית דרכן. רובן ככולן — יעשו,

לשבוע העליון. הם יזכו לסיור בצרפת ו' ספרד, יזכו לראות את התחרות העולמית, יזכו לראות את השייט הראשי בתחרות זו, הכוכב המפורסם אלן דילון.

אחד מהם גם יזכה בכל התענוג הזה חניס. במשך שבועיים, החל מיום א' ה' קרוב, תיערך בטיפניס, מדי ערב, הגרלה בין האורחים. הזוכה בגורל יקבל את השבוע הזה, כולל הטיסה — חניס.

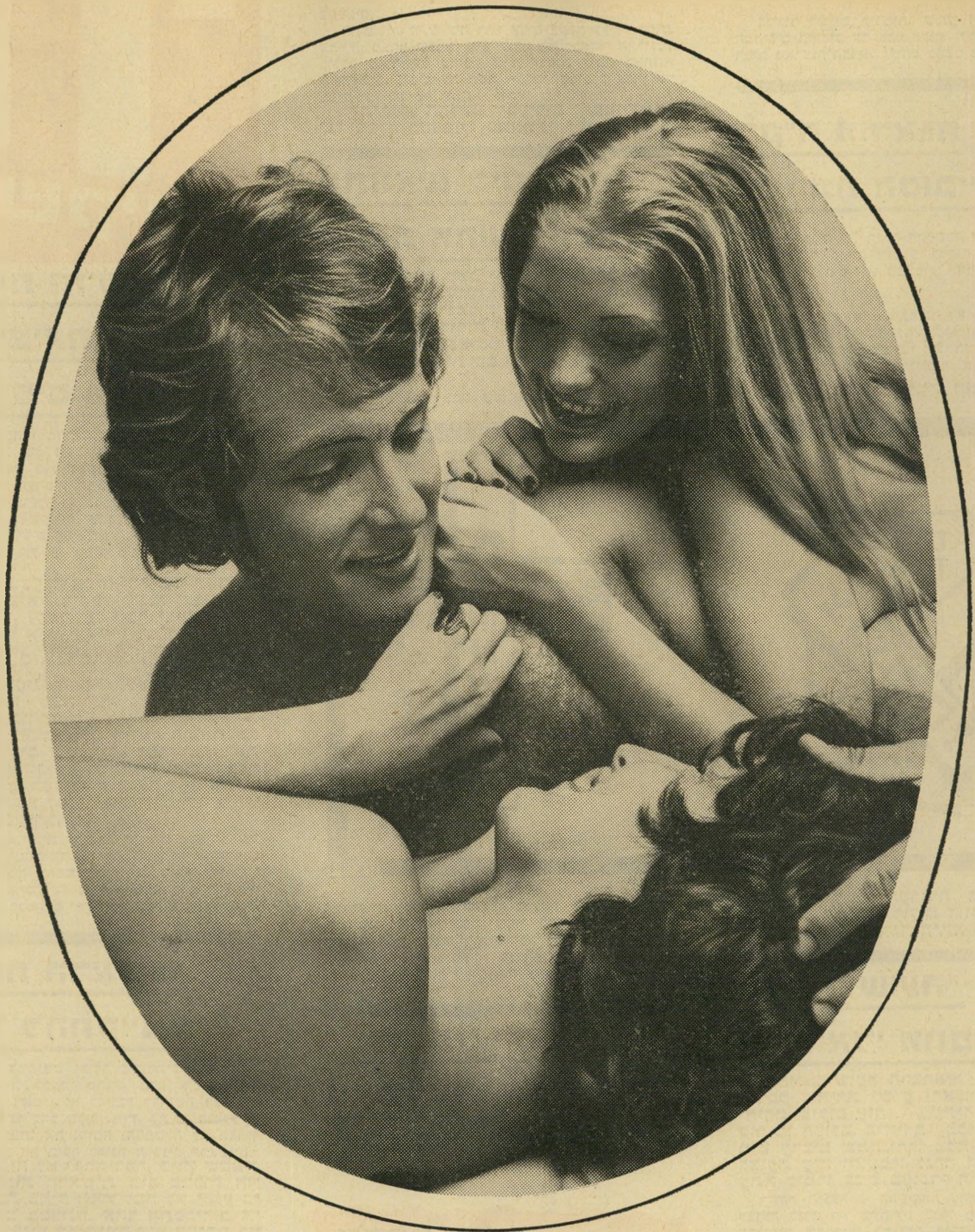
המאשרת שתזכה בתואר מיס טיפניס העולמית תוצף בשלל מתנות. מלתחה של אלפי דולרים, וחווה עבודה כדוגמנית במשך שנה בבית-האופנה הגדול ביותר בכרצלונה. שלא לדבר על מיבחני בד, שזה כבר מובן מאלי.

תחרות "מיס טיפניס" העולמית תיערך בסוף ספטמבר, במועדון טיפניס החדש בקאנה-פלאז'. אם יפול התואר בידיה של הישראלית, היא תצטרך למהר לשוב ארצה, לקראת אוקטובר.

כי בתוקף מעמדה כמיס טיפניס הישראלי, היא תזכה להיכלל אוטומטית בין המועמדות הסופיות לתחרות מלכת המיס 1972. תחרות זו תתקיים באוקטובר, ב' היכל התרבות בתל-אביב. יהיה זה מרתק לראות את הקרב שיתפתח שם על הכתר.

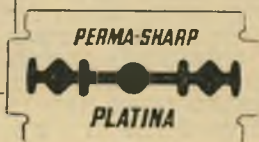
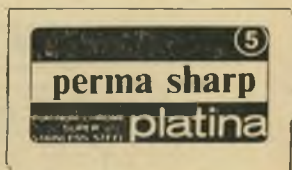

אל תפס

הכל הולך חלק... עם פרמה שרפ פלטינה

סכין הגילוח הנבחר לשנת 1972
רב המכר בין סכיני הגילוח מפלדת אל-חלד

הערכות חדשות

לגבי יציאת

הסובייטים ממצריים

אחרי ההתפכחות מההלם הראשוני בעיקבות יציאתם הפתאומית של היועצים והחיללים הסובייטיים ממצרים, שתוארה כ"גירושם על ידי סאדאת", מת גבשות והולכות הערכות חדשות לגבי המאורע. היעדר מידע מוקדם ושתיקתם של הסובייטים הביי כו בשעתו את המשקיפים. עתה, עם הצטברות מידע נוסף, סבורים "חוגים מהימנים" כי התמונה שצוירה תחילה, בעיקרה על פי מידע מצרי, היתה מסולפת בחלקה.

מסתבר שצעדו הפתאומי של סאדאת, שהורה על יציאת מיספר מוגבל של סובייטיים ממצרים, נעשה על סמך ידיעות מכוונות שפסקו שהגיעו אליו, כאילו עומדים הרוסים, מטעמים שלהם, לצמצם את כוחותיהם ביי מצרים. סאדאת שחשש כי צעד כזה יחליש את מעמדו בעיני הצבא המצרי, החליט ליי הקדים תרופה למכה ולהציג את יציאת הי סובייטים כ"גירוש".

התגובה הסובייטית היתה הוצאת כל הכוחות הרוסים ממצרים, דבר שמאדאית כדל לא התכוון לו ושהותיר אותו כפה פעור. הרוסים העדיפו שיציאתם תראה כי "גירוש" כדי לא לקלקק את תדמיתם בעיני שאר מדינות ערב.

התוכנית הסובייטית להוצאת הכוחות ממצרים, ש' תוכננה אומנם לטווח רחוק יותר, התבססה על היעדר התועלת בפתירתה מחדש של תעלת סואץ ועל הח' לטה לבנות כוח ימי של נושאות מטוסים שיבטל את התלות הרוסית בבסיסים יבשתיים במדינות ידידותיות.

הרבנות הראשית

תחדל להתקיים?

נוכח הרוב המתגבש והולך בוועדת הבחירות של הרבנות הראשית לבחור מחדש ברב איסר יהודה אונטרמן כרב ראשי ולא להיכנע לדרישת הממשלה והמסד"ל להחליפו ברב שלמה גורן, לא מן הנמנע כי גולדה מאיר תממש את איומה והממשלה לא תאריך עוד פעם נוספת את תוקף כהונת הרבנים הראשיים. במקרה כזה לא יקרה דבר, כיוון שממדי לא אין לרבנות הראשית שום סמכות חיי קיום המעוגנת בחוק ואי-קיומה לא יפגע ביי חיים הדתיים במדינה. אחד התפקידים הי מעטים של רבנים הראשיים הוא הענקת כור שר לרבני הערים. מאחר שממדיא אין ביי ערים הראשיות, מלבד תל-אביב, רבנים ראיי שיים, שכן מאז נפטרו הרבנים הקודמים אין הסכמה לבחירת רבנים חדשים, לא יהיה בכך אסון.

ייתכן שבעיקבות הסרת התוקף הרשמי ממוסד הרבנות הראשית, דבר שיכרוך אחריו הפסקת המש' כורת הממשלתית, יכנע אונטרמן ויסכים לפרוש מ' כהונתו, דבר שיאפשר את מינוי "הרב מטעם".

יערי פקד לבטל

אירוע על בירעם

על פי פקודתם האישית של מאיר יערי וחבריו נאלץ סניף "צוותא" בירושלים ליי כסל ערכי-הזדהות עם עקורי בירעם ואיקי רית, שנועד ליום השלישי, ערב המיצעד הנדול.

אנשי הנהגת מפ"ם התקשרו עם חרש, מזכיר סניף מפ"ם המכהן גם כמנהל צוותא בעיר, והכריחו אותו

להודיע לארכי-ביוסף רייא על ביטול המופע. הסיי בה: מנהיגי מפ"ם חששו שהאסיפה תביא לגיוס מפגינים.

התערבות זו עוררה רוגנו עצום בקרב צעירי מפ"ם בבירה, מאחר שכמה ימים קודם לכן, כאשר התלוונה גולדה מאיר על עריכת ערבי-הזדהות דומה בצווחא בתל-אביב, השיב לה השר ויקטור שמי-טוב שאין ליי מפ"ם שליטה על צווחא, שהוא גוף עצמאי.

כתגובה, החליטו הצעירים והסטודנטים של מפ"ם להצטרף במאורגן למיצעד.

עתונאים ביקשו

טיסות מהשגרירות

דיפלומטים בשגרירות ארצות-הברית ביי ישראל הביעו תמיחה על פנייה של אגודת העיתונאים בירושלים אל השגרירות, כה התבקשה השגרירות להשתתף במימון נסיי עתם של עיתונאים ישראלים לארצות הברית כדי לכפות שם את מלחמת הבחירות לנשיאות.

לטענתם גיסו כמה עיתונאים לשכנע את אנשי

בתפוסת המטוסים, יחד עם ירידת ממדי הי' תיירות לארץ, כגלל חששות ביטחוניים.

בניגוד לשנים קודמות, שבהן היו בעונה זו כל המטוסים תפוסים עד אפס מקום, יוצאים עתה מטוסים רבים מארצות-הברית כשהם כמעט ריקים.

רק"ח מודאגת

מעזיבת הסובייטים

בין עסקניה של רק"ח התפשטה דאגה לגבי המשך תמיכתם של חוגים רחבים ברחוב הערבי בישראל במיפלגה, נוכח הקרע המעמיק והולך בין מצרים ליי ברית-המועצות.

בעבר נהנתה רק"ח מתמיכה לא מועטה של חוגים ערביים לאומניים, שהתנגדו לקומוניזם אולם תמכו ברק"ח בגלל הקו הסובייטי של המיפלגה שהיה זהה לגביהם עם התמיכה הסובייטית במצרים.

עם התגברות הנימה האנטי-סובייטית

בקרב הלאומנות הערבית, חוששים אנשי רק"ח מפני איבוד קולות דווקא בחוגים שיי הזדהותם עם המפלגה היתה בלתי מסוייגת.

"חיל הישועה"

הישראלי מתפרק

"חיל הישועה הישראלי" — הכינוי שיי הודבק ליחידת יש"ע (ראשי תיבות של: יחידת שיקום עזה) — עתיד להתפרק ולעיי כור מן העולם. היחידה עסקה בשיקום פליי טים ערבים שהתגוררו במחנות פליטים ביי רצועת עזה והועברו לגדה המערבית. כבר עתה פוטרו כמה מעובדי היחידה.

רווחת הדיעה כי ההשקעות בהעברת פליטים מהי רצועה לגדה היו מיותרות בגלל מיספרם הנמוך של הפליטים שהסכימו לשיקום בגדה, בניגוד לתחזיות המוקדמות.

עתה יעשה נסיון לתכנן מקורות תעסוקה לפליטים סמוך לאזורי מגוריהם ברצועה.

סיכסוך כספי

עם מיליונר

סיכסוך כספי פרץ בין החברה לפיתוח מפעלי תיירות שבבעלות משרד-התיירות, לבין המיליונר אמנון ברנס, בעליו של מלון הקארוואנים בשארם-א-שייך.

החברה דורשת מכרנס לתחזיר לה הגיי וואה שקיבל לצורך הקמת המלון. ברנס טוי עץ שמועד פרעון ההלוואה פרם הגיע, שכן התחייב להתחזיר לתחזיר להחזרה מרגע סיום בניית הפרוייקט. לדבריו הסתיים הפרוייקט רק עם פתיחת הכביש לשארם-א-שייך.

משרד התיירות טוען שאין כל קשר בין פתיחת הכביש לסיום הקמת המלון ותובע את פרעון הי' הלוואה.

השגרירות לקבל את ההצעה בנימוק, כי פירסום אוהד בישראל לטובת ניכסון עשוי להשפיע על הבוחר היהודי, דבר שהשגרירות צריכה להיות מעוניינת בו. אישים בכירים בשגרירות שנדממו מהבקשה, טענו כי בשום מקום בעולם לא נתקלו בהצעה מחוסרת טאקט מעין זו.

ירידה תלולה

ב"אל-על"

דאגה חמורה שוררת בצמרת אל-על. בשבועות האחרונים חלה ירידה תלונה

הקרב על גשר "הראל"

התנגדותו העיקשת של שרי-העבודה יוסף אלי מוגי לקרוא את גשר מבשרת-ירושלים. העובר מעל הכביש הראשי בין תל-אביב לירושלים ליד מעלה הקסטל, על שם הטיבת הפלמ"ח הראל, אינה נובעת כלל מחשש ליצירת תקדים, אלא מיי רצון להמנע מסיכסוך עם מחלקת עבודות ציבורי ריות שבמשרדו.

בשעתו הבטיח אמונו לעובדי מע"צ כי הגשר, שנבנה על ידם, יקרא על שם המהנדס עמנואל פרידמן, מהנדס אזורי שר מע"צ, שנפטר לפני כשנה. תביעתה שר הטיבת הראל לתת את שמה לגשר, שאושרה עידידי ועדת המכסים והשמות, מאוימת לשבש את יחסי העבודה בתוך משרד העבודה, דבר מפניו חושש אמוני גיי יותר מאשר מהמסע הציבורי שמנחה לים עתה נגדו ותיקי החטיבה.

TIMEX
זמנים השתנו עם
טיימקס אלקטריק

יותר אנשים קונים טיימקס מכל שעון אחר בעולם

מפיצים בלעדיים בישראל: נציגים בע"מ" ת.ד. 36540 ת"א

מכתבים

מנהיג

אמיתי

במלחמתו בענקי המימסד, הוכיח מוכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרון כי הוא מנהיג אמיתי.

לכן, הוכיחו גם אתם את עצמכם ובחרו בו שוב לאיש השנה.

ד. גיבשטיין, באר-שבע

צילה של

אמא גולדה

אני בטוח שאיש השנה שלכם יהיה יצחק רבין.

אין מתאים ממנו. הוא משיכמו ומעלה מכל העסקנים הזעירים החוסים בצילה של אמא גולדה.

רבין הסתבך בסיכסוך עם האיש הזה (אבא אבן) ונראה כאילו ידו על התחונה.

אריה וכרויט
אבא הערמומי

זאת מפני שאבא הערמומי גייס לעזרתו את כל הכתלבים הרצים אחרי זנבות הפארק שלו.

אך אם היו שואלים אותי, אני הייתי שולח את אבא להיות שגריר ישראל באו"ם משוש נפשו, ואת יצחק רבין הייתי מחזיר בתופים וחוצרות ונותן לו את תיק החינוך.

אין טוב ממנו בתפקיד נותן דוגמא אישית זה.

אריה וכרויט, תל-אביב

מעשה

ניעו

המעשה הנועז של השנה שייך ללא ספק לגשיא ארה"ב ריצ'ארד ניקסון שהצליח בביקורו בסין לגשר על-פני תהום עמוקה ולקרב את השלום בעולם.

מי יתן וגולדה תצליח, כמוהו, לבנות גשר בין היהודים והערבים.

בתיה שרדר, כפר-סבא

(המשך בעמוד 8)

איש

השנה

בובי פִּיֶּשֶׁר, כמור! בן! האיש שמשגע את כל העולם ו- מכניס לרוסים ב- אבי אביהם. ראוֹבֶן גוֹלֶן, חיפה

ללא

מורא

גודן

אני מציעה לכם לבחור כאיש השנה את הגיאולוג דוד ניב - שנלחם ללא מורא לחשיפת שערוריית נתיבי נפט.

ברכה דורון, גבעתיים

צחוק

צחוק, אבל...

מי הצליח לצחוק מכל המדינה? מנכ"ל הנפט מוטי פרידמן!

לכן מגיע לו התואר: איש השנה השל"ב.

ר.ג., ירושלים

זה נוער

זה?

סרבן הגיוס גיורא נוימן הוכיח כי הנוער שלנו הוא זהב.

זה נוער, זה? כן! זה נוער שיודע לעמוד על דעותיו.

למרות שאינני מסכים איתו, אני חושב שהוא זכאי לתואר בן הנעורים של השנה. דני זינגר, נתניה

מהר, אלגנטי

ובלי טיפת דם

נראה אותכם מג' לים אומץ-לב ובור חרים במבצע שוד הטלפונים בראשון לציון כאנשי הש" נה שלכם.

על המיבצע הזה היה הרמטכ"ל ל- שעבר ברילב ב- וודאי אומר: "מהר, אלגנטי וכלי אף טיפת דם". אריה פרידמן, ירושלים

פרידמן

יד

לשלום

בפעם הראשונה בדור האחרון קם שליט ערבי והושיט בגלוי את ידו לשלום למדינת-ישראל.

בזכות מעשהו זה מגיע לנשיא מצרים אנואר אל-סאדאת שייבחר לאיש השנה השל"ב.

שלמה גור, רחובות

אתגר לנישואים אזרחיים

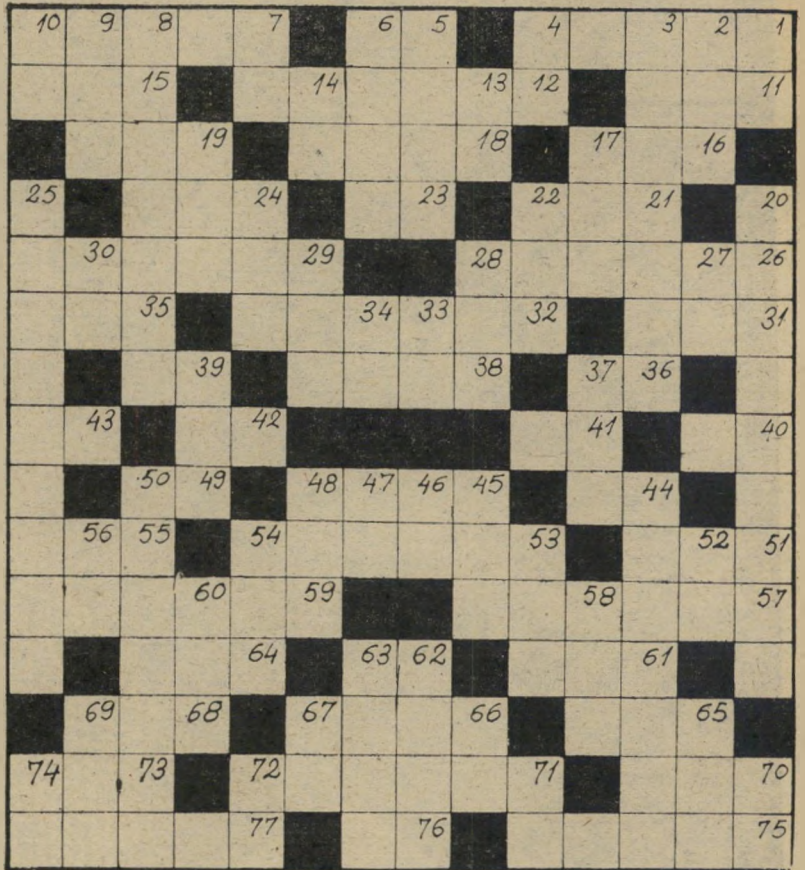
אם את סולדת מחוקי הנישואים והגירושים הנוקשים והמיושנים של מדינת ישראל, אם את מוכנה לתרום תרומה קונסטרוקטיבית להנהגת צו- רת נישואים שונה ומחפנית יותר, אם נוסף לכל זה את אקדמאית, בעלת חוש הומור, ושמתח חיים, ישמח להכריז אקדמאי בגיל 35.

מיכאל פלג,

(הכתובת שמורה במערכת)

1825

השבוע העולם הזה

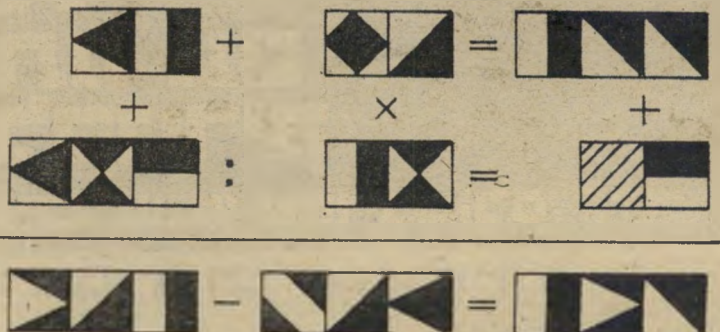

מאריך:

(1 עוני, דלות. 5 תבלין מורחי. 7 קיבוץ בצפון הארץ. 11 עליה מלך אבי" מלך. 12 אי לחופי אפריקה, מפורסם בתבליניו. 15 שאר בשרו הקרוב של האדם. 16 כראוי. 18 שקט. 19 מגלה לעתים נטיה להתחרט ברגע האחרון. 21 ארבה. 23 היינו הך (ר"ת). 24 קונצרט תעשייתי בארץ. 26 שם גנאי למתנגדי הקראים שפירושו: המאמינים בגדולים. 29 כלי נשק שפותח במלחמת העולם השנייה. 31 מכשיר. 32 איזור בארץ. 35 ברוטו פחות הטרחה. 36 בת קול. 38 ילקוט, שק. 39 תו נגינה. 40 שקר. 41 עוף טורף. 42 קמין. 43 מילת ברירה. 44 מקום נישוא. 45 תבלין לבשר. 49 מילת שאלה. 51 כינוי לאלהים. 53 כינוי לצירוף אוסטריה לרייך ה- שלישי. 55 מצץ. 57 שבט פראי בין מחריבי רומא. 59 ראש עיר גדולה ב- ארצות-הברית. 61 כופר. 62 יש אומרים (ר"ת). 64 משרד משלתי שעבר מטמורפוזה שמיית. 65 מוסד ציוני שאבד עליו הכלה. 66 היה מועמד למשרת יו"ר הכנסת. 68 תומר. 70 משורר אנגלי רומנטי. 71 סופר רוס גדול במאה ה-19. 73 נתין פיאודלי. 75 פריוילגיה של שליטים מורחיים. 76 נרו יאיר (ר"ת). 77 אישיות בלתי מוסרית בימי דוד המלך. **מאריך:** 1 קוסם. 2 סדק. 3 אי בים התיכון. 4 סוד. 5 הוכחת עדות כבלתי נכונה. 6 בירה דרום אמריקאית. 7 מקום עמוק באדמה. 8 מלכה רוסית ממוצא גרמני שזכתה לכינוי "הגדולה". 9 הברדל דק בצבע. 10 מדף. 13 עמוד מים. 14 בתוכה. 17 אשפת חצים. 19 עליו אומר ספיר תהילים. 20 דרגה כנסיתית של אדם שהתפרסם לאחרונה בארץ. 22 את אתונותיו חפיש שאול. 24 גיבור מאמר של אחד העם, שגיבורו השני הוא נביא. 25 נסיך רוסי, מראשי התנועה האנטי- כיסטיית במאה ה-19. 27 מילת שלילה. 28 מקל. 29 מילת תנאי. 30 סופו של לוט. 33 שיעורו עולה כל שנה בלי שום פרופורציה למשכורת. 34 בלבד. 37 מעשר המכות, או עיתון בוקר. 39 לא עליו בלבד יחיה האדם. 44 כינוי ל- קוזקים שהשתתפו בפוגרומים ברוסיה. 45 ללא תמורה. 46 עני. 47 גם כן עני. 48 ענף חקלאי מפותח בארץ. 50 מחלה בה מתמלא אזור בגוף בנוולים ומתנפח. 52 נחל בצפון הארץ. 53 ריק, חלל. 54 חומר בנין. 56 נמלט. 58 עיר בצרפת. 60 חמת, שק עור. 62 מלך חצור, שסיסרא היה שר צבאו. 63 מילת ספק, שמא. 65 אשה גדולה שעשתה רבות למען עוורים, חרשים ואלמים. 66 אבי מצביאו של שאול המלך. 67 מילת זרון. 69 אביזר חיוני לקאובוי. 70 בן צאן. 71 בית הציפור. 72 מגיע, נכנס. 74 שוהה לילה.

חשבוע 1825

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציינן כל סמל של ריבוע.

איזו אופנה הכנים לסקוב ללישכת המפקדים בצה"ל, ואיך לשמור שבת ובכל זאת לשמור על המאזן של פישר

אנשים

האולם וחזרה רק כשדודו גמר לחקות אותה.

פסוקי השבוע

● **שריהביטחון משה דיין** על ראשיהממשלה גולדה מאיר בכתבה שפורי סמה השבוע בטיים: "יש לה אוצר מילים מוגבל ל-200 מילה. שעליהן היא חוזרת שוב ושוב. בגלל אמונה משונה שהן מתקבלות היטב על ידי הציבור".

● **ראשיהממשלה עזריהו קרני** בראיון עם "הארץ": "אני אף פעם לא יודעת איך להסתדר איתו".

● **משה דיין** בטקס סיום מחזור בוגרים של בית-ספר לפיקוד ומטה: "הירות הברורה הנשמעות בישראל הן של שורדי בנקים ותחנות דלק, וההסתה היחידה בשטחים היא של יהודים המסיתים ערבים נגד ממשלת-ישראל".

● **פרופסור בנימין אקצין** במאמר בדיעות אחרונות: "אחת השגיאות החמורות אירעה ללא ספק בעניין עקורי בירעם, אשר הן מן הדין והן מתוך שיקולים פוליטיים היו ראויים לחזור לכפרם כבר בשנת 1951 לכל היותר".

● **יושבראש מרכז המפלגה הליברית אריה דולצ'ין**: "גורל קיומו של גח"ל תלוי בידי אלוהים ובידי נציגו בארץ-ישראל — יחנם בגין".

גולדה מאיר היא הישראלית היחידה במוזיאון ה-שעווה של קופנהאגן. כפסל שאינו מח-מיא במיוחד לראש ממשלת ישראל, ניצבת גולדה סמוך לנשיא אר-צות-הברית ריצ'ארד ניקסון ולצד ראש ממשלת הודו אינדירה גאנדי.

לי לזהותו? לא, השיבה ה-חותרת. הוא חשב כובע גרב". באותה תוכנית אירח דודו את אשתו הזמרת עירית רותן וחיקה זמרים ישראלים. כשר הגיע לומר **אבי טולידנו** קיבל את החיקוי ברוח ספורטיבית ומחא כף, ואילו הזמרת עירית רב עזבה את

כמה שבועות בלבד אח-רי שקיבלה רישיון-היגה. ארעה לגילה **ארמגור** תאונת דרכים והיא לקחה כעזרעמוח קל. בעלה, האמרגן **יעקוב** ("יעני-קליה") **אגמון**, הסביר את המקרה בעיפותה של גילה מפאת ריבוי עבודה. התלוצץ אגמון: "אני המעל היחיד במדינה שהלך למשרדהרישוי וניסה להשפיע עליהם של א לתת רשיון לאשתו".

בבית סוקולוב בתל-אביב הסתיימה לפני שבועיים במול טוב עיסקה שהחלה לפני 20 שנה. היה זה כאשר איש ה-מיסטריון והסיפורים **יוסף ג'ו** שילם לעזמוס קינן סכום ה-שונה לאלפיים פרנק ישנים: 18 ל"י. הכסף שולם לקינן עבור קאריקטורה שצייר לפני 20 שנה לעיתון אמריקן קיוסק קינן היה המו"ל שלו. קינן סיפר כי ג'ו נהג לשלם לו כל שבוע עבור הקאריקטורה ה-שבועית אבל נשאר חייב בעד הקאריקטורה האחרונה שצייר בשביל עיתונו.

אפילו ידידים קרובים של פרקליט מחוז תל-אביב **יעקב קדמי**, הופתעו כשנודע להם שמו הקודם אותו עיברת. הפרקליט נולד בירר-שלים בשם יעקב מזרחי.

במוכנות-יחיד חד-פעמי שערך הברון דודו רותן לצורך שידור ברדיו והוצאת תקליט, גילה לקהל מה מקור הבדיחות שלו: "פעם הייתי מקבל את הבדיחות מהסבתא שלי. עכשיו הם באים אלי מ-החותנת שלי." דוגמה לבדיחה שנגנבה מהחותנת: "היה שוד בנק. המתני עברה שם בדיוק באותו רגע וראתה. כשנלקחה לחקירה במיטרה ונשאלה אם ראתה את השודדים, אמרה: איזה שאלה? לבטי שראיתי! אחד מהם היה פיל". איזה פיל זה היה, טאילנדי או טיבטי? התעניינו החוקרים. איך אני יכולה לדעת? השיבה החותנת. לפיל טאילנדי יש אוזניים ארוכות ולפיל טיבטי אוזניים קצרות! הסביר החוקר. אם נראה לך אותו, האם תוכי

לרשותו אולפן הקלטה. כדי להרוויח זמן, משך בינתיים את מקאאוורן לשיחת-סרק על מזג-האוויר. בינתיים פונה אחד האולפנים והשיחה הועברה אליו. בסיום השיחה אמר מק-גאוורן ליונדב נבון: "זכות גדולה היתה לי לדבר איתך, ידידי".

מושל מדינת ניו-יורק **נרסין רוקפדר**, שביקר בי-שבוע שעבר בארץ, נפל על תגלית מרעושה: חסקה. מרוב שימחה על הגילוי קנה חסקה, על-מנת להטיסה חזרה עימו לארצות-הברית. לשם עדיין לא הגיע כלי שיט מהפכני זה.

שלוש תלמידות שמינית בבית-הספר התיכון על-שם המלפרב בבאר-שבע, החליטו לקרוא במסיבה שערכו, את שירו של **רויארד קיפלינג** אם (if). התרגום היחיד ש-מצי או לשיר היה ישן ולא התאים לקריאה. השלוש טילפנו לרבי-אלוף (מיל) **היים לסקוב**, ושאלו אותו אם יש בידו תר-גום טוב יותר. ידוע כי לסקוב משמש השיר מעין מוטו אותו אימץ לעצמו. בהיותו רמטכ"ל תלה בלישכתו לוח עליו היה השיר מרוקע באותיות נחושת. ממנו עברה האופנה לרבים ממפקדי צה"ל, וכיום ניתן למצוא את קיפלינג. כשהוא מתנוסס מילולית בלשכות רבות בצה"ל. כמובן שלסקוב היה תרגום והוא דיקלם אותו לנעי-רות בטלפון. כששמע זאת ראש עיריית באר-שבע **אליהו נא-ווי**, אמר: "אני רואה שלסקוב לא השתנה. כבר לפני 20 שנה הוא נתן לי צילום של תרגום השיר".

כובי פישר אינו מ-חק בשבת, מפני שהכת הנוצי-רית, כנסיית התבל של האל,

התימתו של שריהביט-חון **משה דיין** מבוקשת לא רק בין ציירי האוטוגרפים. אלא גם בין מפקדי צה"ל. בטקס סיום המיכללה לפיקוד ומטה של צה"ל, לא יכול היה מפקד המיכללה, תת-אלוף **משה פדר** להתגבר על יצרו וביקש מדיין, שישב לידו על בימת המפקדים, להעניק לו את התימתו למוכרת. דיין חייר, חתם על טיוטת הנאום שקרא באותו מעמד ובתום נאומו הגישו לפדר.

באותו טקס אירעה תק-לה כאשר הוגשו לבוגרי מחזור התלמידים במיכללה תעודות-סיום על נייר דמוי קף. התער-רות התערבבו תוך חלוקתן ודיין, שמסר אותן, לא ידע נמצא פתרון. דיין מסר לבוג-רים, שבאו לחקוץ את ידו, תעודות מגולגלות, לא לפי הסדר השמי ואמר להם: "אחר-כך תחלקו ביניכם בתעודות הנכונות".

מנכ"ל רשות השידור **שמיואל אלמוג**, אינו מהסיר דיה של תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה אותה מפיק **עמוס אטינגר**. לא שהוא מתנגד לה, הוא לא מתלהב מתגנה במיוחד. הוא גם נמנה על אלה שסברו כי את התוכנית על האלוף (מיל) **עזר וייצמן** יש לעכב עד אחרי הבחירות. אך אחרי שידור התוכנית בי-שבוע שעבר, לא יכול היה אלמוג לעצור בעד תלהבות. הוא התקשר לביתו של עיזר ואמר לו: "עיזר, אין לך מה לדאוג... אם בגין יזרוק אותך מהירות — תמיד יהיה לך מקום אצלנו בטלוויזיה".

ראיון עם הסנאטור **ג'ורג' מקגאוורן** השיג עורך יוטן צה"ל **יונדב** ("יוני")

אילי גורליצקי מנצל את הבקרים כדי לתפוס גלים בחוף הים שבין גורדון למלון הילטון בתל-אביב. כשבידו גלשן מעץ ("סרף") שוחה אילי לעד-מק הים ומחכה שם לגל הלוקח אותו אל החוף וחוזר תלילה.

נבחרה על ידי אירגון המזון והחקלאות של האו"ם להדגים את אלת החקלאות הרומית. דיוקנה הותבע על-ידי מדליון שימכר בכל רחבי העולם ותמורתו תוקדש למימון פעולות האירגון למען ארצות מתפתחות.

אליה הצטרף היהודי לפי ה-הלכה, מקפידה על שמירת היום השביעי בשבוע. אולם השבת באיסלנד מתחילה כמה שעות טובות אחרי כניסת השבת בישראל, ובשעות אלה נמשך המישחק. עובדה זו מעמידה את משוגעיהשחמט הדתיים בישראל לפני מיתון קשה: איך לדעת מהי תוצאת המישחק, כשאין מפעילים את הרדיו והטלוויזיה ואין מרימים את הטלפון? לדברי כתב הארץ **דן כורגלית** מצא ידיד דתי שלו פיתרון: הוא ביקש מידידו לטלפן אליו, ובמיקרה שפישר ניצה, לתת למכשיר לצלצל שש פעמים, ולהניח את השופרת. סימן זה ישמור את הדתי בתמונה ועם זה ישמור גם על השבת.

כבין בנסיבות משונות. אחרי כמה נטינות כושלים לראיין את המועמד הדמוקרטי לנשיא את ארצות-הברית, היה יוני לאחר יאוש. הוא החליט לנסות את מזלו בפעם האחרונה. תחילה הצליח לאתר את מק-גאוורן במלונו בפרובינס רוד-אייילנד ובשעה שמונה בבוקר העיר את עוזרו וביקש לראיין את הסנאטור. "חכה רגע על הקו", השיב לו העוזר וליוני היה ברור שהוא עומד להתקל בסירוב נוסף. אך כעבור שניות מסורות נשמע קול מעברו השני של הקו: "סנאטור מק-גאוורן כאן, בוקר טוב." נבון המופתע לא העלה כלל על דעתו שצליח לראיין את ה-סנאטור עוד באותה שיחה. הוא לא הכיר שאלות ולא עמד

מכתבים

כלפי הערבים הינם שקר וכזב. למען תיקון עוול משוע זה יש הכרח לשקם את כפריהם ההרוסים ולהחזיר את בעליהם לשם, תוך הפרשת חלק מאדמו"ר חיהם המופקעים למען כפרים משוקמים אלה.

חיה נוימרק, חולון

עלבו

צורב

מאמרו של ד"ר ישראל אלדד (שייב) „עשירי אויבין קודמיים לענייך?” (ידועות אחרונות, 11.8.72) זועזע אותי. בין שאר דברים גזעניים המזכירים במידה מדהימה את תורת הגזענות הנאצית, כותב ד"ר אלדד כי עלינו לסרב לקבל חולים ערביים לבתי-החולים, כי חולים אלו תופסים מקור מות שאחר-כך יהיו חסרים ליהודים.

כסטודנט הרפואה אני רואה במילים אלו פגיעה חמורה ועלבון צורב נגד ציי בור הרופאים בארץ. האם עלינו לתת ליצור אנושי למות או להתייטר במכאובים רק בגלל שהוא ערבי? האם אינו יודע ד"ר (אני מקווה שלא לרפואה) אלדד ש הרפואה היא יעוד שמטרתו הבאת תרור פה לסובל בלי הברדל דת גזע ומין? האם אינו קיים חוק כלשהו המאפשר תביעה משפטית נגד מטסי למעשי פשע גזעניים?

אני קורא לכל סטודנט לרפואה כרופא לעתיד בפרט וכאדם בכלל לקבל בזעם ובשאת-נפש רעיונות אלו של מר אלדד. יעקב וירנפדר, טבריה

המלאך

שחקיאי

„העולם הזה” 1823, „מה קרה באמת?” איך הגיע הכתב בתי מונה למינירסט דירתו של „שול-מן ישלם”?

לא מצליח להתבהר לי איך הכתב של כמ. אבי שחק, הצליח להיתלות על המיר-

צדק

תרדוף!

מעניין לציין את דעת התורה על פרשת פיתחת-רפיח — עקבה — איקריח — בירצם. בפרשת השבוע, שופטים (דב"ר י"ד, כ') נאמר: צדק צדק תרדוף, למען תחיה וירשת את הארץ וכו'. ואומר ר' שמחה בונם מפשיסטה: מדוע נאמר פעמיים צדק? כנגד אלה הגורסים שהמטרה מקדשת את האמצעים. על הר צדק להעשות באמצעים צודקים. למען תחיה וירשת את הארץ. למען דעת כל אלה המביאים הוכחות מן הקדמונים על זכויותינו: הן מותנות בצדק בו אנו נוהגים. גם עצם חיינו מותנים בוזה.

אריה לבנה, רמת-גן

פכנה

ביטחוניות

עקרת אורחי ישראל מכפריהם בתום 1948. שרדית אדמותיהם והרס כפריהם מהווה לא רק עוול משוע כלפי אורחי ישראל הערבים אלא שהיא מסכנת גם את הבטחון ועין ערוך יותר מאשר המשך חייהם בתוך כפריהם.

הטענה שישוּב יהודי המוקם על חור"בות כפר ערבי הינו ערובה לביטחון היא טענת-סרק. כי החקלאים הישנים בלילות אינם מהווים מכשול למסתננים. ובקושי רב מסוגל שומר או שניים למנוע הסתננות עויינת לתוך גבולות המשק, מבלי כל אפשרות כמוֹבן להגן על המרחבים מהוצה לו. רק הצבא מסוגל לשמור על הגבול מהסתננות כזו.

לעומת זאת הופכים את „הנפקדים” ה-אלה לאוייבים מושבעים של מדינת-ישראל, ומכיוון שיש להם חופש תנועה הרי באפשרותם לבצע פעולות עויינות בכל מקום בארץ.

ברור גם שכל זמן שהיים בתוכנו נפ-קדים אלה, כל הדיבורים על שוויון אורחי-

הרשות לחינוך והכשרה ימיים פותחת

קורסים לקצינים נצי הסוחר

* קורס שט לחובלים

מתקבלים: משוחררי צה"ל, בעלי השכלה תיכונית של 10 שנות לימוד לפחות במגמה ריאלית או 11 שנות לימוד בכל מגמה תיכונית אחרת, בעלי בריאות וראיה תקינים.

* קורס שט לקציני מכונה

מתקבלים: משוחררי צה"ל, בעלי השכלה של 3 שנים בתי"ס מקצועי או בעלי השכלה תיכונית של 10 שנות לימוד לפחות במגמה ריאלית, בעלי בריאות תקינה.

* קורס לקציני רדיו

מתקבלים: משוחררי צה"ל, בוגרי בתי"ס מקצועיים של 4 שנות לימוד במגמת רדיו-אלקטרוניקה או בוגרי קורסים צבאיים מקבילים. וכן בעלי תעודה של אלקטרוניא מוסמך (סוג 2 לפחות), בעלי בריאות תקינה.

* קורס לקציני חשמל

מתקבלים: משוחררי צה"ל, בוגרי בתי"ס מקצועיים במגמת חשמל, מסיימי 3 שנות לימוד בנושא חשמל (קורסים, פנימיות טכניות) או מסיימי 10 שנות לימוד שעבדו 3 שנים בבתי מלאכה אלקטרו-מכניים, בעלי בריאות תקינה.

הקורסים לחובלים ולקציני מכונה נפתחים מדי חודש על אוניות. הקורס לקציני רדיו (שפתח בספטמבר) והקורס לקציני חשמל (שפתח באוקטובר), יתקיימו במכון להכשרה ימית בכפר וספר המקומות בהם מוגבל.

פרטים נוספים והרשמה:

בחיפה — ברשות לחינוך והכשרה ימיים, רח' נתן (קייזר-מו) 11, קומה ג', ליד כיכר פריס, בימים א', ב', ג', ה' בשעות 8.00—14.00 ובימי ו' בשעות 8.00—12.00;

בתל-אביב — במשרדי החבל הימי לישראל, רח' אחד העם 15, קומה ג', בימי ד' בשעות 9.00—13.00.

עולים חדשים יוכלו לפנות ישירות למשרדי החבל הימי לישראל, רח' הנמל 2, חיפה.

לנוחותך תוכל גם למלא החלוש המצורף ולשלוח לת.ד. 1909 חיפה.

הצטרף לצי הסוחר!

לכבוד	הרשות לחינוך והכשרה ימיים	תאריך
ת.ד. 1909, חיפה.		
הנני מעוניין להרשם לקורס		
שם משפחה	כתובת	
טל.	השכלה	גיל
		חתימה

החץ הגנוב

„העולם הזה” 1824 איגרת לקורא על אבי הפלמ"ח יצחק שדה.

התפלאתי לקורא במדור קורא יקר בשבוע שעבר את החץ הארסי ששילחתם לעבר סילבי קשת. על כך רשימתה על יצחק שדה שהתפרסמה בהארץ לפני חמש שנים הסתמכה על רשימה שפורסמה בעולם הזה לפני עשרים שנה. אני מודע לחשבון שיש לכם עם סילבי קשת, אבל יחסכם זה אינו צריך לסנוור את עיניכם. כל רשימה או הערכה היסטורית מסתייעת במקורות או במיסמכים. איני רואה כל פסול בכך אם באים 15 שנים אחרי מותו של אדם ומסתמכים על הערכת אישיותו בחומר שפורסם מיד אחרי מותו. כל עבודת מחקר נעשית בצורה כזאת.

א. אשר, תל-אביב

המדובר אינו בסימוכין או סיוע אלא בהעמקה מילולית, מדויקת להפליא, תוך שינוי ביטוי פה ושם, של אלפי מילים ללא ציון המקור, בניסיון ליצור את הרושם שזוהי רשימה שנכתבה עלייך. כותבתה, רובה המכריע של הרשימה „יצחק שדה — האדם” שהתפרסמה במדור חץ מקשת בחתימתה של סילבי קשת בהארץ ביום 25.10.67 אינו אלא העתק מדויק של הרשימה „יצחק שדה — מותה של תקופה”, שהופיעה בעולם הזה ב-28.8.52, כפי שיוכל הקורא אשל לעמוד מהשוואת קטעי הטקסטים של שתי הרשימות המובאים להלן. אלו הן מובאות בודדות מתוך גניבה ספרותית של אלפי מילים. המדובר אינו בהעמקת עובדות היסטוריות בלבד אלא גם בהערכת וניתוחים.

המנקם המתוח
בשנותיו האחרונות החליט שדה להצטרף למפלגת „איש הבלתי מס” לגת באה הכרה כמסקנה ישירה מלקח פירוק הפלמ"ח וסיבותיו. ומאז חר שהסיק את המסקנה, הלך עד הסוף, כפי שעשת זאת תמיד.

יצחק שדה: בן אדם
(המשך תעמוד)
משנת האזורים. בשנותיו האחרונות החליט שדה להצטרף למפלגת „החבל” ולקיים את המסקנה שהסיק מלקח פירוק הפלמ"ח וסיבותיו. ומאז חר שהסיק את המסקנה, הלך עד הסוף, כפי שעשת זאת תמיד.

„הארץ” 25.10.67

„העולם הזה” 28.8.52

מסיב למורה נוצר משהו אחר, פרי יצירתו האישית של יצחק שדה, המפקד העברי. מוצר יחיד במינו כ" עולם כולו. מפקד ששפיע על אנשי שיו כפי שהשפיע שדה עליהם. לא באמצעות הפקודה והציות העיוור, אלא כהיר זוהת אידיאית מחולטת עם מטרת הפקודה ונותן הפקודה. המפקד, ראשון בין חברים, שותף לסבל הטוראי ולשמחתו. אנושי, ענווה.

היה המפקד נוצר עור משהו. היה זה פרי יצירתו האישית של יצחק שדה, המפקד העברי. מוצר יחיד במינו כ" עולם כולו. מפקד ששפיע על אנשי שיו כפי שהשפיע שדה עליהם. לא באמצעות הפקודה והציות העיוור, אלא כהיר זוהת אידיאית מחולטת עם מטרת הפקודה ונותן הפקודה. המפקד, ראשון בין חברים, שותף לסבל הטוראי ולשמחתו. אנושי, ענווה.

„הארץ” 25.10.67

„העולם הזה” 28.8.52

„העולם הזה” שבעות החדשות הישראליות • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תל-אביב • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס: הודסה • בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינגורפיה • כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

...גם בגשם דלילה

Tanya

פסת של שולמן. הרי שולמן נמצא קצת רחוק מהבית, הוא בטח לא הזמין אותו להכנס.

חוק מזה רואים היטב בתמונה, שהתריס סים של המירפסת סגורים. כך שהכתב היה יכול להגיע למעקה רק מבחוץ. אולי אבי שחק הוא בעצם גברי שרף, שפועל בסתר במערכת העולם הזה ומחייב את בצניעות את כנפיו? או שאולי יש לבחור איזה מנוע בידת, שמקפיץ אותו לגובה של קומת בית?

כתב שחק בפעודה
איפה המנוע?

אם כן, מה הוא עוד עושה בעולם הזה? למה הוא לא בדרך לאולימפיאדה? ה. מור, גבעת אולגה

● לסיפוק סקרנותו של הקורא מור, זה המנוע שהקפיץ את הכתב למירפסת (ראה תמונה). כפי שנראה, גם באריקאדה זו לא הייתה גבוהה מספיק — את מה שנשאר עשה הכתב בריחוף.

נקמנות

פוליטית

זה יותר מחמש שנים שאני מקבל, שנה אחרי שנה, צווים אדמיניסטרטיביים מה"מפקד הצבאי, המוצאים לפי תקנות חיי"ר מנדטוריים משנת 1945, המגבילים אר"ת לאיזור "ט" ואין לי אפשרות תנועה מחוץ לאיזור זה ללא רשיון שאני צריך לבקשו מהמטרה לפחות 24 שעות קודם. לפני מספר ימים הודיעו לי מהמטרה כי בקשתי לנסוע ליום אחד לתל-אביב, לישבה מפלגתית שהזומנתי אליה בבית הוועד המרכזי של רק"ת. נדחתה ואני לא יכולתי לנסוע.

יש לציין, כי מאות אלפי תיירים כל שנה, תושבי רצועת עזה, תושבי הגדה המערבית, כ-150 אלף מבקרי-קיימ מהאר"צ הערביות... כולם יכולים לנסוע באופן חופשי לאן שהם רוצים בארץ שלי — ואני, חבר מועצת עיריית עכו זה יותר מ-21 שנה, שופט בית-הדין הרעיוני של ההסתדרות וחבר ועדת הביקורת המרכזית של רק"ת, איש ציבור ותיק ב"ארץ, לא יכול לנסוע מעכו לחיפה או לתל-אביב ללא רשיון מיוחד.

אני רואה בזה אך ורק צורה של נקמנות מפלגתית-פוליטית בניגוד לכל הכללים הדמוקרטיים והאנושיים.

רמזי כורי, עכו

● זהו העתק מכתב ששלח הקורא רמזי כורי לראש-הממשלה, יו"ר הכנסת ושר-הביטחון.

טעות

לעולם צורקת

"בוטל האוצר בשטחים הבנויים ברצועת-עזה". (כתורת ב"דיעות אחרונות", 16.8.72).

חנה גבאי, גבעתיים

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמורת נות למכתביהם.

התיאטרון הקטן מציג:
דליה פרידלנד והבית (זאב רווח והקאמרי)

בוטיק השקרים
כתב וביים: יואל וילברג
עפי' יולטר

תל-אביב, בית-החיל, יום ד', 23.8, ב" 8.30.
חיפה, שביט, יום ו', 25.8, ב" 9.00.
ירושלים, מיטשל, מוצ"ש, 26.8, ב" 9.00.
תל-אביב, בית-החיל, יום א', 27.8, ב" 8.30.
אופקים, כוכב, יום ב', 28.8, ב" 8.45.
תל-אביב, בית-החיל, יום ב', 29.8, ב" 8.30.
כרטיסים: תל-אביב, "לאן" ו"רוקוקו" וביתר המשרדים.
חיפה, "קופת-מכבי" ו"גרבר".
ירושלים, "כהנא" ו"לאן הערב".
הפצה ראשית: "לאן", טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-ישיב (ניסוח) 70 44044

פולקעס' גנובים ימתקו...

היום כולם עוברים להודו

"סחבתי" פולקע מן המקור. אני אוהב פולקע של הודו בעיקר בגלל הטעם והתכלינים...

לגיוון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול ת.ד. 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

סיקורת

דוגמה ומופת לכל המתלוננים על רמת השלוויה: בעיירה אנבי בשוודיה, הודיעו כל שמונת אלפי התושבים במקום כי הם מסרבים לשלם את אגרת השלוויה שלהם, ומחלים על התענוג שבדאיית תכניתה. את התנועה הזאת אירגן הכומר המקומי במחאה על האלימות וניבוליה הפה התכופים שמשמיע המסדר הקטן. לזאת קוראים ארץ חות טובה. הלואי אצלנו.

בידור

הדרך לגהינום

"עונות האדם" — אילי גורליצקי בתכנית יחיד — במאי: יוסי בנאי — עמודים מוסיקליים: עמואל קרטן.

הופעה מעין זו יכולה בהחלט לגרום תסכול למבקרים. מצד אחד, אי אפשר להתעלם מן העובדה שנעשה כאן נסיון להגיש תוכנית בידור ברמה גבוהה, עם פזמונים מובחרים של מלחינים כמו מוסקאקי וברל, וקטעי פיוט מאת מגוון רחב של משוררים, מאברהם אבן-עזרא ועד לרוד אבידן. העיבודים של עמואל קרטן הצעיר מעידים על תשומת-לב, על נסיון להיות שונה ומקורי. למרות שלעתים נדמה כי הליווי בולט יותר מן הזמר, הרי עיון של שלישייה המורכבת מגיטרה, באס וצ'לו, ללא תופים, פועל בהצלחה ברוב המקרים.

לעומת זאת, קשה מאוד לעכל את הר תרגומים הצולעים לשיריהם של השאנסור-ניאריס הצרפתיים, או של ליאונרד כהן ודינובאן. אילו היו כל אלה תובעים לדון את המתרגם א. גורלי שזהו לא ידועה, על השחתת יצירותיהם, אפשר היה בהחלט להצדיקם. אם לא די בכך, אילי גורליצקי, שהוא בהחלט שחקן מוכשר, מנסה להקנות לכל החומר שהוא מגיש אופי של בידור קליל, ולכן מתר-קבלים פיוטים מלאי השראה כמו ערב פתאומי של אבידן, קאריקאטורה. הצרה

זמר גורליצקי
כוונות טובות

הגדולה שבכולן, היא שאילי אינו זמר, ואם הוא יכול לזמן לזמן להצטרף למחר זה מוסיקאלי מבלי לעשות בושות, הרי כאשר הוא צריך לעמוד על במה ולהיות זמר בזכות עצמו, הוא מעמיס על אוזני הצופים נטל כבד מנשוא.

לבסוף, קשה להבין מדוע היה צורך כלשהו לצרף לתוכנית העומדת בדרך כלל על רמה גבוהה, כמה בידחות שדור פות לגמרי, כמו אותו דיקלום ישן נושן

עברית מדוברת לא נורמלית

בואת דן בוֹאנוֹץ ונתיבה בן־יהודה

מרוך זה הוא תוספת למזון המפורסם של דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה. הקוראים מוזמנים לשהות במערכת מרים וכיטייים משהם.

יש זה ראות מופתחות

אינטימיגוכים

הפרטיטורה הכי פיזיקל'ה בעולם

בלעשות כסף הוא מרד!

לר' (1) סובלני, רחב-לב.

"תהיה לר' איתו. בסוף הוא יתפוש" *
"מה אתה פתאום כזה לר'! לא רוצה שום וויסקי. מספיק לי תה, כמו תמיד."

צורה לה/צורה לו

ביטוי שמשמעותו: יש לה צורה גרועה מאוד; אין לה צורה כלל וכלל. "הציג לי את אשתו החדשה. צורה לה." *
"בזמן האחרון הוא עוד נהייה לי הפני צורה לו."
שְׁלוֹפֵר ת', כינוי ליגלוג לאדם האוהב לישון, מנומנם, איטי, "שאינו מזין את התחת."
"את השלופר הזה אתה רוצה לסחוב למסי-בה?" *
"עד שהשלופר הזה יוציא מאמר מהיד שלו!"

עלה למשפט

ביטוי שמשמעותו: הואשם, נתבע.
"שכח את הפס — עלה למשפט."

צפרדוזה

ת', כינוי גנאי לאדם מכוער, דור חה, שצורתו החיצונית מעוררת סלידה.
א: "ראית את סמלת הסעד החדשה?" ב: "עזוב. סתם צפרדוזה." *
"השין גימל מודיע שהגיעו צפרדוזות למעון." (דודי ברגמן, צה"ל)

עשה גז

היה נראה כמו אריה. עשה גז — ועכשיו נראה כמו שפן." (ד"ר חיים גלאון — רמת-אביב)

מכפיל אותו

עולה עליו, טוב ממנו בהרבה.
"מה אתה? שהרבני הכפיל את שפיגלר ב־גולים." (נעמי הירשל — תל-אביב)

פּרָפֵר

ת', כינוי לאדם, המחליף תדירות את בת-זוגו. גם בלשון נקבה, פרפרית, המחליפה את בן זוגה לעתים תכופות.
"יא אללה, איזה פרפר זה. את תיק המנין היה צריך לתת לו בממשלה!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

שתי נקודות

ביטוי שמשמעותו: נכון מאוד! הצדק אתך! הכנעת אותו לחלוטין!
"אז בן אהרון אמר לו: 'אם אתם נגד ה־דגל האדום, אז למה נכנסתם להסתדרות?' בחיי, שתי נקודות!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

סְפָרִי

ש', תריסר, חומר המוצא מן המיכל בהתוה, בעיקר לשיער.
"אתה רוצה להבין מה הפנטז? שמתו ספריי!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

לא עשה חשבון

ביטוי שמשמעותו: לא התחשב בשום דבר, לא היה איכפת לו.
"בא לו להשתין. נעמד ברחוב, השתין על עץ, לא עשה חשבון לאף אחד." (ג. אלון, גבעתיים)

הספרדי של דה פליה או פאואן לנסיכה שהלכה לעולמה של ראול, אלא גם ליציר רות פחות ידועות שנכתבו במיוחד להרכב זה של כלים. כמו הדואט של קארולי, מל־חין איטלקי בן תקופתו של בטהובן.
התקליט מומלץ בכל פה. פרט להסד־תייגות אחת: נגני הגיטרה שיאזינו לו עשויים לקבל רגשי נחיתות לצמיחתו.

על נישואין של ג'ון, המוכר מקרוב לכל מי שהאזין פעם בחייו למצעד הפזמונים, מתוך הליטה משומשם מאוד שנקרא בו־שור וסנדקאליים במשפחה.
זהויה אנתולוגיה על האדם בגיליו השור־גיב, שהורכבה עם כוונות טובות להפליא. כל הצרה עם כוונות טובות היא שלרוב הן מוליכות ישר לגיהנום.

בתנועה איטית

קארל ויין — אר.סי.אי. 8239

קארל ויין היה בעבר סולן בלהקתי קצב בריטית מצליחה בשם התנועה, או, נעלם לחלוטין בחבורה, ולא עשה רושם כאלו נועד לגדולות ונצורות בזכות עצ־מו. היום, לאחר שנשש את הלהקה והוא מנסה את כוחו בגופו, עדיין קשה לקבוע את נהג בחוכמה או לאו. אותו ויין שה־לך לאיבוד כאשר חילק את אורות הב־י מה עם אחרים, מתגלה עתה כבחור בעל קול עמוק ונעים לאוזן, המזכיר לא מעט את בן ארצו מאט מונרו. לעומת זאת, הוא חסר עדיין את בגרותם של זמרי הבלדות שהוא מנסה לחקות בתקליט זה, ומה שמקבל בסופו של דבר הוא אוסף של שירים שמחלקים על אוזנו של ה־מאזין כמים על נוצות של אווה. יתכן שבעזרת רפרטואר ראוי לשמו, יוכל ויין לפלס לו מקום בין זמרי מועדוני הלילה

תקליטים

גיליאן וג'ון — גיליאן ברים ו־ג'ון ויליאמס, אר.סי.אי. 3257.

צלילים של שתי גיטרות

הציטטה של שופן האומרת שאין דבר יפה בעולם מצליל של גיטרה, חוץ, אולי, מצלילן של שתי גיטרות. מתנוססת בגאון על גב מעטפת תקליט זה, גיליאן ברים וג'ון ויליאמס נחשבים לשני נגני הגיטרה הגדולים של תקופתנו, ומה שהם מפיקים מכליהם בתקליט זה הוא תדווה לאוזניים, המיוגג בין שני הכלים, הרגישות של הגנינה, והוירטואוזיות של השניים הופכים כל קטע לחוויה, והכוונה לא רק ללהיטי המוסיקה הקלאסית הקלה כמו המחזור

סיקורת

הגדולים, אבל בינתיים, כל מה שהקליט רומז רק שיש לו קול לא רע. לפעמים גם זה דרוש להצלחה בעולם הפזמונים.

ספרים

נכוניות ואורגאזמות

The Betsy — Harold Robbins (Pocket+Books, N. Y.).
ה"בטי" מאת הארולד רובינס — הוצאת פוקט בוקס 1972, 375 עמודים — 8.45 ל"י.

"ישבתי במיטה ולגמתי מן הקפה החם כאשר האחות נכנסה לחדר. היתה זאת האנגלייה עם השדיים הגדולים." כך זה מתחיל. 14 עמודים לאחר מכן, אותו ברנש שלגם מן הקפה מביא בחורה אחרת לצרור

זמר ויין

לפעמים גם קול דרוש

שלם של אורגאזמות בעזרת הקלטות של מירוצי מכוניות. המגרים באופן מיוחד אותה הנערה. זה רק המבוא.
כמובן, לא קשה לזהות שהמדובר בספר של הארולד רובינס. גיבוריו, כרגיל, וירטור־אזויים בלתי רגילים במיטה ובדרך כלל יש להם גם אבר־מין שנשים מתעלפות למראהו ואחר כך אינן מוכנות עוד להס־תפק בשום דבר אחר מלבדו. שוב כרגיל, יש כאלה שחסרים את מספר האינצ'ים הד־רושים בעולם אכזרי זה של תחרות מת־מדת. נשותיו של רובינס משועבדות כולן לפלאוס הגדול, וכשהן מתנפלות עליו, הן משיגות אורגאזמות מיידיות בתריסרים. על בסיס פסיכולוגי איתן זה, מתנפל הד־פעם רובינס על תעשיית המכוניות בא־מריקה ומגלגל מעשייה על איל־תעשייה בן תשעים המחליט כי מאחר ונשים הן כבר מחוץ לתחום בשבילו, עליו להוציא דגם חדש של מכונית, שיציל את אמריקה מן האיום הנורא של התחרות הגרמנית וה־יפנית. תוך כדי המעשייה הזאת, נוטל רובינס מכל תכליני העונה: הרבה מין, קצת מאפיה, מזימות פינאנסיות למיניהן, ועוד סממנים של דו־לציה ויטה כדי שיהיה ברור כי אינו מספר על בני תמותה רג־לים אלא על נפילים של המאה ה־20.
מי שמסוגל להוציא את שיכולו לחופש במשך כמה שעות, יטבול בצינבאטים של רובינס ללא הרבה סבל, וישכח אותם ל־מחרת. מי ששיכולו מסרב לצאת לחופשה, ממילא לא יקרא את הספר.

לילה וסיוטים

"בית הבובות", מאת ק. צטניק בהוצאת שקמונה, 1972, "פיל", מאת ק. צטניק בהוצאת שקמונה, 1972.

שני ספרים אלה משלימים את ה"כרר־ניקה של המשפחה היהודית במאה ה־19 (המשך בעמוד 12)

מאת אורי אבנרי

15 באוגוסט 1972

הסיעות אינן

רוצות בדיון

מייד עם התנפלות המישטרה על עקורי בירעם, הרצנו מיברקים לכל הסיעות בכנסת, בבקשה שיחטמו על בקשה לכנס ישיבת-פגרה של הכנסת. לפי התקנון, דרושות החתימות של 30 ח"כים לצורך זה. מכל הסיעות, ענתה רק אחת בצורה נאותה: ח"כ טובה סנהדראי הודיעה לנו במיברק כי סיעתה אינה מוכנה להצטרף לבקשה זו. גח"ל ענה בצורת הודעה לעיתונות שאינו מחייב ישיבת-פגרה על נושא זה. רק ח"כ

עשוקים וקריאת אנשי המצפון, ויררשם הדבר לדרואן. אדוני היושב-ראש, יחזרו עקורי בירעם ואיקרית לבתיהם!

איזה מין מוסר

הוא זה?

אחרי שהוסרו מסדר-היום שלוש ההצעות הטפלות בעניין בן-אהרון, עברה הכנסת לדיון בהצעת-חוק ממ-שלתית, שנועדה להאריך את תקופת הרבנות, מפני שהממשלה אינה מצליחה לקיים את הבחירות בזמן - הדחייה המיניודע-כמה.

אורי אבנרי: כמעט והייתי פותח את דברי כמו נאום מסורס בהיסטוריה: Quousque tandem, Catilina, abutere patientia nostra? עד מתי עוד תנצלו לרעה את סבלנותנו? עד מתי תימשך הקומדיה בהמשכים? עד מתי תימשך הטרנדית בהמשכים? אני מבין גם לכוונתם של השליטים החילוניים, שמסרו למינוי מבנים מסעם השילטון החילוני, תוך סילוקו של הרב אונטרמן.

אני מבין גם לכוונתם של השליטים החילוניים, שמסרו לידי הרבנות את המנופול על חיי האזרחים, ועל כן הם נאלצים עתה לכפות על הרבנות את המועמדים הנכנסים להם (או שנדמה להם כיום שהם יכנעו להם מחר).

איחפדת הדת מן המדינה היא אם כן חטאת. היא הכופה על הרוב האתאיסטי בני מדינה שיקטון רבני שאינו רוצה בה, והוא הן הורסת כל שריר וזכר של עצמאות דתית, מור סר דתי, וגם כבוד דתי.

את מקומם של אנשי המוסר הדתי, יורשי הנביאים של ימיהם, תפסו פוליטיקאים ממולחים, עסקנים המורכבים מכל אדון, אנשים שהפכו את דתם סחורה לסחור בה. יורשי נביאי השקר של ימי התנ"ך. את עומק השפל שלתוכו התדרדר המימסד הדתי היהודי ראינו כימים האחרונים, כאשר מעשה-עוולה קלסי, בעל אופי תנ"כי ממש געשה בתוכנו, פרשת

היהודי, ובמה שאמרו נביאי ישראל. אף פעם לא אמרו נביאי ישראל: מכיוון שנביאי הגויים לא הרימו קולם בעד העשוקים, אנו לא נוים קולנו. חבר-כנסת סורקיס, אני שמח שרבים וטובים במפלגתך רחוקים ממך, ומהשקפתך בפרשה זו, הם המצילים כבוד מפלגתך. לא אתה ולא ראש הממשלה שלך.

לברתי היושבת-ראש, מי היה צריך להיות רב ראשי? מי היה צריך להיות ראש שר רב ראשי?

הייתי רוצה לראות לראש הרבנות הראשית איש כמו הארכישוף רייא - אדם המודעק לעזרת עשוקים ונרדפים, גם כשאנשים נמנים על בני עדתו שלו. בשיבוץ הבא יצטרך איש דת דגול זה כחרי צות ירושלים, בשלביציקן עד גבו, כדי למחות נגד העוול. אם רבני ישראל יצטרפו עמו, כשהם נושאים ברמה את מגן-הדוד, הם יעשו למען דת ישראל יותר מבני המשתתפים במחולותיה שרים הקרוי "בחירות לרבנות".

החזירו לדת היהודית את כתר הגדולה המוסרית, והנוער הישראלי יתייחס אליה אחרת! לברתי היושבת-ראש - יחזרו עקורי בירעם ואיקרית לבתיהם!

כל מיני

איני טעם...

פרובוקציה זו לא נשארה בלי מענה. מאותו רגע נסב הוויכוח על פרשת שני הכפרים. ראשון השיב ה"נואם העיקרי של המערך, מרדכי סורקיס, איש ארץ-ישראל השלמה, ואחריו שריהדות.

מרדכי סורקיס: ...אולם הבטחתי תשובה לחברי הכנסת אבנרי בנוגע לרבנות הראשית עם רק"ח. אינני יודע מה הסמליות. כנראה, הם הושפעו מהישוף רייא. ביקשתי לא להיכנס לעניין זה, אבל כיוון שהיושבת-ראש לא הצליחה לעכב שני חברי-כנסת מלדבר בנושא זה ** אומר גם אני משהו בגדול. לא אלמד משום ערבי בעולם, משום איש-ירוח בעולם.

למען בירעם לא נחשה

נשות איקרית זועקות בין החורבות

כרם נבות הירועאלי בדמות כרמי איקרית וברעם. אולם הדת היהודית לא התענתה לדרגת אזהרה הנביא, ועד כה לא הרים אף מנהיג דתי יהודי את קולו.

אסתר רזיאניאור: אתה באמת חושב למלא את מקומו היום? אורי אבנרי: חלילה. אף אחד מאיתנו לא ימלא את מקומו. אבל כולנו יחד, גם אתם וגם אנחנו, כולנו יחד חייבים להשתדל למלא את מקומו. הייתי מצפה מתנועתך שתעשה יותר בעניין זה, שגם היא יודעת וגם היא אומרת שהוא עוול מזעזע.

אבל עינדה היא שאף לא מנהיג דתי יהודי אחד לא עומד קולו נגד עוול זה?

מרדכי סורקיס: אף אחד! במצריים ובדמשק לא הרים קולו ולא מחה על מעשרם של יהודים ועל החזקתם בבת-לכא! אורי אבנרי: איזו מין טענה היא זו? האם אליהו הנביא אמר: מכיוון שעובדי הבעלים אינם מרימים קולם, אני לא ארים קולי? איזו טענה היא זו? איזה מוסר הוא זה? זהו מוסר הוטנטוטו! אין לזה דבר עם המוסר היהודי? אתה, הממונה על בחירת הרבנות, אולי תנצל את הזמן שבין האינטריגות ותחטק במוסר

אבל אני מחכה כבר שנים שיקום אחד אשר יצעק חמס על כך שיושבים יהודים בבת-ישראל, בקהיר ובדמשק מענים אותם, גם בבירות הם לא חוששים.

אורי אבנרי: מאות אנשי רוח באירופה, מהם אנשי דת, הצטרפו לקול המחאה למען יהודי ערבי.

מרדכי סורקיס: אני לא מדבר על זה שנרצחו ששה מיליון יהודים. אני מדבר עכשיו. אף ערבי לא סיכן את עצמו לומר: הרפו מהם.

אורי אבנרי: אני חוזר ואומר: מאות אנשירוח ואנשידת באירופה נצטרפו לתנועה למענם.

מרדכי סורקיס: אני דיברתי על ערבים, לא על אירופה. אורי אבנרי: אנחנו היים בדימוקרטיה, לא בדיקטטורה כמוהם. לכן אנחנו יכולים וחייבים להרים את קולנו.

מרדכי סורקיס: לא דיברתי על אנשי רוח בצרפת, באנגליה, בארצות-הברית ובעולם כולו. יש גם אנשי רוח בברית-המועצות, המת-קוממים נגד מה שקורה שם ומסכנים את חייהם. שולחים אותם לבתי-חולים לחולי-נפש, כנראה שיש להם שם יותר מדי מקום.

אבל יש אנשירוח בקהיר, בדמשק, שיש לך פלירט איתם. אתה מתכנס איתם בפירנצה. ואני שואל אותך למה לא קם אף אחד מחבריך, שאתה מנהל איתם משא-ומתן על מדינה פלסטינית, שיקימו קול צעקה נגד-עושק ילדים, נשים, רבנים יהודיים היושבים שם?

אני הם יעשו זאת, אבחנו את עצמי. אני שלם עם עצמי שעניין הביטחון-של עם ישראל קודם.

זרח ורזהפטיג: חברי-הכנסת אבנרי שואל מדוע לא שמע נאום בעניין זה מפלוגי אלמוני. אני שמעתי עשרות נאומים של חברי-הכנסת אבנרי. אני מצטער לומר - אינני בקי כל כך בנאומיו. אבל מתוך שמיעת עשרות נאומיו - שלא שמעתי מחברי-הכנסת אבנרי אף אנהה על מצבם של יהודים בברית-המועצות.

אורי אבנרי: אזוני, זו איאמת גמורה. אם אתה לא בא לכנסת לשמוע - אל תנצל בורותך כדי להעליל עליכות. השתתפתי בכל דיון של יהודי בריית-המועצות וארצות-ערב, בלי יוצא מן הכלל.

איזו חוצפה זאת? היו"ר טובה פנהדראי: חברי-כנסת אבי נרי, לא נרשום את דבריך בפרוטוקול.

* בני איקרית שייכים לכנסתינו היוונית-קאתולית של הבישוף רייא. בני בירעם הם מארונים. ** השני היה איש רק"ח, ח"כ אברהם לבנבראון.

וח"כ אליאס נחלה (מסיעות המיעוטים של מיפגת-העבודה) הצטרפו לבקשה. השאר - וביניהן מפ"ם ול"ע - לא ענו כלל. במקום ישיבה זו, נערכה ביום ג' שעבר ישיבת-פגרה על שני עניינים של מה-בכ: נאומי בן-אהרון, והארכת תקופת-הכהונה של הרבנות הראשית. תפקידנו היה להעלות בישיבה זו את פרשת בירעם ואיקרית, ולגרום לדיון בה, למרות שלא הצלחנו להעי לותה רשמית על סדר-היום. עשינו זאת בשני הדיונים גם יחד.

הכנסת אוטמת

את אוזניה!

בדיון ההצעות לסדר-היום של גח"ל, ע"מ והמרכז החופשי על נאום בן-אהרון יכולנו להשיג את רשות-הדיבור רק על-ידי הימנעות מהצבעה. עשינו זאת, והשי מענו מעל הדוכן את ההודעה הבאה: אורי אבנרי: נמנענו מהצבעה כי זהו תרגיל פרלמנטרי חסרת-תוכן. בכל"ת בלשון צה"ל - בירור בכנסת-ללא-כלילת.

אילו הייתה צריכה הכנסת לדון בהכרזותיו של חברי הכנסת יצחק בן-אהרון, הייתה צריכה להישאר בישיבה פרלמנטית. 365 יום בשנה.

חופש הביטוי אינו ניתן לחלוקה. נסיונן של שלוש סיעות אופוזיציוניות-כביכול לפגוע בחופש הדיבור מתמיה ומדהים. מוזרה, מדהימה ומבאימה שבעתיים העובי דה ששלוש סיעות, אשר רוממות הצדק בפיהן, כניסו את הכנסת בעניין של מה-בכ, תחת הכנפה הדיון בעוול הזועק לשמיים, קוי זעקת אחינו מכירעם ואיקרית, קורבנות האפנדית התרשים, קרבנות הפיאודלים של שודיהאדי מות.

מעולם לא ראתה המדינה התקוממות כזאת של המצפון הלאומי, כפי שראתה הפעם. התקוממות זו מקיפה את כל שדרות הציבור, את מאמיני כל האמונות, חברי כל המפלגות, פרופסורים, סופרים, משוררים, עיתונאים, אנשי-מצפון באשר הם שם. לשוא מנסה ראש הממשלה, האחרית אישית למעשה-העוולה, ליחס סערה מצפונית זו, ההולכת וגוברת, לי ולחברי, או לגוף פוליטי כלשהו. הסערה פרצה מנבכי התודעה הלאומית.

אדוני היושב-ראש, פניתי לכל סיעות הכנסת בבקשה לכנס ישיבת פגרה לדון במעשה העוולה. מלבד רק"ח, כולן השיבו בשלילה. או לא השיבו כלל. הכנסת אוטמת את אוזניה בפני זעקת הי

(המשך מעמוד 10)

20. אחרי שהכרך הראשון שלמנדרה יצא לאור לפני כמה חודשים. מובן שרוב בני הארץ מכירים כבר את הכרוניקה, וישנם כאלו שאינם זקוקים לקריאתה: הם היו אותה על בשרם. למרות שהכל ידוע, נקרא ונכתב כבר מזמן, הרי בכל פעם שפותחים ספרים אלה מחדש, אי אפשר שלא להודיע נוכח הבהמיות התהומית שירדה על אירופה, הטירוף שאחו בה והפך בני אדם לחיות.

המוזלמנים הצועדים בסך אל המשרפות, הנערה השמחה לכך ששכנתה מוצאת ל- הורג ולא היא עצמה, הנער המודאג מי שום שמפקד הבלוק ההומוסקסואלי לא אנס אותו לאחרונה, וזה יכול להתפרש כאילו סר חינו בעיני הנאצי, "רוסא ה- שיניים" שתולש שיני זהב מתוך גול- גולות חיות באצבעותיו, הלקאות עד מוות של נערות אשר אינן מספקות רעבונם של חיילים בטרם צאתם לחזית, שומרים סאדיסטים וקאפרי יהודיים שאינם נופלים מהם, הכל ביחד נראה עדיין כדבר ש- דמיונו של אדם, ואפילו העשיר ביותר, לא יכול היה להעלות על הדעת.

בהשוואה לאשוויץ, גם הגהינום נראה כגן-עדן. כל זה מהמם עד כדי כך, ש- אינך יודע עוד מי הנבלים, ולא קשה להבין לרוחה של הנערה בסוף בית הבו- בות: "בשום פנים לא יכלה עתה לש- נוא את מוועצת היהודים (הפקחים הי- הודים של מחנות הריכוז), כל כך דלים ועלובים היו לעומת מערכולת משברי ה- יגון שהקיפות. היא גם לא יכלה לשנוא את הנאצים, קטנוניים ואפסיים היו לעומת אכזריות הצער האינסופי, שנאתה היתה תהומית ועצומה מכדי שתוכל להטילה, מכדי שתדע על מי להטילה, אף את אל- הים לא יכלה עתה לשנוא."

הכרוניקה של ק. צטניק אינה בגדר ספרות, אלא היסטוריה. עד כמה שהדבר בדהים, אלה עובדות שקרו, וצריך לל- מוד אותן, ולו כדי להבין את מה שקרה לעם היהודי במאה העשרים — אם בכלל ניתן להבין זאת — ואולי אם יקראו מספיק אנשים ספרים אלה, תימנע בכל זאת שואה נוספת.

חשבונו שהוגש לכנסיה כפרית בצרפת: עבור הורדת אלוהים מן המזבח, רחיצתו וניקויו 14.10 פרנק.

על הכנת הילה חדשה ללואי הקדוש, רחיצתו מלפנים ומאחור שלושה פרנק. על רחיצת הבתולה הקדושה, ייצור מח- דש של ישו התינוק והתקנת יד שמאל 224 פרנק.

על זנב חדש לרוח הקודש וכובע חדש ליוסף הקדוש ארבעה פרנק. על רחיצת וניקוי של איזידור הקדוש,

מוננו ככתובה קדושה ב"רקמרוו" גם קדושים זקוקים לשיפוץ

בארב הקדושה, ניקולה הקדושה וסיליה הקדושה, והוספת כל מה שנפל מהם 20 פרנק.

על הכנת שטן חדש, הנחתו לרגלי מיי- כאל הקדוש וצביעת השיניים 45 פרנק.

על צביעת אחוריהם של לואי הקדוש וקרל הגדול, שלא נכנסו לתוך הכוכים שלהם, וקישוטם מחדש 45 פרנק.

על החתום: מר לסטיס, צבעי-צייר-פסל. התאריך: מרץ 1841.

ומי יעז עוד לומר שקדושה נרכשת בזול.

פרסום דר' עקיבין

TIME 100
AMERICAN BLEND
SUPER KING SIZE FILTER

העדינה והארוכה...

TIME 100
Super King Size Filter

תעובת אמריקאית. תוצרת דובק

תג"ב ותג"ל

אני זוכר את היום שבו נכנס חיל-הפרשים הבריטי לתל-אביב.

זה היה בעיקבות ההפגנות ההמוניות, שאירגנה ההגנה נגד הוקה-הקרקעות, בראשית מלחמת-העולם השנייה. אנחנו, נערי שכונת-פלורנטין של אז, התאספנו בקצה רחוב העלייה, וראינו את הפרשים נכנסים מכיוון אברו כביר בשני טורים ארוכים, איש-איש עם רובהו התלוי מן האוכף, ובראש המפקד, על סוס יפה במיוחד. עכשיו אני מעלה בדמיוני את כניסת מישמר-הגבול לתל-אביב, בערך בצורה דומה. שני טורים ארוכים של שיריוניות אימתניות, כשקנייה-מיקלעים מכוונים אל הבתים משני צידי הרחוב, ובראש המפקד על גיפס הפיקוד, יהיר ואדיש, כמו אותו מייג'ור בריטי. הקרב על עזה נגמר. הקרב על תל-אביב החל.

מי שרוצה ללמוד, משהו על פעולת מג"ב (כפי שמישמר-הגבול קורא לעצמו) בעזה, די לו לקרוא ולשמור את דברי המפקדים והאנשים בעיתון וברדיו. ואמר איש מג"ב: "בעזה, כאשר נתקלנו בן מחבלים, היה עלינו לזהיץ על ההדק, לדייק ולפגוע, והכל היו מרוצים מיעילותינו".

(ואפשר להוסיף: אם נתברר לאחר מכן שההרג אינו כל-כך מחבל, אלא סתם אורח שלא שמע קריאת "עצור!", או אשה חרשת — גם כן לא היה נורא. הרי אלה היו רק ערבים.)
ואמר איש שני: "אנו צריכים עכשיו לדי מוד איך לדבר עם אזרחים."

(ללמדן: עם ערבים לא היה צורך לדבר בלשון בני אדם. הרי הם רק ערבים, קלה עסיסת אחת, וזהו) בקיצור: מג"ב מתלבט. יהיה צורך למצוא צורת-התנגדות לגמרי חדשה. לא לירות בכל מיקרה. לא לתת זכנג כפרצוף לאזרח השואר שאליה יותר מדי אפילו עוצר-הליכה יהיה קשה להטיח על תל-אביב.

בתשובה לשאלתה שלי, הודיע שרה-ביטחון בשעתו כי בהיכנס מישמר-הגבול לעזה נשאו אנשים, "קני-חירון". מתוך עיון במילון למדתי שחירון הוא במבוק. כלומר, אנשי מג"ב התהלכו בעזה כשבידיהם מגלבים או שוטים, וכפי שסיפרו אז עדי-ראייה הם השתמשו בהם ביד נדיבה.
איני בטוח אם יעז מישהו להנפיק "קני חירון" לאנשי המג"ב שישתלטו על תל-אביב, לשמוש ברחוב ריונגוף וכרצוף הרברט סמוי אל.

אני חושש שאני נושא בחלק מן האחריות להחלטה להפעיל את מג"ב בתל-אביב.

מזה חצי שנה אני מטריד את מליאת הכנסת ואת ועדת-הפנים שלה בנאומי-התרעה על התפשטות הביריוניות הכללית והפגיעה האלימה בארץ, ועליית כנופיות-הפשע המיקצועיות.
דרשתי את החלפת המפקח הכגזי של ה-מישמרה (בוצעה בינתיים) ואת התפטרות שרה-המישמרה (עדיין לא בוצעה, משום-מה). תבעתי, "היערכות של שעת-חירום" למלחמה בתופעות אלה, שהגיעו לממדים של חירום. הצעתי לנקוט שיטות בלתי-שיגרתיות, לפני שנגיע בתל-אביב לשיגרה של ניו-יורק.

תחילה זה נחשב כשיגעון החדש של אורי אבנרי. אך בזה אחר זה הצטרפו לתביעות אלה גם נואמים אחרים. הגלגלים התחילו עוברים, ובסוף נתקבלה ההחלטה להעביר את מג"ב מעזה לתל-אביב.
זהו באמת צעד של שעת-חירום. השאלה היא: האם זהו הצעד הנכון?

לא האמנתי מעולם, כי תבוסת מישמרת ישראל ברחוב הישראלי נובעת ממחסור בכוח-אדם.
בוודאי, חסרים שוטרים, וחסרים שבעתיים שוטרים בעלי רמה מיקצועית ופיקודית. אולם לא זהו שורש הרע, אלא רק סימפטום שלו. אנשים מסוג זה אינם מצטרפים לחיל מוכה, בעל מוראל ירוד.
הרוח של החיך נקבעת עדידי הפיקוד — כמישמרה כמו בכבא.

בשנים האחרונות, בהן עבר על החברה הישראלית תהליך של הידרדרות וברוטאליזציה, תפסה המישמרה שלוה אולימפית. לא היתה בה יד מדריכה, לא רעיון מנחה, ואף לא תמונה ברורה של סדר-עדיפויות.

בראשה עמד מפכ"ל נחמד, איש מג"ב לך שעבר, שמטרתו העיקרית היתה להרגיע רוי הות ודראוג שא, "יעשו גלים".

מעל למפכ"ל כיהן שר בעל מנטליות של פקיד בכיר, מעין דובר-ראשי על תקן של שר. תפקידו הבלעדי הוא להצדיק את המישמרה, ולמצוא תירוצים למחדליה. כל זה היה טוב למושטרה בעיר-ישראל כריי מית. במרכז-העצבים של הכרה בעיותית כמו שלנו, הגרושה מתחים סוציאליים, ערתיים, כלי כדיום ופוליטיים — היתה צמרת זו מנוחכת.

אולם ממשלת-ישראל אינה מסוגלת להתגבר על שום בעייה המחייבת מעט אומץ-לב. ממשלה זו אינה מסוגלת לסלק שום שר. ושום שר בה אינו מסוגל להשתלט על צמרת הפקידות שלו.

לכן אירע דבר מוזר. כשהתפטר קופל, לא בא במקומו

איש מישמר הגבול בפעולה

איש בעל יעור-קומה מן החוץ. הווכרו שמתיהם של כמה אישים ממדרגה ראשונה — ביניהם האלוף שניצח בקרב על עזה — אך איש מהם לא זכה.
תחת זאת נערך מעין מישאל בין הקצינים הכבירים של המישמרה, ואלה בחרו באחד מי שדחה, על פי העקרון הבדוק של ותק, ועל בסיס הכזז השימושי שג "שמור די ואשמור לך".

התוצאה: שום דבר לא השתנה. המישמרה נשארה בדיוק כפי שהיתה. היא רודפת אחרי נחמן פרקש, שאינו מזיק לאיש, בשעה שהביריונות מתוללת במרכז תל אביב. היא מחפשת מיליגראמים של האשיש בכיסי אמנים, בשעה שאולם-הקולנוע הופך להפגנה יומיומית של שילטון נוער-שוליים.

הדוגמה המובהקת ביותר לחוסר כל מצפון בצמרת המישמרה היא הפעולה בדרכים. חווייה שיגרתית היא לעבור תופת של הסקרות תנועתית, מבלי שאשר של שוטר ייראה באופן, ולהיתקל לאחר מכן בשוטרת נחמדה, הרועה ברחוב-מגורים צדדי ושקט כמו טרה באחה. עוברת בנחת ממכונית למכונית ומדביקה דו"ח חנייה לכל אחת. בפעולה זו משמשת המישמרה כזרוע מבי צעת של עירייה חמסנית, המשתמשת בחנייה

באמצעי-פחיתת נגד התושבים. דומנו שזהו הי תפקיד היחיד שבו מצטיינת המישמרה כי אמת.

הזמנת מישמר-הגבול באה כתחליף לריאור-גיוצייה של המישמרה עצמה. אחרי שהשר הוכיח שאינו מסוגל להזיז את צמרת המישמרה כהוא זה, ואחרי שהתיאש כנראה מן הסיכוי שישתנה בה דבר — הוזעק מישמר-הגבול. זהו פיתרון בעייתי מאוד — לא פחות מן הבעייה שהוא נועד לפתור.

מישמר-הגבול הוא גוף מישמתי רק להלכה. למעשה זהו הצבא השכיר היחיד של ישראל (אף כי לאחרונה נכללו בו גם אנשי שירות-חובה). הוא צורך למישמרה בשעתו, רק במיקרה — אולי מפני שצמרת צה"ל דאו לא רצתה לכלול במיסגרתו יחידת-שכירים, שרוחה שונה מרוח צה"ל.

עצם הפעלת יחידה כזאת במרכז האוכלוסייה של ישראל — הוא מעין סימ-דרך בתולדות המדינה. השילטון שהחליף על כך מורה, למעשה, שקיימת עתה מידחמת-אזרחים סמויה בחברה שלנו, ושיש צורך בהפעלת יחידה צבאית-די מעשה נגד שכבות מסוימות (סוציאליזות או עדתיות) כציבור.

עד כה היתה תל-אביב עיר-ספר רק מבחינה גיאוגרפית — עיר השוכנת בגבול המערבי של המדינה? עכשיו קבעה הממשלה, למעשה, שתל-אביב היא עיר-ספר גם מבחינה סוציאליזית, ושי יש צורך לשטר אותה כמו עזה, דיר-באלחה, שכס וג'נין.

מה יעשה מישמר-הגבול? אפשר להציע לו כמה וכמה פעולות-חירום, לעצירת ההידרדרות, למשל:

- הכנת מארכים בבתי-הקולנוע, כדי לדכא ביד רמה את הביריונות שהפכה בהם לתופעת-קבע (קבוצת אנשי מג"ב בתלבושת אזרחית באולם, בשעת ההסרעה — הדלקה מיידית של האורות, גביית עוויות מן השכנים בו במקום, עצירת המפרעים וכליאתם).
- עריכת מצוד על ביריונים ברחובות. (אפשר להשתמש, כפיתיון, בשוטרות בתלבושת אזרחית, מעצר וכליאה אוטומטית של מגדפים, מגפסים וגטפלים).
- פעולה דומה במועדוני-החילה ושאר נקודות-תורפה.
- התמודדות עם כנופיות-הפשע הגדולות ועם קבוצות-הביריונים המסילות את חיתתן על שכונות מסוימות, שווקים, מקומות-בילוי.
- פעולה שיטתית כזאת, יכולה להביא להי קנה. אך האם יש בה כדי לפתור את הבעייה, כשכל שאר זרועות השילטון (אם אפשר לקי רוא לזה שילטון) יישארו כמו שחן?

הביריוניזציה של מדינת ישראל — יש לה שורשים רבים ועמוקים. אי-אפשר לעקור את התופעה, מבלי לשרש את כל השורשים האלה.

אחד השורשים נעוץ בפער הסוציאלי, המלווה בשיגאה בין-עדתי, רגשות של תיסכול וקינאה חסרת-תוחלת. חוששני שרוב אנשי מג"ב שותפים בעצמם לרגשות אלה. שורש אחר נעוץ בעדיית האידיאולוגיות של בריונות לאומית ובריונות פרטית — והרי זו קשורה בזו. הברוטאליזציה הכללית של הדי מדינה בעידן הניאורקולוניאלי שזה משפיעה על בניה — והששני שאנשי מג"ב אינם מפגי רים מבחינה זו.

שורש אחר נעוץ בחוסר-התיאום — המעשי והמחשבתי — בין זרועות-השיטור וזרועות-השיפוט, יחס הדדי הי גובל בחוסר-קומוניקציה טוטאלי.
שורש נוסף נעוץ במצב השורר בבתי-הסוהר של ישראל, אלה הם מוסדות אנאכרוניסטיים, המפגרים בדור אחד או שניים אחרי הקרימינולוגיה והפנולוגיה (תורת הפשע והענישה), ואינם אלא בייסוס גבוהים לפשיעה. המגזב של המג"ב לא ייטשה דבר בכך אדה. במיקרה הטוב ביותר, הוא יטפל בסימפטומים של המחלה עצמה, מבלי לרסא אותה. במיקרה הרע, הוא יהמיר את המחלה עצמה, הממושלה הזמניה מגזב, מפני שהיא חזי ששת להזמן רופא. כי המתבון הראשון של הרופא יהיה: להחליף אותה.

שיטת „כחול־הזקן” - לאהוב ולרצוח אומצה על־ידי ארגוני המחבלים בהשראת האסכולה המזרח־אירופאית

מביניהם הקשורים עם אירגוני הפידאיון, מנהלים עבורם פעולות הסברה ותעמולה או פעילות מבצעית אחרת. נהנים משפע של כסף, יכולים לנהוג בפורנות ובנדיבות שהם בלתי מצויים בשכבות אלה של נוער באירופה. המראה המזרחי האקזוטי, הגי' נונים והנימוסים המסוגננים, תרבות הדיבור והשיחה בה הם מצטיינים, כל אלה הם כלי הנשק של קומנדו המאהבים של אירגוני הפידאיון הערביים הפועל בשיטה הבויה ביותר מכל פעולות הטרור.

השניים במתנה, כדי שלא תשתעממה בהיעדרם, עלו למטוס אל־על ברומא, שעמד לקחתן לתל־אביב. „אל תספרו לאף אחד שקיבלתן את הפטיפון במתנה” אמרו החברים כשנפרדו מידידותיהם האנגליות, „בשביל מתנות משלמים בישראל מכס. תגידו שזה שלכן.” וכשנשאלו לפני עלותן למטוס, אם הן נושאות עימן חפצים שאינם שייכים להן, הן לא הנידו אפילו עפעף.

קשרי רגשות,

מין וסמים

ומימים אחרי־כך, כשהוכנסה כל אחת מהן בתחנת משטרה ברומא לפגישת עימות עם כל אחד משני המאהבים, שהת־גלו כעדנאן מוחמד האשם (29) ואחמד זאיד (32), ירדני ועיראקי שפעלו בשליחות החזית העממית־לשחרור־פלסטין, לא יכלו רות ואודרי לסלוח לשני המאהבים דבר אחד: „אבל אתם הבטחתם שתבואו אחרינו לתל־אביב!” קטיעת החלום וניסוף האשליה נראו להן נוראות יותר מאשר הסכנה שריחפה

האנגליות אלה הן שתי נערות הפיתיון האנגליות אודרי ורות (משמאל) רות ווטקי (מימין) בהן השתמשו הפידאיון כדי להחדיר פטיפון ממוכד למטוס אל־על ברומא בשבוע שעבר. השניים נראות בצאתן מתחנת המישטרה ברומא, שם מסרו את הפרטים שהביאו למעצרים של שני המאהבים הלבנטינים.

הפצעות התענופות

במחנה הפידאיון נערות ערביות מקבלות אימונים בנשק — בתמונת פירסום של החזית העממית לשחרור פלסטין. האמת על המתרחש במחנות אלה, נחשפה במישפן של שתי חוטפות מטוס סבנה, שטענו כי הנערות המצטרפות לאלי־פחה ולחזית, נאלצות להתמסר לכל דורש.

נוספים בחולייתם: אוולין ברג', צרפתייה ממוצא גרמני שהגיעה במטוס מרומא ל־מחרת בואן של שתי האחיות, וזוג הקשרי שים הצרפתים בורגהלטר. יחד אמורים היו החמישה לגרום לפיצוץ בתריסר בתי־מלון בתל־אביב, חיפה וירושלים. אז נחשפה לראשונה שיטת המילכוד. נדיה ברדלי, היפהפיה בת ה־26, היתה בתו של איש עסקים מרוקאי אמיד. שנפטר ב־1966 והותיר לשתי בנותיו את מרבית רכושו. האב, ערבי שנשא אשה צרפתייה, שינה את שמו לברלי, על שם הגנרל הר אמריקאי עומר ברדלי ממשרד צרפת. במרוקו מולדתה היתה נדיה אשת חברה מקובלת בחוגים הנוצרים. היא היתה פילגשו של שר בממשלתו של הסן. הפכה אחר־כך לידידתה הפרטית של הזמר ג'ורג' מיסטקי, היתה אורחת קבועה במועדוני

עליהן, כאשר התפוצץ מיטען הנפץ שהת־ביא שני המאהבים בתוך הפטיפון, בתא המיטען של מטוס אל־על. הן יכלו לסלוח שהשניים וממו לחסלן אחרי שבוע העגבים המשותף, אבל לא תפסו שהולוכו אותן שולל ושהאהבה הלבנטינית שנמכרה להן היתה מזוייפת. אירופה מלאה כאלה. גם ישראל. דור מבולבל ונבוך המחפש את עצמו, נודד ממדינה למדינה רעב לאהבה ליוחס אישי. אותה התמימות המניחה לתיירת צעירה בישראל לקחת טרמפ במכונית גדושה צעירים, להתיידד עימם בדרך ולמצוא את עצמה בסוף המסע כקורבן של אונס קבר־צתי, היא הדוחפת צעירות על פני אירופה אל זרועות המאהבים־המחופשים. רבבות סטודנטים ערביים מכל ארצות ערב לומדים באוניברסיטאות אירופה. אלה

תקבלי ממנו מתנות ובמיוחד לא כרטיסי טיסה. זה יותר גרוע מסוכריות על מקל. זה יכול להיגמר בהתפוצצות של מטוס. איתך ביחד.” שתי הצעירות האנגליות אודרי ורות ווטקי, אינן מאמינות באגדות ובאר־רות. בנות 18, שזה עתה סיימו את לימודיהן התיכוניים, יצאו שתי הנערות מניו־קאסל לסיוון העצמאי הראשון על פני אירופה. בגינס ותלמילים נעו כמו רבבות בני נוער אחרים בדרכי אירופה, בטרמפים ובאכסניות נוער, מחפשות אחרי ההרפתקה הגדולה, אחרי החוויה שלא תישכח גם כשיזוורו לביתן המרוחק ממרכז ההתרחשויות. הן מצאו אותה ברומא. שני צעירים נאיי מראה, בעלי בלוריות משוחות ונוצצות, מהודרים בלבושם ומנומסים בדיבורם, הציעו להן את חברתם. לא רק זה, אלא כששמעו ששתי הנערות הקטנות מתגלגלות בדרכים ובאכסניות, הציעו להן את דירתם שבמרכז רומא ואת מיטותיהם. מבלי לחשוב פעמיים קפצו שתי ה־אנגליות הקטנות על המציאה. בסיפורים שמכרו לעתוני העולם, תמורת תשלום בדולרים, סיפרו לאחר מכן בתמימות נוגעת ללב: „הס וחלילה, הן לא מכרו את עצמן תמורת מזון או חדר. זאת היתה אהבה. ממש אהבה.”

7 סיפורי האימים שיספרו אמהות באירופה לילדותיהן כדי להזהירן משוטטות והתחברות עם זרים, סיפורים כמו הרוצח מדיסלדורף או כחול הזקן, נוספה ודאי בשנה האחרונה גם הבלדה על המאהב־הטירוליסט. „הזהרי ממאהבך אם הוא מרוחי”, מן הראוי שתשננה אמהות לכנותיהן, „אל

הפרואנית דיליה רוברטו, תופרת פרוג' נית בת 21, פותחה לפני שנה על ידי מאהב ערבי ממוצא ברזילאי לשאת לישׁ ראל 9 קילוגרם של חומרי־נפץ במזוודה. יחד עימה נעצרה גם צעירה הולנדית, בתו של סגן הרמטכ״ל של צבא הולנד.

הלילה של קובלוקה ובמסיבות החשק של החברה הגבוהה שם. חירותה המינית המופרזת של נדיה היא שאילצה אותה לנטוש את מולדתה ולעבור לפאריס. שם נרשמה כסטודנטית לפילוסופיה. הפכה מבקרת קבועה בבית בן ברקה, בית הסטודנטים המרוקאי, שהפך מרכז לפעילות אירגוני החבלה עד שאפילו המלך חסן הסיר ממנו את הסותר. בפאריס נפלה נדיה קלטהדעת ברשתם של שני צעירים אלג'יריים שפעלו בשליחות החזית העממית לשיחרור פלסטין. אר חרי שהפכה לפילגשו של אחד מהם. שרדה בה והתעלל בה לדבריה, היא הפכה בידו כחומר ביד היוצר. האלג'ירי והבריו לא התקשו או לשכנע את נדיה ואחותה הר צעירה מרלן, להעביר בשליחותם את מזוודתה הנפץ לישראל, תוך איום שינתקו את יחסיהם עימן אם יסרבו.

אין בעיה מוסרית

התלות של נדיה במאהבה היתה כה גדולה עד שסניגורה בבית המשפט הישראלי הגיש בהגנה שלו לבית המשפט דו"ח גניקולוגי, שלא סיעה להקל בעונשה. הצעירה השלישית בחוליה זו, אולין ברג, 26, משכילה ואינטליגנטית, נרתמה אף היא. לפי עדותה, לפעילות החבלנית בעבותות של אהבה לבחור פלסטיני. צעיר זה, מהדי שמו, יצר בינו לבין אולין מערכת יחסים של אדון ועבד. אחרי תקור פת ידידות קצרה הרגישה אולין, כפי שטענה בהודאתה, משועבדת לו נפשית ופיזית. מילאה אחר הוראותיו כשהיא סופגת ממנו מכות רצח.

לפני שהגיעה לישראל עם מזוודת החבלה שניתנה לה ברומא, היא העבירה עבורו נשק מוסתר בטיסות מלבנון לאירופה, השתתפה בחטיפת אחד המטוסים שהובלו לירדן והשתתפה גם בפיוץ מיכלי חברת הדלק גולף ברוטרדם. הרומן המפוצץ הגיע לקיצו רק בבית המשפט, שם פרצה אולין בבכי קורע לב, כשהיא מטיחה גידופים במהדי וזועקת: „הוא בן־השטן. צריך לאסור על אנשים כמוהו להסתובב בעולם!“

הנסיים הכושל לשגר ישראל בלי דריות נושאות חומרי־נפץ. היודעות על תוכן המיטען שבמזוודותיהן ומנועות כביכול עליידי מניעים אידיאולוגיים, שיכנעו את החזית העממית שאין לסמוך

הצרפתייה והמרוקאיות

אולין ברג, צרפתייה ילידת גרמניה (משמאל), ושתי האחיות המרוקאיות, מרלן ונדיה

ברדלי, שנתפסו בחודש יולי 1971, כאשר הגיעו לישראל עם מטעני חומרי־נפץ, במטרה לפוצץ בתי מלון בתל־אביב, ירושלים וחיפה. השלוש התגלו כפתיחות, שנפלו קורבן למאהביהן הערביים.

התעופה את המזוודה טעונת חומרי־הנפץ שנועדה להתפוצץ יחד עימה.

קשה היה להמציא שיטה יותר שטנית של פעילות חבלנית המקוממת את דעת הקהל העולמית נגד הפידיאיון ומטרותיהם. במקום לרכוש אהדה למאבקם, הם יצרו בדרך זו, אפילו בקרב חוגים שמאליים מהפכנים באירופה, איבה והתנגדות.

נראה שהיאוש העביר את אנשי החזית העממית על דעתם. תיסכולם הנורא נוכח כשלון כל פעולותיהם דוחף אותם גם לפעילות בלתי אנושית כזאת. אבל כל עוד משוטטות בעולם נערות מופרעות הרוקמות רומנטיים ונסערות ממעי שיות על כוזה הגברא האגדי של בני המזרח, לא יחסרו לקומנדו המאהבים קורבנות נוספים לעגבים ופיצוצים.

ואולי הפעילות המינית היא סוג הפעיר לות היחיד שאירגוני החבלה הערביים יכולים עוד לגייס מתנדבים עבורה.

נפץ מחזיקה בידה אולין ברג, הי צרפתייה בת ה־26 שלפני תפיסתה בישראל השתתפה בחטיפת מטוס עם ליילה חאלד ופוצצה מיתקן נפט בהולנד.

ירח דבש מוקדם בישראל, סיפק לה כרטיס טיסה באל־על וצייד אותה במזוודה שהיתה צריכה להעביר לאמו.

במקרה זה לא ידעה ייטי את תוכן המזוודה. השיטה בה נלכדה במלכודת שעמדה לפוצצה באוויר היתה דומה כי תכלית לזו בה השתמשו הפידיאיון לפני שבוע לגבי התירות האנגליות. לא יהיה זה מפתיע אם יתברר כי אחד הערבים שנעצרו השבוע ברומא, הוא גם המאהב ששלח לפני שנה את בתו של סגן הי רמטכ"ל ההולנדי לישראל.

פיתוי מיני

לתופרת

לחד עם חזית הסמים ההולנדית הגיעה לישראל גם תופרת פרואנית בת 21, שהודות לעירנותם של אנשי הביטחון הישראליים שניטרלו את מיטען החבלה שנשאה עימה, נשארה בחיים.

התופרת הפרואנית המוגבלת לא הלמה כלל על ישראל. היא נסעה לטייל בלונדון, שם הכירה צעיר ערבי שהציג את עצמו כבעל נתינות ברזילית. לא היה זה מבצע מסובך במיוחד לעורר את התלהבות המינית של הפרואנית, שעד שהגיעה ללונדון, כך הסתבר, היתה בתולה.

הערבי הבטיח לה, כמובן, נישואין, תיכנן יחד עימה ירהיבש בישראל. הוא שלח אותה לפניו כשהוא מוסר לה בשדה

המוות. לגבי צעירים שגדלו בחברה פטריארכלית ערבית סגורה, בה אין ערך לחיי אשה והיא משמשת ככלי וכאמצעי מעניין שהפעם נפרשה הרשת דווקא ביוגוסלביה. יתכן שאנשי קומנדו המאהבים של החזית הודרכו בנושא זה עליידי שירותי ביון מזרח אירופאים, שהם בעלי מסורת ארוכה של שימוש בשיטות של פיתוי נערות בפיתיון אהבה והפיתכתן למלכודות חיות.

איש החזית ג'ורג' פרה, 24, הכיר בבליגר רד את ייטי וינדר־מר, בתו של סגן הרמטכ"ל של צבא הולנד, צעירה מופרעת ומכורה לסמים. בליל ההיכרות של השניים התפתחו ביניהם יחסים שהתבטאו בעישון סמים במשותף. כאשר אול כספה של ייטי הפכה תלונה בפרח למוחלטת, שכן

הפילסטיניות תרז חלסה רימה טאנוס, שתי חוספות מטוס סבנה שני דוננו לפני שבוע למאסר עולם, בעת מישפטן. בניגוד לנערות האירופאיות, הנשלחות כפצצות מעופפות לישראל, הן הגיעו במטרה לחזור אולם עדויותיהן בפני בית־המשפט חשפו כי גם הן נפלו קורבן למופרעותן המינית.

הוא היה עבורה המקור היחיד לאספקת סמים. כאשר ערב אחד ניסה למונע ממנה חשיש, היא נטשה אותו, התמסרה לעובר אורח ברחוב בבליגר, תמורת תשלום שהספיק לרכוש את הסם הדרוש לה.

פרח עצמו, למרות שקיים יחסים עם ייטי, לא הציג את עצמו כמאהב. הוא הוביל אותה לרומא, שם ערך לה היכרות עם צעיר פלסטיני אחר, שחזיריו הנלהבים אחריה העלו מיד פרי. זה חי עימה שבר ימים בדירה, הציג לה לבלות יחד עימו

על קורבנות פיתויי האהבה. אסור להן לדעת לאיזו מטרה הן משמשות.

זמן קצר אחרי כשלון חוליית האחיות ברדלי, פטשו אנשי קומנדו האהבה על פני אירופה. חיפשו אחר קורבנות מתאי־מים שיוכלו לשמש כפצצות מעופפות, להחדיר למטוסי אל־על חומרי־נפץ ממולי־כדים, שיתפוצצו יחד עימן באוויר.

לא קשה היה למצוא צעירות כאלה, לא קשה היה למצוא גם צעירים ערביים שהיו מוכנים לפתות נערות כדי לשלחן אל

חומר נפץ

ארוז בידה של נדיה ברדלי, בתו של תעשיין מרוקאי עשיר, כפי ש ה הובאת על ידה ממזוודתה לישראל. נדיה ואחותה נתפסו במזל־התעופה, הובילו ל תפיסת שלושת חברי החוליה האחרים.

לידתו של מנהיג

ה מוני המדינה הכירו אותו בטל-וויה. דמות עטופת שחורים העולה לבירעם ונישאת על שכם הכפריים. האיש המזוקן שפרץ בכבי בצאתו מלישכת ראשי הממשלה. כומר המושך בחבל הפעמון בנצרת. האיש שסגר את הכנסיות לאות מחאה. הבישוף המאיים לשאת על גבו צלביע ברחבי אירופה, במסע-צלב הפוך למען עניי העקורים. המנהיג, שארבעה ח'כים ערביים באו להטיף לו מוסר, והוא השיב להם: "התפטרו!"

של האיש, שבא לפני ארבע שנים במקומו של הארכיבישוף ג'ורג' חכים, אשר עלה בדרגה ונבחר לפטריארך הכנסייה בדמשק.

1947: הכומר הצעיר בין חורבות מצריים העתיקה

לפתח. בלי אזהרה מוקדמת, צץ מנהיג חדש בישראל. אדם המזעזע את אמות הסיפים של הממשלה. שאינו נותן לה מנוח. אישירת המעורר את בעלי המצפון של כל הדתות. ובראש וראשונה במחנה האנטי-דתי. אורה זר המנצח על הסערה הציבורית הדו-לאומית הגדולה ביותר שזעזעה אי-פעם את ישראל. **מיהו? נושא-צלב חדש, הקורא למינהמת-קודש נוצרית? מנהיג לאומני ערבי? סוכן קומוניסטי? סוכן האפיוור?**

דבר אחד בטוח: בין לילה הופיע בזירה הישראלית כוח חדש — מנהיג אותנטי, בעל כריזמה אישית וגיבוי בינלאומי, המוכן לסכן את מעמדו במאבק-איתנים חסר-דוגמה. **הנה מועצתו הארכיבישוף יוסוף ריאה, ראש הדיוקזה (איזור הכנסייה) היוונית-קאתולית בעכו, נציג רת וכד הגלוי, מנהיגם של 40 ארץ חברי כנסייתו בישראל.**

יורשו של חכים

ה דבר לא היה בא כאפתעה כה גמורה, אילו טרח מישהו לחקור את עברו

אלנבי פרץ את החזית בארץ-ישראל, כבש את ירושלים.

אויבו של פארוק

ה ילד יוסוף גדל כילד בודד מאוד. אביו לא היה. הוא חי לבדו עם אמו, למד בקולג' המיוזחי בזחלה, שהיה שייך לכנסייה היוונית-קאתולית, וששפת-הלימוד בו הייתה צרפתית. אמו השאירה אותו בחיק הכנסייה, חזרה לאחיו בארצות-הברית. הכנסייה היתה ליוסף ריאה הצעיר בית זמישפחה.

בגיל 22 העבירה אותו הכנסייה מוחלה הלבנונית לירושלים המנדטורית, כדי ללימוד בסמינר של "האחים הלבנים". זוהי עובדה שהיתה ידועה לי מעטים, וששפחה אור חדש לגמרי על זיקתו של ריאה לארץ: **במשך 12 שנה, מגיל 22 עד 34, חי האיש בארץ-ישראל, הכיר כל פינה בה, התקשר עם גורלה.**

הוא ביקר בנצרת ובכפרים, חפר במערות קומראן בהנהלת האב דה-ויו הנודע, מומחה המגילות הגנוזות. כשחזר כעבור 27 שנה לישראל, לא בא לארץ זרה ולא-נודעת. בתום חוק לימודיו בסמינר הירושלמי, החזירה הכנסייה את הכומר הצעיר לעיירת מולדתו, זחלה, כדי לשמש כמורה באותו בית-ספר בו למד הוא עצמו. תוך שנה הפך למנהל כל בתי-הספר הדתיים במחוז. נוסף על תפקידו כמרצה לספרות צרפתית ולהיסטוריה.

כישוריו החינוכי, יכולתו למצוא שביל ללבבות בני-אדם, משכו אליו את תשומת-לב ראשי הכנסייה. ב-1946 הועבר לקאהיר, לנהל את המדרשה הפטריארכית שם. ואז בא המאורע שהעיד על אופיו של האיש. ב-1948 — בימים בהן סערה המילחמה בארץ-ישראל — עשה ריאה מעשה שעורר עליו את זעמו האישי של המלך פארוק. הוא מסרב לפרט את המיקרה, רומז רק שהיה קשור בחייו הפרטיים של המלך ההולל. "הוא היה איש מיסכן, ואל נדבר

לביירות — מקום הידוע בשל העראק המצויין המיוצר בו. משפחתו של ריאה, כמו מישפחות רבות בלבנון בראשית המאה, היגרה עוד קודם לכן לארצות-הברית. אולם כפרוץ מילחמת-העולם הראשונה, גבר בלב האם הרצון להיות עם בני עמה. היא השאירה את בניה הבכורים באמריקה, חזרה ללבנון, ילדה שם ב-1917 את בנה הצעיר, יוסוף. היה זה כמה חודשים לפני שהגנרל הבריטי

מישוע עד ריאה:

המאבק על בירעם ואיקרית, שני כפרים השייכים לכתות נוצריות שונות, והופעתו של הארכיבישוף יוסוף ריאה כמנהיג, הבליטו את תסבוכת הכתות הנוצריות בישראל. **להלן מדריך היסטורי קצרצר: ישוע מנצרת היה יהודי, אם כי הטיף לכל התושבים שחיו בימיו בארץ. באותה תקופה, כבר היתה קיימת בארץ מדינת עמים וגזעים: צאצאי הכנענים והפלשתים של ימי קדם; הישראלים שלא יצאו לגלות והיהודים שחזרו משם; השומרונים; היוונים והמתיוונים שהשתרשו בארץ בימי שלטון אלכסנדר ויורשיו, ערבים שחדרו מן המידבר והתנחלו (כמו הנבטים), רומאים ואחרים. אולם כת הנוצרים, שהתלכדה בהנהגת יעקוב הקדוש, אחי ישוע, ראתה את עצמה ככת יהודית רפורמית, היא הסתייגה מפועלו של פאולוס הקדוש, שביקש להביא את דבר ישוע לגויים.**

חורבן בית-המקדש שינה את פני הכנסייה. אף שהנוצרים לא השתתפו במרד הקנאים, הם סבלו מתוצאותיו. הכנסייה הירושלמית התפרקה, והמרכז עבר לקיסריה הרומאית. ההשפעה המרכזית עברה למרכזי הכנסייה באלכסנדריה, באנטיוך ובירומא. ברם, העדה הנוצרית בארץ גדלה במהירות, תוך נשואי-הערובת של הנוצרים היהודיים ונוצרים ממוצא לא-יהודי. כאשר עבר הקיסר הרומאי קונסטנטין לנצרות (312), כבר היו הנוצרים רוב בארץ. כעבור מאה שנים לא נותרו בארץ תושבים לא-נוצרים, מלבד היהודים והשומרונים.

במאה החמישית התפלגה הכנסייה במרחב, ונולדו כמה כנסיות פורשות: הכנסייה ה"נכסטרית" וכמה כנסיות "מונופיסיות". הנסטורים (על שם הבישוף נסטוריוס) האמינו כי האישיות האלוהית והאישיות האנושית של ישוע לא היו אישיות אחת, אם כי פעלו בהארמוניה. המונופיסטים ("חדגופיים") דגלו, לעומת זאת, בדוקטרינה שהצד האלוהי והצד האנושי של ישוע היו אישיות אחת.

שני הזרמים מרדו נגד הפולחן המפואר והדוקטרינה המסובכת של הכנסייה האורתודוכסית השלטת. מבחינה פוליטית ייצגו הפרישות גם נטיות בדלניות. סוריה ומצריים לא השלימו עם מרות ביזנטיון החדשה. המונופיסטים הקימו את הכנסייה הקופטית במצריים, ואת הכנסייה היקובית בסוריה (על שם יעקוב באראדאוס, שארגן את המונופיסטים בארץ זו). גם הכנסייה הארמנית, המהווה גוף נפרד, היא מונופיסית. בדוקטרינה דומה דגלה הכת המארונית, שהוקמה על-ידי הקדוש מארון (מת ב-410). אולם, סבורים שהכת נקראת על שם יוחנה מארון (מת ב-707), שהפך למיסד האמיתי של העדה המארונית, שהיא כיום עדת-הרוב בלבנון. בירעם, על גבול הלבנון, שייכת לעדה זו.

לעומת זאת נשארו רוב הנוצרים בארץ-ישראל עצמה נאמנים לכנסייה האורתודוכסית של הקיסר הביזנטי, שמשפחתו השקיעה הון-עתק במקומות הקדושים ודאגה מאד לאוכלוסיית ארץ הקודש. במאבקים בין הכנסיות הפורשות, או, הכופרות, ובין הכנסייה הרשמית של הקיסרות, צידדו רוב הסורים בפורשים, אך רוב הפלסטינים בכנסייה האורתודוכסית. הם זכו, על כן, לכינוי "המלכיים" — הנאמנים למלך —

בפעם הראשונה — אך לא האחרונה — הסתכסך יוסוף ריאה עם שילטון.

ידידו של קינג

במשך שנתיים למד ריאה באוניברסיטת פורדהם הישועית, ליד ניו-יורק. אחר-כך הועבר לתפקיד שעיבב את חייו מאז. הוא מונה לכומר של הכנסייה היוונית-קתולית בעיר בירמינגהם, במדינת אלבאמה.

השנה היתה 1950, והרחשושים הראשוניים של זעם הכושים החלו להישמע במדינת דרום. הם נקלטו באוזנו העדינה של הכומר שהוסיף לעורר מלבנון, שנאלץ להחזיק כנסייה נפרדת למאמינים הכושיים הרחק מכנסייתו ה"לבנה".

באותם הימים דרך בעיר בירמינגהם כוכבו של איש, שנועד לרתק את עיניו ולבו של העולם כולו: הכומר הפרוטסטנטי מארתין לותר קינג. ב-1952 נערכה הפגנת זעם קטנה בעיר מונטגומרי. לא הרחק מבירמינגהם. הכושים של עיר זו הכריזו חרם על חברת-האוטובוסים המקומית, מפני שזו ייעדה מקומות נפרדים לכושים, בחלק האחורי של האוטובוסים. העלבת אשה כושית קשישה באוטובוס פוצצה את הפצצה.

"החרם של מונטגומרי" הפך תמרור בהיסטוריה של ארצות-הברית. ממנו צמחה התנועה האזרחית למען שיוויון-זכויות לכושים. היא הוכיחה לכושים שיש להם כוח לפעול במאוחד וזנצנח. היא גם העניקה להם מנהיג — אישית, לוחם, חזון, מדינאי. היה זה קינג. ידידו הקרוב היה עמותו היווניקאתולית, ריאה.

כמו אנשידת אחרים באלבאמה, ולאחר מכן בארצות-הברית כולה, נתן ריאה את עוזו לקינג ולתנועתו. צעד עימו בהפיגנות, עמד מול זעם האספסוף האלים, למד מה כוחם של מעטים בעלי-הכרה ואנשי מצפון, ומה כוחם של הפגנות ומעשים

מעוף המלאך: באיקרית

סרה באדם מת" הוא אומר כיום ללא שינאה.

למחנך הדתי היו 24 שעות כדי לברוח ממצוריים. בשעת-צרה זו נזכר בקרוביו היהודים: אחיו בן קדפורניה. הוא נמלט אליהם.

הנוצרים בארץ

כינוי הדבק עד היום בכנסייתו של הבישוף ריאה, שאליו שייך גם הכפר איקרית. "המלכיים" התפללו בעיקר ביוונית. המאורנים, היעקובים והנסטורים משתמשים עד היום בארמית (או "סורית"), ואילו הקופטים משתמשים בשפה המצרית-הקופטית.

הכובש המוסלמי, שגילה יחס ליברלי ביותר לנוצרים וליהודים, נתקבל על-ידי הכנסיות הפרושות בשימחה, מפני שנתן להם יותר חופש מאשר הכנסייה הרשמית הקנאית. **בקרוב על ירכזוק** בשנת 636, בו הוכרע גורל ארץ-ישראל, ניצחו המוסלמים הודות לשכירים הערביים של הקיסר, שהיו שייכים לכת המונופיזיטית, ושעברו לצד המוסלמים.

הבישוף האורתודוקסי סופרוניוס הגן על ירושלים במצור שנמשך שנה. ב-638 נכנע בפני **הפליף עומר**, שהתייחס לקודשי הנוצרים עבראית-כבוד רבה, ושהעניק אמנה ל"זימים" — עמיתהפס המוגנים לפי תורת מוחמד (נוצרים, יהודים, שמרוניים ואחרים המאמינים באל אחד). האמנה העניקה לכל עדה שילטון עצמי תחת המנהיג הדתי שלה. הטיל על הזימיים מס מיוחד (אך תמוז) וכמה הגבלות. אך חוץ מכמה מקרים חריגים, היה היחס למיעוטים הוגן מאין כמוהו באותה תקופה, ושונה לחלוטין מן היחס האכזרי שהיה מקובל אז באירופה הנוצרית.

הנוצרים בארץ עברו בהדרגה לשפה הערבית, וחלק קיבל במשך הזמן את דת האיסלאם. אולם ערב מסעיהצלב הראשון היו הנוצרים עדיין רוב בארץ, ובירושלים עלה מיספרם של הנוצרים וגם של היהודים על מיספר המוסלמים. המוסלמים התרכזו בעיקר בדרום הארץ, וביירתם היתה רמלה.

הנוצרים המקומיים קיבלו את פני הלבנים בברכה, וניצלו מן השחיטה הנוראה שערכו הצלבנים במוסלמים וביהודים, שלחמו בהם בצוואת. אולם במרוצת השנים נערכו היחסים בין הצלבנים המערביים, "קאתוליים" (כלומר: כללי, אוניברסלי) ובין המקומיים ("עדות המזרח" של אז), ביחוד על רקע הקנאות של הבישופים הלאטיניים, אנשי האפיפיור הרומאי, שדיכאו את השפות המקומיות בכנסיות, הנהיגו תפילה לאטינית בעדית, ונישלו את הכמורה המקומית. זו שמחה כאשר כבשו המוסלמים שוב את הארץ וזרקו את אחרוני הצלבנים לים.

המאורנים התקרבו לאפיפיור הרומאי בימי מסעיהצלב, אם כי קיבלו את מרותו סופית רק במאה ה-18. הם מהווים עתה כת נפרדת, בעלת מינהגיתפילה נפרדים, אך תחת שילטון האפיפיור, שהעניק להם הגנה במרוצת מאות בשנים.

בימי הביניים התפלגה הכנסייה הכללית בין הפלג המערבי, שקיבל על עצמו את מרות האפיפיור הרומאי והמכונה "קאתוליים" (כלומר: כללי, אוניברסלי) ובין הפלג המזרחי, שהיה כפוף למרות הקיסר הביזנטי, והמכונה "אורתודוקסי" (כלומר: בעל האמונה הישרה). הכנסייה הרשמית בארץ השתייכה, כמוכון, לכנסייה היוונית-האורתודוקסית.

סמליים לעורר את דעת-הקהל. לגייס אהדה ולהכריע במאבק.

במשך שנה וחצי עמד ריאה לימין קינג, פעל לחם ולמד. פעמיים הוכה מכות-רצח על-ידי כנופיות הקרקולוסקלאג, הדוגמה הנוצרית של "הליגה להגנה יהודית". פעמים רבות נשקפה סכנה לחייו מידי "החלאה הלבנה".

אולם לא האספסוף הגזעני הכי ריחו להפסיק את המאבק, אלא פקודה מלמעלה. הכנסייה ראתה בעין רעה את פעולותו הפוליטיות של הכומר שזה כבירמינגהם, נתינה לו הוראה חרימשמעית: להפיג, כי הכנסייה האמריקאית תמיכה אז, כמו היום, בריאקציה הדיכאנית.

בן חסותו של יוחנן

הכנסייה יכלה להפסיק, זמנית, את מאבקו למען הצדק, אך היא לא יכלה להפסיק מאבק אחר, שהפך תמרור בחיי הכנסייה הקתולית כולה.

הכנסייה הקתולית הרומית עמדה בכל הדורות על השימוש הבלעדי בשפה הלא-טינית לתפילה. הדבר הבטיח את העליונות של הכמורה, ככת נבחרת הנישאת מעם.

הכנסייה היוונית במיוחד לא ידעה קנאות זו מעולם. כבר במאה הרביעית סיפרה

תיירת, שביקרה בארץ-ישראל, כי בירושלים התפלל הבישוף היווני-האורתודוקסי ביוונית, כשלידו עומד כומר המתרגם את הדברים לארמית, שהיתה אז שפת-הארץ. לאחר מכן תירגם הכומר לערבית (ראה מיסגרת).

הכומר בבירמינגהם, ששפת-אמו היתה ערבית, שפת לימודו צרפתית, ושפת כהונתו אנגלית, וששלט גם בלאטינית וביוונית עתיקה, נוסף על הספרדית, קיבל על עצמו תפקיד שהרגיז את הכנסייה: תירגום התפילות מיוונית לאנגלית, כדי שהמאמינים יוכלו להתפלל בשפתם.

הדבר עורר מאבק-איתנים. תלונת ה-כנסייה נגד הכומר המרדן הגיעה עד ל"מישרד הקדוש" בוואטיקאן, שהכריע נגדו. ריאה עירער, ובפעם הראשונה כי היסטוריה של הכנסייה ביטל ה"מישרד הקדוש" החלטה של עצמו.

כי בינתיים צמח לכומר הצעיר כבירמינגהם הרחוקה כנסיית אי-דור: האפיפיור הזקן והמהפכני יוחנן הינצ, שהחליט לקבל את היעוץ שהגה ריאה, לאפשר לכניסיה בכל הארצות להנהיג תפילה בשפה המקומית.

ריאה העריך את האפיפיור הרומאי, אשר לו היו כפופים גם מיליון חברי הכת היווניים-קתולים בעולם, שקיבלה בשנת 1723 את הגנת הכנסייה הרומאית. אולם

(המשך בעמוד 28)

עקורי איקרית מנשקים ידי הבישוף ליד כנסיית הכפר

יוקרת הכמורה היוונית גם בארץ. חלק מן האורתודוקסים המקומיים התקרבו לאפיפיור הרומאי, שיכול היה להעניק להם הגנה יעילה יותר.

מאז התפלגו הנוצרים בארץ לשני פלגים עיקריים: **יווניים-אורתודוקסים**, הקשורים עדיין לכנסייה האורתודוקסית ולפטריארך בקושטא, ו**יווניים-קאתוליים**, השומרים על הצביון היווני של הכנסייה, אך מקבלים מזה 250 שנה את מרות האפיפיור. **הארכבישוף ריאה** שייך לפלג האחרון.

(המינות גורם לביבלול רב. כשערבי בארץ אומר "קאתוליים", הוא מתכוון ליווני-קאתוליים. כשהוא אומר "אורתודוקסי", הוא מתכוון לכנסייה המכונה באירופה "קתולית"). חוץ מזה יש בארץ, כמוכון, עדות קטנות של הכתות הפרוטסטנטיות למיניהן, שהן ייבוא מודרני מן המערב.

בעת החדשה, שכנולדה התנועה הלאומית הערבית נגד התורכים, התרחקו הנוצרים הערביים גם משילטון הכמורה היוונית. הנוצרים בארצות-ערב היזודו יותר ויותר עם אחיהם הערבים. כמה מגדולי התנועה הלאומית הערבית היו (והינם) נוצרים מבני כל הכתות. עם ראשית המאבק הערבי נגד הציונות גברה היזדות זו עוד יותר, והנוצרים היו לא פעם קיצוניים מן המוסלמים. רק **המאורנים** גילו בתקופה מסוימת, ערב קום המדינה, אהדה כימעט גלויה ליישוב העברי בארץ.

כיום מהווים **היווניים-קאתוליים** את הרוב המוחלט של ערביי ישראל (בגבולות שלפני המלחמה). **המאורנים**, שהם העדה החוקה ביותר בלבנון, הם מיעוט קטנטן בארץ.

היווניים-קאתוליים כפופים לפטריארך בדמשק (כיום מכסימוס ה-5, מי שהיה בישוף בחיפה ונקרא אז חכים). **המאורנים** כפופים לפטריארך שלהם בלבנון. אלה גם אלה מקבלים את מרות האפיפיור. מיספר היווניים-קאתוליים בעולם מגיע למיליון (רובם מתגרים לבנוניים וסוריים החיים מעבר לים) ומיספר המאורנים בעולם קטן יותר.

ברור שבארץ התמזגו הגזעים במרוצת הדורות במידה רבה, שקשה לקבוע בדייקנות את "המוצא הגזעי" של הנוצרים, כשם שאי-אפשר להגדיר בדייקנות את "המוצא הגזעי" של היהודים. אך ברור כי האוכלוסייה הנוצרית קדמה הרבה למוסלמית, ומוצאה הוא מן האוכלוסייה של ארץ-ישראל בימי הבית השני, שבה נולד ישוע הנוצרי.

במורה רבה ניתן לומר שהם צאצאי היהודים שעברו לנצרות, שלא קיבלו לאחר מכן את הדת המוסלמית, כמו שעשו רבים אחרים.

העם

האורקול
משדה-בוקר

היוונים הקדמונים היו לומדים על רצון האלים על פי מעוף הציפורים או על פי צורת פיתולי קרביו של בעלי-חי ש- הועלה קרבן לאלים. אם רצו לבקש תשרי- בות על שאלות ספציפיות יותר, הלכו האורקולים החיים, כוהנים וכוהנות שרוה האלים היתה שורה עליהם ומפיהם נשמעו דבריהם.

המפורסם באורקולים היה זה של דלפי. הפיתיה, הכוהנת הגדולה שישבה שם על מושב בעל שלוש רגליים, דיברה בשמו של אפולון. דבריה היו לרוב מילמולים בלתי מובנים שמפענחים מיוחדים היו מבי- ארים את פשרם לכל מבקש בצורה רב- משמעית, כך שכל אחד יכול היה למצוא את מבוקשו בתשובה לכאן או לכאן.

בהתקרבו לשנת ה-86 לחייו, הפך דוד בן-גוריון לאורקול משדה-בוקר. הוקן, הנמצא בדימוי חייו, שמוה שנים חולי- קים לו הכל כבוד בזכות עברו וזכויותיו מבלי להתחסל לדעתו שהתערפלה עליו בשל גילו המופלג, חזר השבוע שוב אל הבמה הפוליטית בזכות מילמוליו.

אחרי ביג'י - הציפורים. מאז מלחמת ששת-הימים חזר ביג'י, לדיאבון ליבם של כל מערציו בעבר, על קביעה אחת לגבי גורל השטחים: "תמורת שלום אמת עם מדינות ערב יש להחזיר את כל השטחים הכבושים, לבד מירושלים ורמת- הגולן."

תלמידיו, ניצים למיניהם ואנשי ארץ- ישראל השלימה, סלחו לו על קביעתו זו. הסלחנות נבעה מהידיעה שאין עוד משקל לדעתו המדינית של האיש.

והנה, לפתע, בשבוע האחרון שינה ביג'י את טעמו. בעקבות טיול שערך לו שרי- הבטחון משה דיין בסיני קבע ביג'י הלכה חדשה: "כעת אנחנו מתישבים בשטחים ובסיני ועושים שם דברים חשובים, יש להבחין בין החזרת מידבר שומם לבין שטחים מיושבים. לא הייתי נותן הוראה לפרק התישבות בשטחים ובסיני ולהחזירם למצרים."

על פיסקה זו קפצו בצהלה כל הידעו- נים למיניהם. "בינתו של הזקן חזרה אליו", הריעו תוך שהם תולים תילי תילים של פירושים ומסבירים כי למעשה קובע ביג'י כיום כי אין להחזיר את השטחים הכבושים. הגדיל לעשות מכולם ישעיהו בן-גוריון, נביא ציונות-הנישול, שקבע כי להכרתו זו של בן-גוריון יהיו השלכות מרחיקות לכת במישור הפוליטי. אפשר היה לצחוק וללעוג לתופעה, לולא היתה מביכה. המרחק מהסתמכות על דברי ביג'י ועד להסתמכות על מעוף הציפורים, כדי לא להחזיר שטחים, אינו גדול כל כך.

מפלגות

למה

מפ"ם?

לגבי רובו של הציבור, מפ"ם, השומר- הצעיר, והקיבוץ הארצי, אינם אלא שמות נרדפים למסגרת רעיונית אחת. כי מאז ומתמיד היה הקיבוץ הארצי - מוסד הגג של קיבוצי השומר-הצעיר, בסיסה הרעיו- נית הארגונית והכלכלי של מפ"ם.

אולם מאז איבדה מפ"ם את תדמיתה כמפלגת פועלים עצמאית ולוחמת, היא איבדה גם בסיס זה. הקולקטיביות הרע- יונית בקיבוצי השומר-הצעיר פשטה את הרגל. ההזדהות עם מפ"ם שוב לא היתה הכרת. מספר גדול והולך של חברי הקי- בוץ-הארצי הצטרפו למסגרות פוליטיות אחרות, כמו שי"ח, ברית השמאל והעולם הזה. הדברים הגיעו לידי כך שחברי קיבוצים המשתייכים לתנועות אלה החלו לדרוש מקיבוציהם תשלום עבור מיסדי- חבר, עתונות מפלגתית ורכב לפעילות פוליטית, בדיוק כמו זה הניתן לחברי מפ"ם. במספר קיבוצים אף נענו תביעות אלה בחיוב.

נציגי הקיבוץ הארצי שהמשיכו בפעיי-

לותם הפוליטית במסגרת מפ"ם הפכו לאופוזיציה להנהגה ההיסטורית של הר- מפלגה, הביכו אותה כשכפו עליה לתמוך בהצעת החוק לנשואין אזרחיים לפסולו- חיתון של גדעון האוזנר, או כשכללו ב"תכנית השלום" של מפ"ם סעיף שאינו מחייב סיפוח רצועת עזה לישראל, משי- איר את ההכרעה על עתיד הרצועה למי- שאימתן על השלום.

כאשר החלו כינוסי ההכנה של מזכירי- השומר-הצעיר לקראת ועידת הקיבוץ ה- ארצי שתיערך באוקטובר, נשמעו שם זמירות שלא נעמו כלל לאוזני מנהיגי הר- מפלגה.

משבר ההזדהות. בדיונים המוקדי- מים הועלתה הדרישה כי מועצת הקיבוץ הארצי תדון בנושא "הקיבוץ ומפ"ם". מאחורי דרישה זו היו מחשבות אפיקורי- סיות לגבי הוהות שבין הקיבוץ הארצי ומפ"ם.

"הקיבוץ הוא מערכת יותר מורכבת מן המפלגה", אמר חיים אורון, "הוהות אינה אוטומטית, על אף הקשר שביני- הים". "השאלה אינה אם מפ"ם? אלא איזה מפ"ם?" אמר רפי קוצר, "אבל לגיטימית היא השאלה למה מפ"ם? כיוון שהקשרים אינם תקינים יש משמעות לשאלות המיבנה, הארגון והכלים."

"למה אין למפ"ם היענות בקיבוצים?" שאל החבר כיחיל מקיבוץ יעור. הוא עצמו נתן את התשובה: "משום שלחבר אין הרגשה שהוא משפיע על המפלגה, יש לכלול בדיוני המועצה את הנושא מפ"ם, את הדרכים לשינויה". ואילו אריה גרוסמן, איש קיבוצו של מאיר יערי, מר- חביה, קבע: "קיים בקיבוצים משבר הר- דהות רציני ביחס למפלגה... ישנו כבר בתוכנו פלוראליזם."

על מהות הוויכוח שיסוב במועצת הקי- בוץ הארצי רמו החבר צ'זיק מקיבוץ אילון: "צריך להיות ברור כי אין לתת

ובחירתכם!

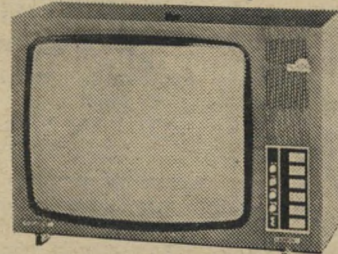
מבחר דגמי
טלוויזיה

אמקול

עם מסכים ברוחב מ"7 ועד 25"

מבחר צבעים

מותאם לקליטת U.H.F ו-V.H.F

המוצר הנבחר 1972

לי תמכור רק אמקול

יתרון חשוב: שרות אמפא

ספורט טוטו

12 X 1 X 21 X

100 אלף ל"י

(כולל העברה)

עלה השבוע מינימום הפרס הראשון

* * *

מינימום כלל הפרסים

160 אלף ל"י

(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע - תלא טוטו כל שבוע!

יושם
הא
לעוול!

גורדה: אדוני המזכ"ל, אני מוחה בתוקף נגד העוול החשוט שנעשה ליהודים הסובייטיים, המבקשים לעלות למולדתם ההיסטורית!

ליאניד: גבירתי, אין לי יסורי- מצפון, ואינני סובל מרגשי נחיתות. אני חושב שבענייננו יש דבר צודק עליו, והוא שעמי ברית-המועצות בונים את הסוציאליזם במולדתם.

גורדה: מה זה שייך? אני מדבר על הרדיפות שאנשי הקג"ב רודפים את היהודים! ליאניד: האמיני לי, גבירתי, אני מצטער יותר מכל אדם אחר על חריגים מסויימים, שנעשו עליידי קציני קג"ב. ועדת-חקירה פנימית שלנו החליטה בישיבה סודית לנוף בקצינים הסודיים, שעשו מעשים סודיים אלה, נזיפה סודית. גורדה: אבל העוול לא תוקן! היהודים האלה נשארו בבתי-חולים לחולי-רוח! ליאניד: בודאי, גבירתי, עם מתן הנזיפה הסודית לקצינים הסודיים נסתיימה הפרשה.

גורדה: אדוני המזכ"ל, ראש- ממשלת ברית-המועצות הבטיח בשעתו בפאריס שיורשה ליהודים לצאת מ- ברית-המועצות. הטלת כופר-תעודות על יהודים אלה מהווה הפרת הבטחה מפורשת!

ליאניד: זה באמת מצער, כולנו, בפוליטיברו, סבורים שהיהודים זכאים, באופן עקרוני, לעלות לישראל. אולם

למען איקריה וברעם

לא נחשה!

אתה

היודע שנעשה עוול משווע לעקורי איקריה וברעם, שהחלטת הממי שדה ממוטה חרפה על כולנו ומכי תימה את שם מדינתנו —

אתה

אי נך יכול לעמוד מנגד באפס מעשה, להסתפק בהכעת דעתך בי שיחות פרטיות, לכתוב מיכתב למערכת —

אתה

חייב להצטרף לאנשיהמצפון וי שוחרריהצדק, יהודים וערבים, שי החליטו להפגין למען כבוד המדינה ויוזר הגנה —

בוא

למיצעד ההזדהות הגדול, שנקרא עיירי ועירי העקורים של ברעם ואיקריות, והועד היוזם הארצי הי עזמיפדגתי למען ההזדהות עם עניינם, שכראשו עומדים אנשי רוח ואנשיציבור מכבד המחנות.

המיצעד

ייצא ביום ד' זה, צג באוגוסט, בשעה 4.00 אחה"צ, מש ער יפו בירושלים, ויצעד למושרד ראשי הממשלה. הפעה מאורגנת: מ' ת ל' א ב' ב, היכל התרבות, כי שעה 2.00 אחה"צ. מחיפה: ליד תחנת הרכבת, בשעה 1.00 אחה"צ.

תנועת

העולם הזה -

כוח חדש

קוראת לכל חבריה ואוהדיה

להצטרף למיצעד

יחד עם כל שוחרריהצדק

אל תעמוד מנגד!

חן יד למאבק

נגד העוול!

ראש עיריית דימונה, אשתו ועסקנים בגרמניה • בעד טיול חיינם

באררשבע, לבלות קצת בחו"ל הקיץ. היתה אמנם בעייה קטנה: הטיול המתוכנן כלל גם את גרמניה, ובשאר ימות השנה עוסק טאיטו, עיתונאי במקצועו, בשפיכת אש וגופרית על הקשרים עם גרמניה. החל מהסכסוך השילומים ועד לפרשת אוטובוסי מרצדס שרצתה אגד להביא לרחובות ירו שלים — יצאו אנשי חירות תמיד למל-חמת-קודש בגרמניה הטמאה.

אולם זה — בימי חול. בחופש — שאני כנראה. גם לבוס התנועה בבירת-הנגב מותר לקחת קצת חופש פעם בשנה. כן. גם בגרמניה, מה יש? תרומות מופיעים. לזכותו של טאיטו יו יאמר, שהוא לא בחר בגרמניה ביוזמתו הוא. היא נכפתה עליו, הר כגיגית, היתה כלולה בסיוור-חיינם שזכה בו. או כמעט-חיינם.

קשה להחליט מהי השערורייה הגדולה יותר: הסיוור בו השתתף טאיטו — או ביי קורו בגרמניה של עסקן גח"ל, המטיף לאחרים להחרים את ארץ זו. הכסף לסיוור נאסף מתרומותיהם הדלות של פועלי דימונה. לתורמים, שהפרישו ממשכורותיהם המצומקות, נאמר שהכסף נועד לכדורגלני הפועל דימונה, שהבקייעו השנה את דרכם לליגה א'. התרומות הסתכמות בסך 57,000 ל"י. אולם הכדורגלנים, שביקשו ליהנות מהי כסף, נענו בשלילה. ראש העיר, יצחק פרץ, שהוא גם חבר הנהלת הפועל, ומזכיר מועצת-הפועלים יהודה יפת, החליטו שבמקום לחלק את הכספים לשחקנים, יערכו להם בכסף זה מסע משחקים לאיי רופה.

חיינם וחצי חיינם. לפני חודש ימים, יצאו הכדורגלנים לאירופה. אך הם לא יצאו לבדם. אליהם נלוו, כשהם נוסעים על חשבון כספי התרומות — ראש העיר ואשתו. ישראל שיטרת, מזכיר הפועל המקומי. יהודה יפת הג"ל. יהודה אמלם, מנהל הקבוצה. ניסים טאיטו, ששילם 900 ל"י מכיסו. (המחיר המלא — 2,750 ל"י). מאיר אגסי, מזכיר האיגוד המקצועי. אל-ברט אל-על, מנהל הצרכניה בדימונה (שילם חצי מחיר). אדולף לומברטי, נהג העירייה. הנרי בראיר, מזכיר ועד עובדי כיתודי-דימונה (שילם חצי מחיר). ועוד כמה חבריה טובים.

כל התבורה הזאת, נהנתה, על חשבון פועלי דימונה, מטויל נעים בגרמניה, צרפת, שווייץ והולנד.

מגיע לך, זלך, זלך, זלך. השבוע, עם שיי בתם ארצה, הסביר טאיטו את פשר טיולו של עסקן חירות בגרמניה: "נסעתי כעיר תונאי, לא כעסקן חירות. תפקידי היה להיות מודריך הקבוצה בצרפת."

הסביר ראש העיר, יצחק פרץ: "נכון, לא שילמתי עבור הנסיעה. אבל שילמתי עבור אשתי."

פרץ הסביר גם את נסיעתו של יפת: "הוא לא רצה בעצם לנסוע. ביקשנו ממנו עד שהסכים. מגיע לו. הוא עבר הרבה בשביל הקבוצה."

את העוקץ שבבדיחה השאיר ראש העיר לסוף. כאשר נשאל כיצד יכסה את יתרת החוב שנשארה פתוחה, בגלל השתתפות כה רבים בסיוור, הסביר בשלווה: "גיפנה שוב לאוהדים, ונבקש מהם תרומות נוספות."

מרהצער מהמפלגה המדברת בשמם נזי טה יערי להסביר, "בורם תתיקרקעי הנזי זון בתקופת שפע זו מניכור אידיאלי". האפשרות שמפ"ם תרמה לניכור זה בעמך דותיה ובויתור על עקרונותיה, כלל אינה מובאת בחשבון.

שערוריות

לאן מטייל

עסקן חירות?

לגרמניה כמובן

כמו כל ישראלי שמודמן לו, החליט גם ניסים טאיטו, מזכיר סניף חירות בי

ביטוי לפלוראליזם ארגוני... פלוראליזם במחשבה ייתכן, אך בשום פנים לא בהתי ארגנות."

כל הסימנים העידו על כך שמועצת הקיבוץ הארצי עומדת להיות מועצת תור כחה וביקורת על מפ"ם, לדרכה ומנהיגיה. סלידה ממפ"ם. מאיר יערי, מנהיגה הישיש של מפ"ם, חש בסכנה. השבוע, הוא יצא בהתקפת מנע על אנשי הקיבוץ

מזכיר סניף חרות טאיטו נגד שילומים —

הארצי. קבע יערי במאמר בעל המשמר: התרחקות הקיבוץ הארצי מפעילות במפ"ם נהפכה פה ושם ממש לפסיכוזה. בכינוסים לקראת המועצה הוא שמע דיבורים שהיו המשך לסלידה ממפ"ם. "האנשים בקיבוץ צים שיש להם זיקה ממשית למפ"ם הם בבחינת אחד בעיר." קבע יערי בין השאר. את האשמה לסלידת חברי קיבוץ השור

ליאוניד ברזנייב

ליאוניד: שקר הוא לטעון שהי קומוניזם בנוי על גישול. אך אין פירוש הדבר, שאי-אפשר להזני אנשים ממקום למקום בדרכי משאומתן, קנייה ופי צויים.

גולדה: איזה פיצויים? עינו את הטאטארים האלה במרתפי-עיניים עד שהסכימו לחתום על הודעות-ויתור! ליאוניד: כבר אמרתי, אני מצטער על הדיגים מסויימים שהיו, אך אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורה.

גולדה: אדוני, אתה ממיט חרפה על ברית-המועצות, הטלת כופר-התעור דות היא עבדות מודרנית!

ליאוניד: איש מחברי הפוליטבירו לא הצביע בלב קל, לא לכאן ולא לכאן. אבל ברית-המועצות עדיין נמר צאת במצב של מילחמה. האיוב האיימפריאליסטי זומם לכלותנו. והמי חבלים הסיניים רוצים לחזור לגבולות 1747. אין אני יכול להבטיח שהפסקת האש תימשך אפילו שלושה ימים, כמו שאמר לנין: הביטחון מעל לכל!

אחיתופל

(הערה: כל הדברים המופיעים לי על בפי ליאוניד ברזנייב, נאמרו על ידי גולדה מאיר בפרשת איקריה ו- ברעם, ופורסמו בעיתונות.)

את צריכה להבין: זה כאן עניין של תקדים. אם ניתן ליהודים לצאת מברית-המועצות, ירצו גם הליטאים, האוקרים והקאזאחים לצאת. לאן נגיע?

גולדה: אדוני, אין שום דמיון בין היהודים והאחרים! יש להם זכות מיוחדת לחזור מולדתם! הם קיבלו הבטחה מפורשת ממשלתנו!

ליאוניד: שריהביטחון שלי אמר לי דבר נכון: אין ניתן ליהודים לצאת, כשנאחזו לא נותנים לנוצרים! כל הכבוד ליהודים, אבל אנחנו צריכים להיות עם הנוצרים, שהם הרוב בי רוסיה!

גולדה: אדוני, אנחנו נסעיר את כל העולם נגד החלטה שרירותית זו!

ליאוניד: לא יעזרו שום סערות, כדי לטשטש את היסוד המוסרי של המיפעל הסוציאליסטי. הסערות של פיטר יקר, זאחארוב וחבריהם — אינן משפיעות על צחוט השערה!

(תיקון סוכנות טאס"ס: ה- חבר ליאוניד ברזנייב לא אמר דבי רים אלה. החבר ברזנייב אמר: "יש אנשים, ואני מבכד אותם, אשר הי מצפון מטריד אותם. הם חושבים ש- החלטת המיפעל לא צודקת. כל ה- כבוד להם. אבל לגבי הסערות של פיטר יקר, זאחארוב וחבריהם — אני מודיע בפני עם המיפעל, זה לא משפיע עלי כחוט השערה.")

גולדה: אנשי-רוח בכל העולם יפי גינו נגד החלטה שרירותית זו!

ליאוניד: העובדה שאנשים כותי בים ספרים, אינה הופכת אותם ליותר חשובים ולבעלי עמדה ומישקל יותר מאשר אחרים. מי שיודע לכתוב חרוי זים, כמו יבטושנקו, אין זה עושה אותו כבר לאישירות. מי שהינו סופר, כמו סולזיצקי, עדיין אינו מוסמך לתת עצות בענייני מדיניות.

גולדה: הטלת כופר-תעודה על יהודים היא פשע שאינו נופל מן המעשים הברבאריים ביותר של תקופת סטאלין, כגון גירוש מיליוני הטאטארים מחצי-האי קרים, באשמות-שווא ששית- 19 פטולה עם האויב. מדוע אינך מחזיר את העקורים לבתיהם, אתה שאתה בעצמך הכרזת שהיו אלה האי- שמות-שקר?

בוֹבֵי פִיֶשֶׁר אֶסֶר עַל הַטְלוּוִיזִיָּה לְצַלֵּם אֶת מִישַׁחֲקִיו. אֶךְ עֲשֵׂרוֹת חוֹבְבֵים תִּלְאֲבִיבִים חוֹזִים בְּכָל תַּחְרוֹת:

פִּירְסוּמִי גָדוֹל. אֶפִּילוּ פְּשִׁיט־רֵגֶל טוֹטֵא־
לִית שֶׁל הַבֶּנֶק לֹא הִיָּתָה גּוֹרֶמֶת לְהֵת־
קֵהלוּיּוֹת וְלֵהֲתַרְגְּשׁוֹת כּוֹז שֶׁמִּתְעוֹרְרִים בִּי
מְקוֹם בְּעֶרְבִים אֲחֵרוֹנִים.

סוֹכְנוֹת־יִידִיעוֹת מִשְׁדַּרְת לְמִרְכּוֹ הַבֶּנֶק
בְּרַחוֹב רוֹטְשִׁילְד אֶת מֵהֶלְכִי אֲלִיפּוֹת הֵי
עוֹלָם לְשַׁחֲמַת בְּעֶרֶב מִישַׁחֲקִי. מִן הַמִּרְכּוֹז
מוֹעֲבְרִים הַמֵּהֶלְכִים טֵלְפוֹנִית לְשָׁנֵי סָנִי־
פִים שֶׁל הַבֶּנֶק בְּהֵם לוֹחֹת שַׁחֲמַת עֲנֻקִים.
בְּסִנִּיפִים מְצוּיִים אוֹתָהּ עַת שָׁנֵי אֲמִנֵי
שַׁחֲמַת יִשְׂרָאֵלִים הַמִּנְתַּחִים אֶת מְצַב הֵי
לוֹחַ. הֵם גַּם רוֹשְׁמִים הַעֲרַכְת מְצַב, אוֹתָהּ
הֵם תּוֹלִים עַל חֵלוֹן הַבֶּנֶק. אֶחָד מְעוֹבְדֵי
הַבֶּנֶק שֶׁנִּמְצָא בְּסִנִּיף, מִשַׁחֲקִי עַל הַלוֹחַ
אֶת הַמֵּהֶלֶךְ הָאֲחֵרוֹן, וְהַצּוֹפִים מִתְמוֹגְגִים.

אחד מעובדי הבנק פונית. במיקרה זה מבחין הקהל שמוחזן לבנק בהרמת השפופרת מ

מֵהֶלֶךְ חֵדֶשׁ

מַחְכִּים לְמֵהֶלֶךְ הַבֵּא

חֲבוּרָה עֲצֻבִית שֶׁל צוֹפִים מִמְתִּינָה
לְמֵהֶלֶךְ הַבֵּא אוֹתוֹ יַעֲבִירוּ מְכַשִּׁירֵי הֵי
טֵלֶקס מְרִיקֵי־אוֹיֵק הַרְחוֹקָה. מוֹלֵם, מְצִידָה הַשָּׁנִי שֶׁל דַּלַּת הוֹכּוֹכִית נִמְצָא לוֹחַ שַׁחֲמַת.

בְּטַח שְׂאֵנִי לְטוֹבַת פִּיֶשֶׁר! קוֹדֵם
כָּל סַפְּאִסְקִי הוּא רוֹסִי, וְהַרוֹסִים
הֵרִי כָּל הַזְּמַן נִגְדָנוּ. לְעוֹמֶת זֹאת פִּיֶשֶׁר
אֲמֵרִיקָאִי וְהַאֲמֵרִיקָאִים לְטוֹבַתְנוּ. חוּץ מִי
זֶה פִּיֶשֶׁר לֹא מִשַׁחֲקִי רַק נִגְדַּת סַפְּאִסְקִי הוּא
מִשַׁחֲקִי נִגְדַּת כָּל הַרוֹסִים, בְּשִׁבִּיל זֶה צָרִיךְ
שָׁל. אֶחָד נִגְדַּת כּוֹלֵם!"

עוֹמֵר עֵינֵב בֶּן הֵי־14 בֵּיטָא בְּכָךְ אֶת דַּעִי
תָּם שֶׁל רֹב הַמִּתְקַהֲלִים מוֹל סָנִיף בֶּנֶק
יִפְתַּ בְּרַחוֹב פְּרִישְׁמָן בְּתִלְאֲבִיב.
מִנְהַלֵי הַבֶּנֶק הָאֲמוֹר נִפְלוּ עַל רַעִיוֹן

פִּישֶׁרִים נִגְדַּת

שׁוֹלְחַן הַנִּיתוּחַ

שָׁנֵי אֲמִנֵי הַשַּׁחֲמַת הַיִּשְׂרָאֵלִים אֲכִיסֵּל בּוֹךְ (מִימִין)
וְאוֹרִי אֲבִנֵר, שֶׁלֹּא כְּמוֹ הַצּוֹפִים בַּחוּץ, שָׁנֵי אֱלֹהֵי הַיָּנֵם
שַׁחֲמַתָּאִים שֶׁל מִמְשֵׁ. תְּפִקִּידֵם לְנַחֵחַ אֶת הַמֵּהֶלֶךְ הָאֲחֵרוֹן, אוֹתוֹ הֵם קִיבְלוּ טֵלְפוֹנִית.

אֲהַרּוֹן לִנְדָאוּ בֶּן הֵי־11 מִשַׁחֲקִי כְּלִבִּי
נִים שֶׁל פִּיֶשֶׁר, מוֹלֵךְ עֵידוֹ הַדֶּרֶךְ בֶּן
הֵי־12 מִתְכַנֵּן אֶת הַתְּשׁוּבָה הַמוֹחֲצָת. בְּתַמּוּנָה מִימִין הַפִּיֶשֶׁר וְהַסַּפְּאִסְקִי הַיִּשְׂרָאֵלִים שֶׁל הַיּוֹם:
לִיבֵר מִשֵׁה מִימִין, כְּמַעַשׂ אֲמֵן שַׁחֲמַת כְּשִׁמוּלוֹ גוֹלֵץ אֲלֵקָנָה אֵף הוּא אֲמֵן בְּפוֹטְנִצְיָה. אֲנַחְנוּ

רובו של הקהל מורכב מבני תישחור רת. הגיל הממוצע 15. הם מגיעים למקום מצויידיים בכריכים ומשקאות קלים, חלק מביא אפילו כיסאות מתקפלים. אחרים אוספים קרטונים וקופסאות מכל הבא ליד, ומתקמים לצד לוחות השחמט.

מ פדיא לראות כיצד שולטים צעירי רים כמו עידו הדר בן ה-12 במישח חק המסובך. ללא כל קושי הם משחזרים את כל המהלכים מתחילת המישח, אפילו הם נימצאים במהלך ה-30 או ה-40. תוך שניות סידר עידו בעזרת חברו אהרון לנדאו בן ה-11 את הלוח לפתיחת המישח. השניים הראו בדיוק את מהלך חילופי הכלים המהיר שליווה את הפתיחה הספרדית של ספאסקי.

היה זה המישחק ה-16 בין האלוף הי סובייטי לטוען לכתר. פישר, שפתח, התחיל במישחק פושר למדי, שלא כדרכו. נראה היה כי הגאון בעל השיגעונות מני סה לשמור על יתרון שלוש הנקודות שלו (9-6) ולזכות בתיקו נוסף.

במקום החלו להישמע קריאות תרעור מת. "זה שח זה? זה דמקה!" אזהדי הי פישריסטים הצעירים לא היו מוכנים ל-מישחקו השקט של אלילם. "למה הוא לא מכניס לו? הנה עכשיו היה יכול להרביץ עם הסוס ולעשות לו גמביט מלכה!" אבל פישר המשיך בנחת לקראת התיקו, מבוגרים כמעט ולא היו במקום. הבור דדים שבאו העדיפו לשבת בנוחיות בבית הקפה שממול ומסעם לפעם לשלוח רץ תורן כדי להיוודע על המהלך הבא. כשנראה היה כי תוצאת התיקו מובטי חת, החל הקהל מתפורר כשהוא רוטן: "איזה שיעמום של מישחק". נחמן אימ

בצע את המהלך האחרון אשר הגיע לסוף טל-חילופי מלכות בין ספאסקי לפישר. מהרגע שבו ליה הסתערות המונית על חלונותיו של הבנק.

פאסקים

הגאון גיל פרץ בן ה-11 חבר מועדון השחמט בבית הנוער התל-אביבי ברחוב ביכוריהעתים. גיל הוא תלמידו של משה צ'רניאק, שהיה אלוף ישראל בשחמט שנים רבות. בשטף מדהים דיקלם הקטן את מהלכי הפתיחה הספרדית של ספאסקי: "ה-4, ה-5, ה-9, ה-3, ה-6, ה-7, ה-5, ה-6, ועכשיו הם שוב מגיעים לעמדה של חיילים מרכזיים", סינן הקטן בנשימה אחת. כמוהו, ילדים רבים מתרכזים סביב הלוח בבנק יפת.

ברמק, זאטוט בן 11, החליט להכניס קצת עליצות לאווירה: "מי יודע מה המשותף בין כדורגל, אתלטיקה ושח?" השתאג בחדווה. "ספורט!" ענו לו. ציוצים מכל עבר. "לא נכון!" זרח הקטן, "רץ! בכל אחד מאלה יש רץ". אבל פישר לא רץ, הוא המשיך בנחת וזכה בתיקו.

בדרגת א2, זה אחד לפני אמן, מסבירים השניים. הם התיישבו בבית קפה מול הבנק, ופיתחו את המהלכים האפשריים. בתמונה משמאל: עופר יעבץ בן ה-13 מפגין חוסר הערכה בולט למסעו האחרון של פישר. "הוא היה יכול להרוויח עכשיו דגלי כמו כלום", הצהיר אמן המידרכות הצעיר. ויכוחים סוערים מתנהלים בין הצופים המתגודדים סביב לוח המשחק.

אלופי המידרכה התנאים הקשים וחוסר הנוחות אינם מפריעים לרצינות של שחמטאי העתיד.

פסטיבל עזר

ערב יום השלישי, בשבוע שעבר, צילצל הטלפון בבית הטלוויזיה הישראלי בירושלים. על הקו היה תושב אחת משכונות ירושלים. הוא דיבר בקול נרגש. אתם מוכרחים לעשות משהו, התחנן בקול בוכים, ברחוב שלנו הוציאו כל השכנים את מכשירי הטלוויזיה למרפסות. כולם יושבים ומסתכלים. יש לי שני ילדים חולים בבית. הם רוצים לישון. הם צריכים שקט. אתם מוכרחים לעשות משהו!

"אדוני, אתה צריך לפנות למשרה", יעצה לו הטלפונאית קיצת-הרוח.

"פנית", אמר האיש, "אבל צחקו ממני. אין את מי לשלוח אמרו לי. כל הוטורים מסתכלים בתוכנית על עור וייצמן".

דבר כזה עוד לא היה. מעולם לא ריתקה

החלו כבר להגיע טלפונים הביתה. תוך כדי מהלך השידור נמצאו רבים שלא יכלו להתאפק והיו מוכרחים להעיר הערות ולחלק מהמאות. צילצולים אלה עמדו לקלל לעזר את כל ההנאה. לבסוף הועבר הטלפון לחדר השינה וצילצוליו לא נענו. בתום השידור לא פסקו קריאות הטלפון. עזר קיבל את המצללים ברוח טובה. "בוא, קפוץ אלי", הוא אמר כמעט לכל מי שצילצל. כך התארגנה מסיבה ספונטאנית בביתו. כל אחד חשב שהוא מוזמן לבדו. אבל כשהגיע לביתו של עזר גילה שם עוד עשרות אנשים. משתימרה ורצו בלילה החלה עליה לרגל כונו לנחה-מגן. עד שתושבי הרחוב יצאו מבתיהם בתושבים ששוב נערכת הפגנה נגד הרחבת כביש גאה.

מיד את מכונותיהם ונהגיהם של כל אלה שעמדו להופיע בתוכנית במפתיע. הוא ידע מראש כמעט כל מי שיהיה בפנים. אפילו את מכונת שריהתחבורה שמעון פרס זיהה, תוך תמיהה מה הוא עושה שם. פרס הגיע להקלטה שהתחילה בשש בערב תוך ציון מפורש שהוא צריך לעזוב בשעה שמונה, בשל התחייבויות קודמות. קצת לפני שמונה הופסק המהלך השוטף של ההקלטה כדי לאפשר לשמעון להופיע ולהסתלק. אבל אז ניפנף פרס בידיו שהוא נשאר. התוכנית כה ריתקה אותו. עד ששאל את נהגו לבטל את כל הפגישות לאותו ערב, וישב במקומו שש שעות. כדי שלבסוף ישרדו רק כמה משפטים שאמר בתוכנית.

עזר וייצמן שר את השיר בערבות הנגב, להיט של מלחמת העצמאות, עם האקורדיוניסט מנשה ברב, שהלחין את מנגינת השיר. כשרידים עומד מנחה תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה עמוס אטינגר. בזמנו נהגו לשיר יחד את השיר בקפה פילץ.

חזרה לערבות הנגב

עזר וייצמן שר את השיר בערבות הנגב, להיט של מלחמת העצמאות, עם האקורדיוניסט מנשה ברב, שהלחין את מנגינת השיר. כשרידים עומד מנחה תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה עמוס אטינגר. בזמנו נהגו לשיר יחד את השיר בקפה פילץ.

תוכנית טלוויזיה אחת מספר כה גדול של צופים, כמו התוכנית חיים שכאלה, שהוקרנה בשבוע שעבר לאלוף (מיל). עזר וייצמן, אילו נערך סקר האזנה בערב זה הוא היה מוכיח על האזנה שיא. במשך שעות אחדות ערב השתקו את התומרות שכונות שלמות בערים הגדולות כמו ביום כיפור. רק מכונות מעטות נעו בכבישים. עוברים ושבים כמעט ולא נראו. בתחנות שנוערו באותו ערב השתקו את התומרות ואורחים צפו במכשירי הטלוויזיה יחד עם הכלות והתחנים. להצגת הבכורה של אילי גורליצקי שנועדה לאותו ערב כמעט ולא בא קהל. בפצירה מי ומי בתל-אביב איימו על עמוס אטינגר. מפיק ומנחה התוכנית: "אנחנו נתבע אותך לדין. לא היה לנו אפילו אורח אחד. ישבנו וחיכינו ללקוחות ולא ידענו מה קורה".

תוכנית המקורית הוקדשה בי

משך למעלה משש שעות. מנחה יועדו לשידור שלוש שעות בלבד. מפיק התוכנית, עמוס אטינגר, נרתע מאורך זמן זה. מחשש פן ישתעממו הצופים. יום לפני השידור קודרה התוכנית בחצי שעה נוספת. נתחי חיים שלימים מחיינו של עזר הושלכו לסל.

בניגוד לתוכניות קודמות נעדר הפעם אלמנט ההפתעה מגיבור התוכנית. הפירסום המוקדם על הויכוח בוועדה-המנהל, הבהיר לעזר במה המדובר. אבל גם בלעדיו זאת יש להניח שהיה מגלה מהו מאוד מה מכונים לו. כאשר הגיע עזר לאלפני ההסרטה בהרצליה, שם הוקלטה התוכנית, הוא זיהה

הוא היה ברמול. היו אחרים שהומנו

ואפילו לא נראו על המסך הקטן. היה אחד "סלים קפה", האחראי לציד. כיובי שריפות באחד מבסיסי חיל-האוויר, שהיה מכוין תמיד לעזר קפה תורכי בפינג'אן. הוא עמד כל הערב מאחורי-הקלעים, המתין שיקראו לו להגיש קפה לעזר. הרמיח במשך שבע שעות את הקפה ולא היה זמן לקרוא לו. היה שם אחד, בני זקן. הלוחם שנים על זכותו לקבל מספר למונית. הוא היה צריך להיכנס לאולם עם שלט ההפגנה שלו. שבו הפגין עוד לפני משרדו של עזר כשהיה שריהתחבורה. גם הוא לא זכה להיקרא פנימה.

אחרים שכן הופיעו בהקלטה לא ראו את עצמם על המסך. כך היה עם הזמרת כרמלה קורן (ביומן). זמרת תזמורת חיל-האוויר לשעבר, שחזרה לאחרונה מגרמניה והופעתה בתוכנית הייתה צריכה להיות כרטיס הביקור החדש שלה. היא שרה שירים חדשים שלא התאימו לתוכנית וקוצצה. זמרת אחרת של חיל-האוויר, גינה, עזבה את ההקלטה באמצע, כשלא נקראה לשיר בכלל.

לא שודרו גם סיפוריהם של אהרון רמו על ראשית חיל-האוויר ושל חבר קיבוץ גירעם על קיבוץ-הטיס שהוקם בתקופת המנדט. בקטע זה, למשל, הפליג עזר וייצמן בשבחה של התנועה הקיבוצית, בצורה בלתי צפויה לגבי יורר הנהלת תנועת החירות.

מי שבלט בהיעדרו היה רבי-אלוף (מיל). חיים לסקוב, ששתף פעולה בשעת הכנות התוכנית, אך סירב בצורה הפגנתית לבוא להקלטה. לעומת עזב אלוף-מישנה בצה"ל את אולם ההקלטה חיכה בתחילת השידור. מפני שגראה היה לו שהושיבו אותו במקום בלתי מכובד.

היתה זו ההקלטה הראשונה של התוכנית שהומנו אליה סדרנים כדי לשמור הסדר בקרב כ-300 הצופים שבאו להשתתף בהקלטה. בשידור ניתן היה לראות רק חלק מהם. רובם אנשי חיל-האוויר שאסרו, מסיבות מובנות, להציגם.

עזר עצמו התגדה בתוכנית במלוא

כשרו. תכונותיו הבולטות: החברות, מניות, הבטחון העצמי, השחצנות, החבבינות, הקסם האישי ודיבור הדוגרי, באו על ביטויים.

רבות מהערותיו העוקצניות והתריפות יותר לא שודרו. כך למשל, בקטע הנוגע ללב בו סיפר על הרגע בו נודע לו על פציעת בנו בתעלה, לא שודר הסיפור איך ידע לפי המטלפן, הרמטכ"ל חיים ברילב, איך בניו נפצע קשה. "מראש ידעתי", אמר עזר, "שאם יטלפן משה דיין — סימן ששאלו נהרג; אם זה הרמטכ"ל — הוא נפצע קשה; ואם יהיה המטלפן מוטי הוד, סימן שהוא נפצע קל בלבד".

התוכנית, שהופקה בתקציב זעום של 25 אלף ל"י בלבד (הפקת תוכנית יום השישי הנמשכת 40 דקות עולה מדי שבוע 22 אלף ל"י) עזרה ללא ספק לחבב את עזר וייצמן האדם על כל מי שצפה בה. אבל בניגוד לכל חששותיהם המוקדמים של יועצי יגאל אלון, ספק אם היא הוסיפה לעזר אפילו קול אחד בקלפי.

נולדה. לכתב הטלוויזיה דן רביב (32) המשמש ככתב בכיר במערכת החדשות של הטלוויזיה בתל-אביב ולרעייתו נורית, בת. לזוג בת נוספת: שרון.

נולדה. לבעל המסעדה ג'קי רונן ולאשתו פייפי, בת. לזוג בן נוסף.

נולדה. בבית-החולים על שם שיבא בתל-השומר, לראש צוות התיכנון של הרובע היהודי בירושלים העתיקה שהדריכל שלום גרדי ולרעייתו הלינה היא בוגרת החוג לארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, בן.

מונה. לתפקיד קצין צנחנים והי"ר ראשי, במקומו של תת-אלוף רפאל איתן שעבר לתפקיד בכיר אחר בצה"ל. תת-אלוף עמנואל שקד (42) ששימש כראש מחלקת גרדי ולרעייתו במטכ"ל. לידר ירושלים, שירת בפלמ"ח והמשיך בצה"ל, זכה בי 1956 לצ"ש עבור השתתפותו בסיוור ב עומק סיני כדי לאתר דרכים ששימשו את צה"ל במיבצע סיני, נפצע ב-1968 בתקרית בעמק הירדן.

מונה. לתפקיד קצין קשר ראשי, במקומו של תת-אלוף משה גרון העובר לנהל את מפעל טלרד, תת-אלוף שלמה ענבר (43). ליליד הארץ, עורך-דין ומהנדס דס אלקטרוניקה במיקצועו. החל את שירותו בתפקיד קשר עוד בהגנה. היה מדי-ריך ראשי בבסיס הדרכה של חיל הקשר, סגן קצין קשר אוגדתי במיבצע סיני וקצין הקשר של גייסות השריון. במלחמת ששת הימים היה סגן קצין קשר ראשי ואחר שירת בתפקיד בכיר באגף האפסנאות של צה"ל.

נפרדו. אחרי רומן שנמשך שני תיים, השחקנית ג'יין פונדה שיצאה למלחמה פוליטית בנושא אה"ב ריצ'ארד גיכסון בגלל עמדתו בשאלת מלחמת וייטנאם והשחקן דניאל סאטרינר שהוא בעל דיעות פוליטיות זהות לאלה של ג'יין פונדה.

התנרשו. מי שהיה עורך יומון חרות היום, יצחק ("איזי") רגב ואשתו הפסיכולוגית, תקווה. רגב, שבין שאר תפקידיו היה כתב קול ישראל בפאריז, ממלא עתה תפקיד דיפלומטי בשגרירות ישראל בבריסניה. לזוג בן מבוגר ותינוק.

אושפו. בבית-חולים בשווייץ, אחרי ששותק בצידו השמאלי, הבמאי האיטלקי לוקינו ויסקונטי (65) שהתעלף ברומא לפני כשבועיים תוך כדי ביטוי הסרט לודוויג ה-11, בגלל הפרעות במחזור הדם שנגרמו עקב עישון מופרז, נשאר מאז ששותק והועבר לטיפול בבית-חולים בשווייץ.

שוחררה. מהכלא, אחרי שני חודשי מאסר עבור חלקה בפרשת זיוף הארטיטוביוגרפיה של המיליארדר הווארד יו. ארית אירווינג, אשתו של הסופר הזיפן קליפורד אירווינג, שעדיין עומדת נגדה תביעת-הסגרה שווייצית.

נפטרו. בבית-מלון בעיר האיטלקית ברוניקו, בגיל 66, כוכב הקולנוע הצרפתי פיאר בראי, שהופיע בי סרטים מאז תקופת הסרט האילם כשר כין סרטינו המפורסמים: כחול הזקן, קאנדיד וילדי גן העדן, בראסאר השתתף גם בסרט הישראלי פורטונה.

בראסאר. בבית-החולים ביי-לין, בגיל 69, מנכ"ל קופת-החולים הכללית משה פורוקה, ששמו היה קשור במשך עשרות שנים בהתפתחות קופת-חולים.

נפטרו. בפאריז, בגיל 87, הסופר הצרפתי המפורסם לואי פאריגול שנודע יותר כז'יל רומן, שהיה מ-1946 חבר האקדמיה הצרפתית וכתב רומנים ומחזות רבים.

אזהרה!

סיכורה המזעזע של הקטינה בת ה-13 שהותקפה ע"י כנופייית גברים אלימים

רציתי להגיע למסיבה. זאת היתה סוסיטא מסחרית. היינו שלוש בנות בנות. יאיר היה נהג, אני הייתי על יד החלון, ומוטי בינינו באמצע. אז עוד לא ראיתי שמאחורנית יושבים עוד שלושה בחורים. רק בדרך שמעתי קול של בחור, שצעק ליאיר לעצור. זה היה בני מוסאיל. הוא ירד והתחיל לדבר עם יאיר. מה הם דיברו, לא שמעתי. ככה זה חוזר כמה פעמים, עד שבסוף אמרתי להם: „אתם מפחדים אותי עם הסודות שלכם.“ אז מוטי אמר שאין לי מה לפחד. שיאיר כמעט עשה תאונה ביום שבת. אז בני מוסאיל שיסע יותר לאט. בדרך הוא גם סיפר לי שהייתה מכונית גנובה.

כשהגענו לזרנוגה עצרנו על יד מרתף אחד. הם אמרו, ששם נהוג לעשות את המסיבות. במרתף היה חושך, והחלטנו לתור. ביקשתי שיביאו אותי רחובות, ומשם אמשיך בעצמי. הם הסכימו.

בדרך חזרה הם עצרו על יד בית-קפה קטן. ירדו. לשותות בירה, וגם לקחו איתם כמה בקבוקים. אחרי כמה זמן של נסיעה הם אמרו שהגענו למרמורק. שמעתי על המקום הזה מהכדורגל, ואני יודעת שזה על יד רחובות. אז שמחתי. סוף סוף מגיעים, חשבתי.

בבית-הקפה הסמוך לתחנה המרכזית של רחובות, ישבו באותו ערב חמישה צעירים ליד שולחן. כדרכם, נפגשו יאיר בשני ובני מוסאיל משעריים. עם חבריהם מנחם מיסאמי, מרדכי רחמים ומרדכי סלמה מורנוגה, כדי להעביר את הזמן על כוס בירה.

הערב השתרע לפנייהם, שיגרתו, ארוך וריק. כשאר הערבים במקום שאין בו הרבה מה לעשות. מרדכי סלמה, הידוע כמוטי הגדול להבדיל ממרדכי רחמים, הוא מוטי הקטן — התכוונן לנסוע לידידה שלו ביבנה. בני מוסאיל התכוונן להישאר עם חבריו. בני היה אחד משמונה ילדיו של רחמים מוסאיל, רצף תימני העובד בצבא. אחיו של בני, משה מוסאיל, נהרג בריות המשטרה לפני כחודש.

מוטי הגדול היה הראשון שהבחין בנערה הצעירה, שירדה מהאוטובוס והתכוננה לחצות את הכביש.

סיפרה לאה על מה שהתרחש במבוא ואיך:

עמדתי לחצות את הכביש, כשמבית הקפה יצא בחור, וקרא: „סנדרה“, הוא היה מוכר לי קצת. חברה הכירה בינינו פעם, ואז אמרתי לו שקוראים לי סנדרה, כדי שיעזוב אותי. אני לא רגילה להכיר

„חשבתי שיום שלישי לא יגיע לעולם. כל כך חיכיתי לו. זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שקבעתי עם בחור. בגלל שידעתי שאמא שלי מתנגדת לפנישות עם בחורים, סיפרתי לה שאני הולכת עם חברה לסרט.“

„סוף סוף הגיע יום שלישי בערב. התלבשתי יפה, במכנסיים הדוקים וחולצה.

יפיתי לברוך מהם. חשבתי, אם אניע לכביש — מישהו יציל אותי. אבל לא הגעתי. הכביש היה רחוק. מנחם השיג אותי. שמעתי את הנשימה שלו מאחורנית, כשהתקרב אלי. הוא הפיל אותי לארץ. שכבתי על החול, והוא התחיל להרביץ לי. העיף לי סטירות ומכות מכל הצדדים. הוא צעק: „אהרוג אותך. אם לא תתני לי, ואני צעקתי: „תהרוג אותי. רק אל תגע בי.“ הייתי על הגב והוא הוציא את החגורה שלו, והתחיל להצליף בי. ניסיתי להסתובב ולתפוס את החגורה. אבל האבזם שלה פגע לי בעין. פתאום הכל נהיה לי חושך. לא ראיתי יותר כלום.“

בגיל 13 וחצי, לאה * היא נערה רגילה, כשאר בנות-גילה. תלמידה מצטיינת ובת ממושמת, מקור גאוה להוריה.

החיים בדירה הקטנה, בפרבר השיכונים התל-אביבי, בה, הצטופפו 11 נפשות, לא היו קלים. האב והאם עבדו שניהם קשה בעבודת-כפיים, כדי לפרנס את תשעת ילדיהם. שמילאו את הבית הקטן במהולה בלתי פוסקת.

בגיל 13 וחצי, לאה * היא נערה רגילה, אבל לאה אהבה את השכונה. אהבה ללכת עם ההורים לסרט הודי טוב, לשת בערב שישי על הברזלים עם חברותיה, או לפצח גרעינים לפי הטלוויזיה. היא ידעה גם מה ברצונה להיות כשתגדל: אחות. ואז — התנפץ עולמה. העולם הרגיש והעדין של נערה מתבגרת. איחור של שעה לפגישה הראשונה בחייה עם בחור — הפך את לילולתה לרדופי-סיוטים, ואת חייה בשכונת הולדתה לבלתי אפשריים. במקום פגישה עם בחור ראשון — נפלה קורבן ללהקת חיות-טרף מאוסות.

שרשרת זהב במתנה

את שמעון היכרתי ביום שבת על שפת הים, סיפרה השבוע לאה, צנומה חביבה ושחורת-שיער, על תחילת הפרשה. „ידיד של אחותי הגדולה הכיר בינינו. הוא הזמין אותי למסיבה ליום שלישי בערב בזרנוגה.“

קבענו להיפגש בשבע וחצי בתחנה המרכזית של ראשון-לציון. קצת חשבתי שהוא סתם מדבר ובכלל לא מתכוון לבוא. כי הוא מבוגר, בן 16. אז בחור הבטחה הוא נתן לי שרשרת זהב.

צריכים לברוח

פתאום הם ירדו מהכביש לדרך צדדית. נהייתי מודאגת. אבל מוטי אמר שהם רק רוצים לאסוף רשת שהשי אירו על שפת הים, כי היא שווה 700 ל"י. ביקשתי מהם שקודם יביאו אותי לרחובות, ויחזרו לקחת אחר כך את הרשת. הם לא רצו. „אם אנחנו כבר פה, אז ניקח אותה כבר“, אמרו. „את תישארי עם מוטי הגדול, ואם תשמעו ששורקים, סימן שמישהו בא, ואתם צריכים לברוח.“

באותו רגע הרגשתי בפעם הראשונה, שמישהו לא בסדר בכל העניין. למעשה התחלתי קצת לדאוג כבר כשירדו לבית הקפה וקנו את הבירה. חשבתי שהם מתכוונים לעשות חישוש. אבל ביטלתי את החששות שלי. לא האמנתי שמישהו יכול לקרות לי. רק באותו רגע, כשראיתי אותם נעלמים על החוף, התחלתי לפחד.

כי רציתי להישאר עם מוטי הגדול, לי הוא עירקי ואני מרוקאית. הרגשתי יותר בטוחה עם מוטי הקטן, שהוא בן העדה שלי.

הם הסכימו להחליף. ישבנו על החול ושוחחנו. מוטי סיפר לי שהוא בן-דוד של בני ושהוא בכלל לא מכיר את שאר הבחורים. היום אני יודעת שהוא שיקר. הוא גם דיבר על עצמו, סיפר שהוא גר עם הסבתא שלו בזרנוגה, כי הוריו התגרשו כשהיה קטן.

עברה חצי שעה. כל רגע שעבר, הפחד שלי גדל. התחננתי לפני מוטי שנברתה. אבל הוא אמר, שהוא לא יכול להשאיר את הבן-דוד שלו לבד. אמרתי לו: „הם יחזרו מסטולים. ראיתי שהלכו עם הבקבוקים.“

ואז ראיתי את מנחם מתקרב. הוא בקושי עמד על הרגליים. הייתי בטוחה שלקט חישש. מוטי שאל אותו: „עישנב תם?“ הוא אמר: „לא, לקחנו כדורים. (המשך בעמוד 26)

לדברי המישטרה, בוצע בילדה בת ה-13 אונס קבוצתי, ושלושה חשודים כבר הודו. בפני השופט, ינסו ודאי הסניגורים המלומדים לזכות את הנאשמים, להוכיח מי לא עשה מה, וזהו כיר את ילדותם הקשה. כמוכן:

אם יצליחו בכך, יצאו החשודים זכאים. אולם לילדה בת ה-13, שנפלה קורבן, לפני שלושה שבועות, להתקפתם האכזרית של חמש חיות רחף, לא ישנה כבר פסק-דין של השופט מאומה. שום פסק-דין לא יחזור לחיים את נישמתה שנרצחה, את ילדותה שרוסקה ענייניו מטורפי-ימין.

מעשה אונס — ביחוד של קטינה — ביחוד ענייני קבוצה של אנשים — הוא מהפשיעים המזעזעים ביותר. אפילו בתרבות ישראל של ימינו — תרבות ההולדת ומתפוררת במהירות. מגוי פת מעשי האונס שהיכתה לאורנית בארץ הביאה, סוף-סוף, לזיכרון נוקב, ולחכמה בצורך הדחוף בכדי-כיתוב, גם בחוגים האחר-ראים — במישטרה, בתביעה הכללית, בבתי-המשפט. הזעזוע שפקד את הציבור למישמע האונס האחרון בשרשרת — של בת ה-13 — עורר סוף-סוף את אחרוני הנרדמים להכרה שהגיז הזמן ל פ ע ו ל !

זהו סיפור האישיו של הקורבן. בית-המשפט עוד יקבע אם חמשת החשודים, עניהם היא מצבויה — הם אמנם האשמים. אולם ללא קשר, מאמין „העולם הזה“ בצורך לפרסם את פירטי המיקרה, כדי האפשר בסים עובדתי לזיכרון הציבורי הסוער, הי מרתיה כיום את דמו של כל אזרח: איך לחסל את המגיפה. ליתר דיוק: איך לחסל את האנשים.

כפשע אחרון זה, לא הפעילו הפושעים אלימות בתחילה. כי תחילה, הם השתמשו בעורמה, כדי לפתות את קורבנם התמים. אזי ישמש סופר זה אזהרה לילדה או נערה אחרת, אי שם, אי מתי — יציה אותה, כנסיבות דומות, מגורל דומה.

בחורים. חוץ מזה הוא לא מצאחן בעיני. אבל עכשיו, חשבתי שזאת הזדמנות טובה לשאול אותו על המסיבה. הוא ענה שהוא מכיר באמת את שמעון, ואפילו תיאר לי אותו: שיער ארוך, נמוך, רזה. שאלתי אותו אם גם הוא הולך למסיבה. הוא אמר שהוא לא חושב שילך, כי הוא נוסע לחברה שלו ביבנה.

התכוונתי כבר ללכת, כשפתאום הוא שינה את דעתו: „בסדר, בואי“, אמר לי. „נלך לשם כולנו. יש לנו מכונית הערב.“ הצטרפתי בשמחה. אפילו לשניה לא עלה בדעתי לחשוך שמישהו לא בסדר. רק

ועל הצוואר שמתי את השרשרת ששמעון נתן לי במתנה. הייתי נורא שמחה. „היה כבר קצת מאוחר, וגם האוטובוס איחר. כשהגעתי סוף סוף לראשון, כבר היה שמונה וחצי. איחרתי בשעה שלמה. שמעון לא נראה בשטח.“

הייתי בטוחה שהוא בא. והסתלק רק בגלל שאיחרתי, והוא חשב שהחלטתי לא לבוא. אחרת לא היה נותן לי את השרשרת. נורא הצטערתי. רציתי ללכת למי סיבה. לפגוש אותו. החלטתי לנסוע לרחובות ומשם לזרנוגה, לנסות למצוא את המקום של המסיבה בעצמי.

כאשר זרק פרקש את סוחריו הסמים מאוהלו

הם הלשינו במישטרה - וזו יצאה לצוד אותו

כה פעוטה הבהיר לו את מצבו הרגיש. בוואדי הגלילי השומם נראה היה שפרקש מצא את מקומו. הוא טיפל בגפנים הטבעיים שבסביבה, טיפה את הסביבה. הוואדי היה שומם, רק ציודי איילות הגיי עו לשם במקרה מדי פעם. פרקש ניסה למנוע בעדם את הצידי. ספק אם ידע ש צידי-איילות הוא בלתי-חוקי. הוא פעל כך עקב אהבתו לחיות. אולם כאשר נודע בין הציידים כי האיש המנסה להפריע להם הינו נחמן פרקש — הם החלו מת-לוננים במשטרה.

אנשי רשות הטבע באזור ידעו היטב על העבודה הנפלאה שעשה פרקש במקום. בזמנו אף פנה לרשות, ביקש להתקבל כפקח בשכר, נענה בסי-רוב. הוא ביקש שוב — ללא שכר. גם הפעם נתקל בסירוב.

רוב תושבי ראש-פינה התייחסו אל פרקש באהדה. בייחוד הצעירים. אך היו גם כאלה שכאשר היה נעלם להם דבר מה — היו פונים מייד לנחמן פרקש. כך קרה לפני כשנה. כשמאחד הבתים, שפרקש היה מבקר בו לעיתים קרובות, נעלם פטיפון. מייד פנו לנחמן בהאש-מה גסה: "יום אחד נשארת לבד בבית — וכבר נעלם הפטיפון? תשובתו הכוע-סת של נחמן: "מה אתם עושים עניין מדבר כזה? למה אתם בכלל זוקקים ל-פטיפון?" והוא הסתלק מהמקום. כעובר שעה קלה הגיעו לבית ידידים של בעלי הפטיפון — ואיתם הפטיפון. "היתה אתמול מסיבה", סיפרו, "ונשארנו בלי פטיפון. באנו לבקש את שלכם. לא הייתם — אז לקחנו אותו לבד".

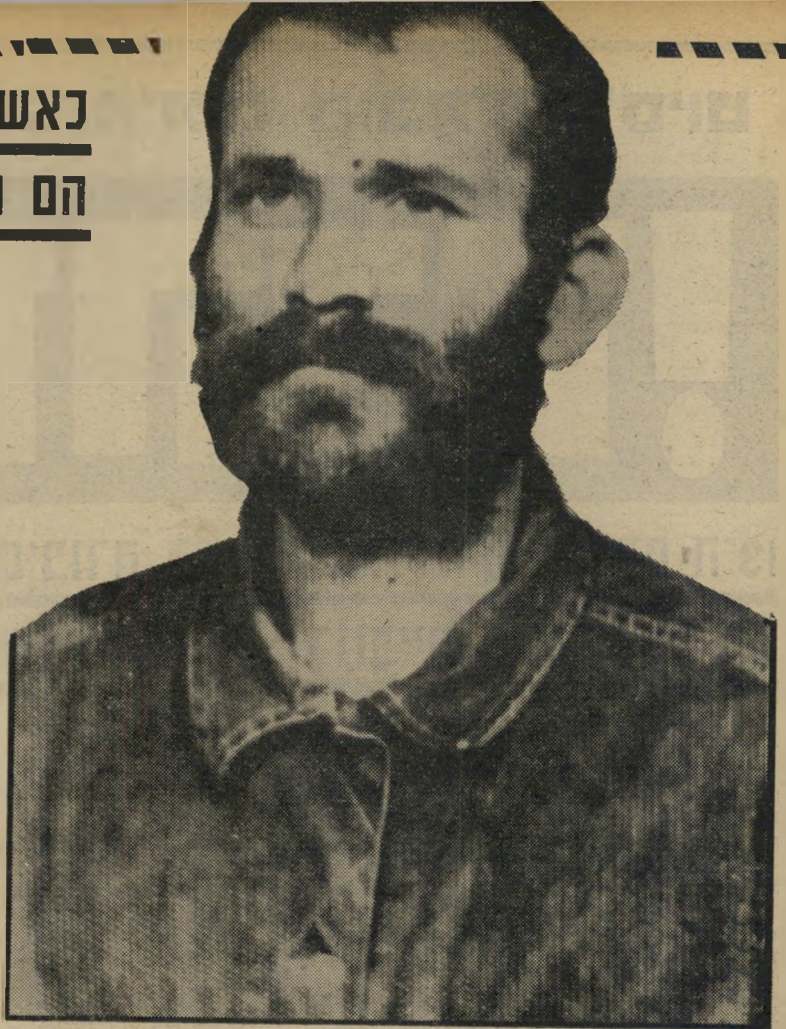
את בית הוריה הדתיים בצפת למען אה-בתה. לא הרחק מהאוהל של פרקש וגאוי-לה היתה הגינה שגידל פרקש. שם, בין החצילים, החמניות, התירס ושאר ירקות, אמור היה להיות גם הקנבים.*

השוטרים היו נבוכים. לא היה להם כל מושג איך נראה הקנביס. לבסוף לקחו איתם מכל הבא ליד — כולל עשבים, חצילים ותירס. בתחנת המשטרה התברר שכעשרה שיחים בערימה הם ממשפחת ה-קנביס. המצוד על פרקש נפתח. לא היה זה קל. נחמן נהג תמיד לטייל בהרים. את דרכו מראש-פינה לאמירים למשל — שם הירבה לשהות — היה עוי-שה בגל, דרך השדות וההרים. לבסוף, לאחר ימים ארוכים של השקי-עת כוח אדם וזמן יקרים מפז**, נסתיים המצוד. לא שמשטרת ישראל הצליחה לתפוס את פרקש. לא צריך להגזים. פרי-קש פשוט הסגיר את עצמו.

בריחה

אינסטינקטיבית

פרקש הגיע לראש-פינה לפני שני-תיים מטבריה. שם עסק בדיג ועבר לגור בוואדי סמוך, ליד מעיין זעיר. וכל הזמן חשש שהמשטרה לא תניח לו בשקט. הוא זכר עדיין יפה כיצד, זמן מה לפני שהגיע לראש-פינה, ערך ביקור נדיר בתל-אביב. סר לבקר חבר מהכלא שהתגורר בסלמה. שעה מאוחר יותר, הגיעה המשטרה למקום. פרקש נמלט, אינסטינקטיבית. המשטרה גילתה במקום פירווי סמים. חקירה ראשונה גילתה כי

נחמן פרקש

"הוא לא הדיק לאיש!"

היבית ליד צמרת עץ עתיק יומין, בוואדי בודד, הקים לו נחמן פרקש את אוהלו. בתמונה: יוסי ספרא מנסה לשקם את האוהל, שהתמוטט לאחר הפשיטה. אוהל זה אמור היה להיות גם ביתו של התינוק העומד לחיולוד.

גם פרקש היה בדירה. פרקש נעצר. הועי מד לדין. הוא יצא זכאי — אך נסיינה של המשטרה להכניסו שוב לכלא בתואנה

ממש, לאחר ייבוש, מקבלים מריחוא-נה. לדברי קצין משטרה בכיר, השקיעה משטרת ישראל, עד היום, כרבע מיל-יון ליי בליכידתו של פרקש. אחרי כל בריחותיו המפורסמות, תגובתו המרי-רה של פרקש: "לוא היו נותנים לי חזק קטן מהסכום הזה, הייתי יכול לשקם את עצמי".

טרת טבריה דווקא מטטה המדור המרכזי. שמושבו בתל-אביב. יעילותה של משטרת ישראל, ובייחוד משטרת תל-אביב, היא מן המפורסמות. יחד עם זאת, תהו רבים: כיצד עלה ה-מדור המרכזי על כמה צימחי קנביס עלוי-בים, בפינה נידחת בהררי הגליל? התשובה, לדברי מקורביו של פרקש: בעקבות הלישנה של סוחריו סמים. לדברי החברים, קיבל פרקש את שתילי הקנביס מידי ידידים היפים מקומיים יחד עם שתילי צמחים אחרים, כאשר ביקש לגדל לו פינת ירק — בלי לדעת כלל שאלה צמחי קנביס.

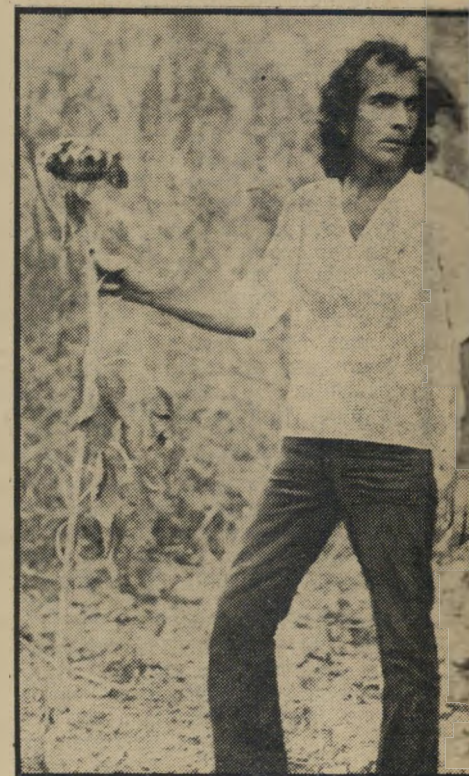
כאשר גדלו הגידולים, ביקר במקום אחד הידידים, גילה את אוזנו של פרקש לטיב הצמחים המיוחדים הללו. אותו היפי לא שמר את תגליתו בסוד, והשמועה פשטה במושבה ההיפית הרחבה של ה-מושבה הגלילית הרדומה: אצל פרקש בוואדי יש קנביס. שמועות כאלה פושטות מהר, ובאחד הימים, התייצבו אצל פרקש כמה חברי-טובים מימי העבר החוק. היו אלה נצי-גים של מנהלי רשת הסמים המאורגנת בארץ. בפיהם היתה הצעה מפתה: שי-נחמן יגדל את הקנביס בקנה מידה מסחרי. פרקש השליך אותם מאוהלו, בתוספת אוהרה לא להראות את פרצופיהם יותר. תגובת סוחריו הסמים: הם הלשינו בפי-ני המדור המרכזי.

אלוף הבריחות

בורח

כה יצאה משטרת ישראל למסע-ציד עלוב, שירשם לדיראון: ציד אחרי פושע מפורסם לשעבר שרחק מאז מהפשע, מנסה לשקם את עצמו. רבי-פקד אברהם צמרת, מפקד משטרת טבריה, שלח חוליית שוטרים לוואדי בו התגורר שחמן מזה שנה עם גאולה, צעיר-רה שחזרוורת, מורה במקצועה, שעזבה

ה ידיעה בדבר גידולי הסמים ה-די אסורים בנינתו של נחמן פרקש, בי-וואדי שומם במרחק מהלך חצי שעה מ-ראש-פינה המרוחקת — הגיעה ליד מיש-

הידיד יוסי ספרא, ידידו של פר-קש, מרים בנינתו של פר-קש, חמניה שנפלה בפיטת השוטרים.

למען הילד, הצילו אותו!

להבנה נפלאה. במיוחד עם הקשישים שבהם, שלא ידעו ציוויליזציה מהי.

לנחמן יש קשר חזק מאוד לטבע. הוא כמעט ואינו מסוגל לישון בבית. כשהיינו מתארחים אצל חברים, הוא היה תמיד יוצא החוצה כדי לשאוף אוויר צח. הוא אדם שוקוק למרחב. לאחר 14 שנה שהיה בכלא, אין הוא יכול לחיות בתוך הבית.

גם אהבתו לחיות מחייבת אותו לחיות בקירבתו. נחמן מצא בחברת החיות את האהבה שלא מצא אצל בני-אנוש. החיות מעולם לא שאלו אותו על עברו. לא האשימו אותו, ולא כעסו עליו. הן פשוט אהבו אותו. במיוחד היה נחמן קשור אל ליי, הכלב שלו, שהיה מצטרף אליו למסעות בסביבה. כשנחמן נלקח עכשיו למעצר, נעלם ליי, ומצאנו אותו מאחורי בית-הסוהר שבראשפינה, שם נחמן מוחזק. בקושי יכולנו לקחת את ליי איתנו חזרה לוואדי.

נחמן משתמש בסמים כבר 15 שנה. בסמים פגש בכלא. הצורך בסמים הביא אותו לידו איי-שקט, ולעשיית דברים שהחברה נידתה אותו בגללם.

נחמן ביקש לפתור את הבעיות בהן היה נתון בכוחות עצמו. אבל להיגמל בסמים לבד היה בשבילו קשה. למרות כוח הרצון החזק שלו.

אסור עכשיו להכניס את נחמן שוב לכלא. זה יהרוס אותו לחלוטין. נחמן כבר היה מספיק בכלא. הוא הועש מספיק על-ידי החברה. הוא יצא מהכלא שבור והרוס, כשהעבר שלו רודף אחריו כצל. נחמן גר כבר שנתיים בוואדי בראשפינה. האם התעניין משהו בגורלו — מלבד לרדוף אותו?

אני מתחננת בפני החברה הזאת, שיודעת רק לרדוף אחרי אדם שרוצה רק להיות לבד: הרפו ממנו. הוא לא פושע. הוא לא עשה כלום. ואם אין רחמים בליבכם — רחמו לפחות על הילד שלנו, שיוולד עוד חודשיים. אל תהרסו את אביו לגמרי!

גאולה

ידענו הרבה יוגה. נחמן היה מלמד אותי קצת סינית. קראנו את סיפורו של אשא על 16 כוחות הטבע. זה היה נפלא.

נחמן היה עובד בגינת הירקות, חולב את העז שקנה כאשר נכנסתי להריון, לפני בוא האביב הוא גום את הגפנים שגדלו פרא בוואדי.

מקום מושבו בוואדי היה במרחק חצי שעה הליכה ברגל ממרכז המושבה. אך בשבילנו זה היה מקום נפלא. סוף העולם ממש. שום רעש בלתי טבעי לא הפריע. נחמן היה נגנן בחליל. מדי פעם היה מפסיק, ואז הציפורים היו משיבות לו בנגינה. חשמל לא היה לנו. עם השקיעה הלכנו לישון. לעתים היינו צופים בזריחות של ירח מלא. במשקפת שקיבלנו במתנה מאיש שמורות הטבע בסביבה השקפנו וזיהינו כוכבים בשמים.

לעתים היינו יוצאים לטייל ברגל בשדות האזור. התחברנו עם כמה בדואים מהסביבה. נחמן הגיע איתם

ה'ידדה שנמשה בית' דתי והרה ללדת לנחמן פרקש, קודאת:

י יוסי ספרא. זה היה לפני כשנה. חברים סיפרו על פרקש המפורסם המתגורר בוואדי, סיפרו על בדידותו, על דרך חייו. באותו לילה לא יכולתי להירדם. ידעתי שאני אהיה האשה שתשבור את בדידותו. וזה, עוד לפני שראיתי אותו אפילו פעם. שאלתי את עצמי למה דווקא אני. מאיפה המחשבה המשוונה הזאת. תשובה לא מצאתי.

לראות את נחמן ממש ראיתי רק ארבעה חודשים מאוחר יותר. הוא ניגש לטל שהיה לי, פתח אותו והציץ בו. לא אמר מילה, והסתלק. בפעם השנייה נפגשתי בו כשהייתי עם חברים. הוא הצטרף אלינו. הציע לכולנו לבוא ולהתגורר איתו בוואדי. הרגשתי באותו רגע שהוא בעצם מזמין אותי.

כאשר עברתי לוואדי, זה היה טבעי לחלוטין. לעזוב בית, ציוויליזציה, ולהתגורר במקום שרכב לא יכול להגיע אליו. לחיות תחת לכיפת השמים, ללא השירותים הרגילים — להפתעתי לא הרגשתי כל קושי. במקום ברו היה לי מעין שנחמן גילה. נחמן האמין שהמים הזכים שבוואדי יסמלו את ההיטהרות שדרכה הוא יעבור.

שירדתי לוואדי היתה לי מטרה אחת: לעזור לנחמן. אנשים היו אומרים שעשיתי את זה מתוך רחמנות. זה לא נכון. לא רק אני עזרתי לנחמן. גם נחמן עזר לי. אני שטוחה שנחמן עזר לי הרבה יותר משאני עזרתי לו. יחד עם זה היה לי צורך לקחת חלק בסבל הגדול שעבר עליי. אני מאמינה בחלק מתורת הבודהיזם שכל אדם יש לו חלק בגולמנו אם הוא עשה טוב או רע. לכן היה לי קל לרדת לוואדי ללא כל היסוס. כי אהבה זה הכל יחד: לאהוב, לעזור, לעשות האחד למען השני. הכל. נחמן קיבלתי אהבה, מסירות ועדינות. הימים שביילתי עם נחמן בוואדי היו המאושרים ביותר בחיי. אני יכולה לומר שזה היה ממש גן-עדן. היינו קמים עם זריחת השמש, מתרחצים במעיין, עושים מעט תרגילי יוגה, או כשהתחלנו לגור יחד בוואדי, עוד לא

תקופה לא ידעתי איזו השפעה יש לי עליו. רגע זה היה גורלי ממש. ביום הראשון, היה נחמן צריך להסגיר את עצמו למשטרה. נחמן לא התחבא. הוא היה גלוי לכולם. מדי פעם היה מסתלק להרים, אבל כשהבין שאין עורבים לו, כבר לא פחד. ביום הראשון בא האפור טרופוס שלו והיו צריכים להביא את נחמן למשטרה. פתאום הופיעו כולם בבית. ביקשו את השפעת. אמרו לי שנחמן הסכים, ואחר כך נרתע.

ביקשתי שישאירו אותו כאן. אין דבר כזה. שחקרו אותו כאן, או נפתח לי המוח. איזה זכויות יש לנחמן יותר מל-אחר? נזכרתי בספר על הון בודהיזם, האומר אם בן-אדם פוגע בחוק החברתי — מגיע לו עונש. נחמן עשה זאת.

לקחתי אותו לחדר אחר. אמרתי לו את עמדת המשטרה. הסברתי שאם הוא יקל עליהם, הוא יעזור לעצמו, ושעליו לחשוב את מחשבותיו עד הסוף. "אתה רוצה שאני אסע איתך?", שאלתי. "זו דרך ארוכה, את תתעייפי, לא כדאי." הוא ענה לי, "אבל מה יהיה עם הכלב?" לקחנו את הכלב איתנו והבאתי את פרי קש למשטרה.

מוחלטת. לא רציתי שיראה אותי באור רך מדי כדי שלא יהיו כל אשליות או אכזבות. הוא ניסה להשתלב. היה לו קשה בתחילה, אך אט אט התרגל. באותה

התלמיד נחמן פרקש בתי-גיל יוגה על מרפ-סת ביתה של מורתו יהודית שטהל.

המורה יהודית שטהל, מורה ליוגה ורקדנית, מדגימה את אחד התרגילים שפרקש אהב.

בה לעשות הפלה, כשנכנסה להריון. קבוצת ידידיו של פרקש עשתה הכל כדי להצילו מאסר. יהודית שטהל, אם לשני בנים שיכנעה את הסופרת ז'ולייט בירקלייליו לבטל את התלונה נגד נחמן. אחר שיכנעה את הקצב יוסף מייסטר לשכוח, מצידו, את גניבת הבשר. יוסי ספרא, ידיד וחוק של פרקש, שיכנע ידיד, עורך-דין תל-אביבי לקבל על עצמו את ההגנה על פרקש בהתנדבות. תחילה היה עורך-הדין ספקני, אך לאחר שביקר בשבת אצל נחמן בבית-המעצר בראשפינה השתכנע. "אעשה הכל למענו", הכריז. הוא סירב להסכים לפירסום שכרו: "אינני רוצה כל טובת-הנאה מההגנה שלי על אדם כמו פרקש. אני רוצה לעשות זאת כשירות של אדם לאדם." סיפרה יהודית שטהל:

פרקש הראה רצון לעזור לי בכל דבר. הופתעתי באופן יוצא מהכלל טוב מיחס האנשים שהיו אצלי אל נחמן. הר פעתו לא היתה מסודרת ביותר. התנהגותו לא רגילה ביותר. למרות זאת ראיתי שהם מוכנים לוותר על הנוחיות שלהם, כדי לקבל אותו כשווה-זכויות.

הכנסתי את נחמן למקלחת, החלפתי לו בגדים. הכנסתי אותו לביתן שבגינה. לביתן אני קוראת מישכן השלווה והברירי. אות. אחרי ההרפיה הכריז שהוא מרגיש הרבה יותר טוב. היתה לנו שיחה מעמית, קה, התרשמתי עמוקות. ראיתי בנחמן משהו דומה לילדי.

נחמן לא ראה מעולם נכונות אצל אנשים. הוא לא ידע לאן לפנות. כשבאו אליו חברים. ללא עם הסמים — הוא קיבל אותם. כך הוא התחיל עם הסמים. לנחמן לא היו נעורים. כיוון שאני באה מבית שהורים טיפחו את הילדים, אני יודעת שלמי שאין נעורים, אין לו בגרות. את האשמה הוא טייל על החברה. נחמן התאמן פה ביוגה. הוא הלך אחרי לכל מקום. אמרתי לו לעבוד בגינה או הוא עבד למרות שאו עדיין הוא לא אהב לעבוד. העמדת לרשותו את כל הספרים, הגינה עם הפרי, הביתן ללינה או לכל מטרה אחרת, הדרכתו אותו מה כדאי לקרוא.

כתמורה, דרשתי ממנו שביא לי את הסמים כדי לשרוף אותם יחד וכן עזרה בעבודות שונות. דרשתי ממנו משמעת

הל (55) מורה ליוגה ורקדנית לשעבר, החליטה לעזור לנחמן בדרכה שלה. היא הזמינה אותו לאחד משעורי היוגה שלה. נחמן נסחף. כאשר נודע לתושבי אמירים כי המשטרה רודפת אחרי נחמן — ובגלל מה? החליטו חלק מהתושבים לעשות הכל כדי שפרקש לא יחזור לכלא. אחדים מהם מוכנים לתרום גם מכספם. בין אלה שקמו לעזור לפרקש היו אל-יהו, איש אמירים, יהודית שטהל, ויהודה כרמלי, הסבור שהמדינה שהכניסה את פרקש לכלא, שם נחטף לסמים — היא זו החייבת למצוא פיתרון לבעיית הסמים שלו — ולא להחזירו שוב לכלא.

להציל ממאסר

גיב ככעם אחד מתושבי אמירים: "זהו שערורייה לאומית ממש. כיצד מעיזה משטרת ישראל לבזבז כוח-אדם ומאמצים על שטויות מדהימות כאלה? בתל-אביב פשטה המשטרה את הרגל, נאלצה להזעיק לעזרתה את מישמר הר-גבול — חיילים נוקשים שהתמחו בטי-פול באוכלוסייה מתפרעת ברצועת עזה. בכבישים ברחבי הארץ, איי-אפשר למצוא שוטר. הפשע משתולל באין מפריע — וי משטרת ישראל יוצאת לתפוס את נחמן פרקש, שגידל כמה עלי קנבים. הרי הוא לא הזיק לאיש. הרי המשטרה היתה צריכה להיות הראשונה שתעמוד לדין, כי-פרשה זו, איפה למד פרקש לעשן סמים, אם לא בבית-הסוהר?"

"אפשר לטעון שזה מקרה קטן", הגיב אחר. "המשטרה לא ביזבה כל-כך הרי בה כוח כדי לצוד את פרקש. אבל לדעתי זוהי פרשה סימפטומלית, המוכיחה על הברדק ששולט במשטרה. על הביזבוז הפושע של כוח-האדם. על הטיפשות הר-פנטסטית. לדעתי, הגיע הזמן שגוף ציי-בורי אחראי יתחיל להתעניין בצורת הר-ניהול של המשטרה. יש לי רושם רציני שהוא גילה כמה מהסיוט לחוסר-האונים שלה, כשהיא צריכה לטפל במשהו רציני יותר מנחמן פרקש והמריהואנה שלו." אך מעל לכל עזרה גאולה. גאולה בת 22, בת למשפחה חרדית צפ-תית, היתה מוכנה להשתתף בנוסיונו של פרקש לשקם את עצמו במדבר, סיר-

(המשך מעמוד 23)

מחכים לך שתבוא גם כן לעשן.
מוטי התחיל לגמגם כל מיני דברים,
אבל מנחם אמר לו: „אם לא תלך לשם,
אני אהרוג אותך.“ התחלתי לבכות. מוטי
התחיל לרוץ לכיוון שלהם, ואני נשאיתי
לבד עם מנחם. הדבר הראשון שעלה לי
בראש זה לברוח.

התחלתי לרוץ, אבל הוא השיג אותי.
והתחיל להרביץ לי. צעקתי וצעקתי, אבל
לא היה מי שישמע אותי. אחרי זה, כשר
כבר לא ראיתי כלום בגלל המכה שקבלתי
בעין מהאבזם של החגורה, הרגשתי אותו
שוכב עלי. הוא היה ערום. ניסיתי לדחוף
אותו בכל כוחי, ואו הוא שרק ליאיר.
יאיר בא. ישב על הגב שלי, והתחיל למ-
שוך לי בשערות. גם הוא התפשט וניסה
לשכב איתי. לא היה לי כבר כוח להתנגד,
ואני לא יודעת אם הוא הצליח או לא.
ואז בא מוטי הגדול, והחליף אותי. הם
היו מרביצים לי וצועקים: „נהרוג אותך
אם לא תתני לנו.“ רציתי שיהרגו אותי,
ויאיר גם איים עלי: „אם תגידי למשטרה,
נרצח אותך.“

אני שונא

לעשות את זה

מעתי את בני ומוטי צועקים
עליהם, והם קיללו אותם בחזרה.
נדמה לי שהם גם הלכו איתם מכות.
יותר מאוחר בני סיפר לי שהוא לא לקח
את הכדורים, רק עשה את עצמו. שם את
הכדור בפה וזרק אותו. שמעתי את מוטי,
יאיר ומנחם מאיימים על בני: „אם לא
תלך אליהם, נרצח אותך.“

ואז בני ביקש מהם שירשו לו רק לקחת
אותי לרגע למים. הם הסכימו. בני שטף
לי את הפנים, שהיו מלאים דם, וכל הזמן
צעק עלי: „למה באת איתנו? למה עשית
את זה? אני שונא לעשות דברים כאלה
לבחורות, אבל אני לא יודע מה לעשות
בשביל להוציא אותך מפה.“

פתאום הם התחילו להקיא, ואחרי זה
נהיו גורמליים. בני אמר שכולם יעלו
למכונית, יאיר נהג, אני ישבתי על יד
החלון ובני בינינו.
לא היה לי כסף לחזור הביתה, ומוטי
הקטן הסכים שאבוא לישון אצל סבתא
שלו. כשהגענו, הוא נתן לי מכנסיים וחול-
צה, הבגדים שלי היו לגמרי קרועים.
כל הלילה לא ישנתי, רק הייתי עוצמת
את העיניים, הייתי רואה את הפרצופים
מתקרבים אלי, והייתי מתחילה לצרוח.
למחרת אמרתי לו שאני רוצה הביתה,
ירדנו למטה, שם חיכה לו הבוס שלו,
שלקח אותנו במכונית שלו לבית-הקפה
ששם פגשתי אותם. בעל בית-הקפה הסי-
תכל על העין שלי ואמר למוטי: תיקח
אותה מהר לרופא. הלכנו לרופא פרטי,
ומוטי שילם בשביל הטיפול. אחר-כך הוא
ליווה אותי עד התחנה ונסעתי הביתה.

לא היה לי

כוח להתנגד

בית כולם היו היסטריים. עוד באור
חו לילה ההורים שלי הודיעו למש-
טרה שלא חזרת, וכל הניידות בסביבה
חיפשו אחרי. רק בחוף הים לא עלה בדע-
תם לחפש. עכשיו הם חושבים במש-
טרה שבני עשה את זה בשביל לנקום על
הרצח של האח שלו. במיוחד שיש לי
דוד שהוא קצין במשטרה.

תיכף שהגעתי הביתה, אמא שלי בדקה
אותי, ואמרה שהכל בסדר. גם בבית-
חולים קבעו שאני בתולה. אני לא זוכרת
בדיוק מה הם עשו לי שם, על שפת-
הים, לא היה לי כוח להתנגד להם.
עכשיו אני חיה בעולם חדש, חיים את-
רים בכלל. כאילו אני לא אותה בחורה
מקודם. אמא כל פעם מסתכלת עלי ושור-
אלת: „איך זה קרה לך?“ אבל לאט
לאט היא מתרגלת. רק אחותי זורקת לי,
כל פעם שאנחנו רבות: „פושעת, כזאת
קטנה וכבר יש לה עניינים עם גברים.“
כל פעם שהיא אומרת לי את זה, אני
רוצה למות.

מהבית אני בכלל לא יוצאת. כי כל
השכונה יודעת על מה שקרה לי, ואיך
שרואים אותי מתחילים לשאול אותי שא-
לות, ואני נורא מתביישת. כבר נרשמתי
לקיבוץ. אני לא יכולה להמשיך לחיות
כאן.

אבל הכי גרוע זה בלילות. כל לילה
חוזרים אלי הפרצופים שלהם,
ואו, אני מתחילה לצרוח.

גם לקראת טקס בחירת

מלכת היופי

לשנת 1972

סירק, איפר והכין

בית היופי אנטה

את כל המועמדות הסופיות

17 שנים

כמעט ברציפות

נבחר

בית היופי

אנטה

ע"י שבועון

„לאשה“

להכין את

המועמדות הסופיות

לקראת

נשפי הבחירה

בתמונה: גב' אנטה נויבירט בחברת
מלכת היופי אילנה גורן, נערת ישראל
חנה צורדן ומלכת היופי-עשרה שושי
מזר, שתרוקותיהן תרמו רבות
לבחירתן.

בוא לראות את דגם 1973

באולמי התצוגה של בית קרייזלר

מכשירי תנועה בע"מ,

דרך פתח-תקוה 74, תל-אביב

(טל. 36115) בין השעות 18:00-08:00

קרייזלר 160-180

מכונית טובה
מבית טוב

קרייזלר 160 מנוע 1639 סמ"ק

מפשיר אדים, מעצורי דיסק קדמיים, מנעול הגה,
מושבבים נשכבים, אפשרות להילוכים אוטומטיים

קרייזלר 180, מנוע 1812 סמ"ק

מעצורי דיסק ב-4 גלגלים, אפשרות למיווג אויר

רחל מרחלת על כל העולם

ביום חמישי שעבר התחתנה, בהרבה מזל טוב, **עדה בורג**, בתו של שר הפנים **יוסף בורג**, וכבוד השר ורעייתו הירשו לעצמם, בצעה טובה, אנחת רווחה. אחרי הכל, הילדה כבר לא תינוקת — היא היתה חברת היאחזות משואה, וכיום סטודנטית לרפואה — ולחתן היום בת — בשידוך טוב אני מתכוונת — זה לא כל כך פשוט, אפילו אם האבא מניסטר. אז השידוך דווקא טוב, אתם יכולים להירגע. קוראים לו **מנחם בן**, והוא בנו של ד"ר **יונה בן**, מנהל המחלקה לתרבות

בת המיניסטר התחתנה

תורנית בסוכנות היהודית, נצר למשפחת הרב ברליון, ומה שלא פחות חשוב, משלומי ישראל: האבא של החתן והאבא של הכלה הם חברים באותה מיפלגה, וגם זה לא הולך ברגל. בחתונה, שנערכה בבית-ספר חורב בירושלים, בנוכחות איזה 2,500 אורחים, לא היו מיניסטרים אחרים, אבל זה רק בגלל שבאותו ערב התקיימה ישיבה של המערך בתל-אביב. מלבד זה, הכל דפק כמו שעון, ואני מאחלת לכבוד השר ורעייתו נחת מהילדה.

קים, והם עברו למשרד חדש, ופיתחו את המיפעל, ובכלל.

קארין, שהרגישה אחריות להרי, זר ובו דד בארץ נוכריה, הכירה לו ידידה אחרת שלה, אחרי פגישה. ואחרי האחרת, עוד אחת אחרת. ועוד אחת. וכן הלאה. קארין עצמה אמנם עסקה בכך רק לשם שמיים, אך לידידות, מסתבר, היה זה עסק טוב. כל ידידה יצאה מהרי ברכוש גדול. כולל יהלום קטן פה ושם, ולפעמים גם לא כל

יהלום פה, יהלום שם

כך קטן. אפשר היה לראות את הרי והידידה התורנית נכנסים לאיזה תכשיטאי או אופנאי יקר, ולשמוע את הרי אומר לבעלה-הבית: "מה שהגברת מבקשת, עד אלף ל"י." חד וחלק.

אבל בימים האחרונים, אומרים לי, חלה הצטננות ביחסים בין שני הצדדים. לפי

דונסקי

במשך שנים, היה לדוגמנית **קארין דונסקי** ולבעלה **שלמה** בית-מלאכה קטן לקונפקציה, ברחוב המלך ג'ורג' בתל-אביב. עד שיום אחד הכירה קארין את הרי, ואז השתנו העניינים.

הרי הוא מולטימיליונר מגרמניה, שפרח שם דווקא בעסקי היהלומים, לא הקונפקציה. אבל זה לא אומר שהוא לא מכיר עסק טוב, כשהוא נתקל בו. וכשהוא נתקל בעסק של קארין, הוא ידע מיד שהוא טוב, ושכדאי להשקיע בו.

קארין הכירה את הרי דרך חברה שלה, הדוגמנית **פנינה ריוזנבלום**. תוך זמן קצר, אפשר היה לראות את הרביעייה החדשה — קארין ובעלה ופנינה והרי — מופיעים בפונטיאק האדומה של הרי בכל מקום שצריך להופיע שם.

הרי יודע איך להופיע, תאמינו לי. הוא לא רק נראה כמו המיליונר הקלאסי — שמנמן ונמוך כזה, אתם יודעים — אלא גם מתנהג כמו אחד. אחרי ארוחה במסעדה, הוא היה משאיר על השולחן 700-800 ל"י כמו שאני משאירה כרטיס אוטו-בוס משומש. טוב, לא בשבילו לבד. בשר ביל כל הרביעייה.

אבל כמו בכל טרגדיה יוונית טובה, הגיע היום שהרי עזב את פנינה. לא חס וחלילה, לפני שכיסה אותה במתנות יקרות מכף רגל ומעלה — אבל בכל זאת עזב. אך לא אלמן ישראל. או לפחות לא יתום. הידידות עם קארין ובעלה לבין יתום — לא נפגמה. שכן בינתיים, הספיק כבר הרי להשקיע קצת בעסק של הדונסקי

היא לא עושה שום דיאטה, היא מספרת לי, לא הולכת לקוסמטיקאית, מטפלת בעצמה בשערה, ובכלל מנסה להישאר ישראלית. האופנה האחרונה, בחופי אירופה, היא מדווחת לי, היא להסתובב עם החלק התחתון של הביקיני בלבד, כמו שהיה עד לפני שנה רק בסקנדינביה. האם היא הצטרפה לאופנה החדשה? "ששש, ההורים שלי פה," ענתה העלמה. אההם.

כן, זה עתה התחתנה — לפני שנה וחודשיים וכבר היא מתגרשת, מלכת ה"מים היפהפיה" של לפני שנתיים. איך שהזמן עובר מהר. לאחר שנה בלונדון, הגיעה בימים אלה **חני פרי** לביקור משפחתי קצר. יפה יותר מתמיד, ומירה קסם, עם שיניים חדשות ומעמד חדש של דוגמנית-צמרת בינלאומית. המחיר שלה היום הוא 150 לירות שטרלינג ליום-צילומים — תעשו

חני פרי מתגרשת

פרי

את החשבון בעברית — ובשבועות הקרובים עיתוני-היוקרה הגדולים בי יתנו בעולם — ווג, הארפרס באזאר ו"עוד כמה — לצאת עם שערים צבעוניים שלה. וזה, רבותי, פירושו שהיא בצמרת. בעלה, **יגאל רוזנברג**, לא הגיע איתה לארץ. חני היתה מוכנה לאשר את הגי' רושין הקרובים, אך סירבה למסור פרטים.

היא מקשקשת כבר מצויין אנגלית ו"איטלקית, הגיעה לארץ במטוס אחד עם **קליף ריצ'ארד**, וחזרת לאנגליה גם כן במטוס אחד עם קליף ריצ'ארד. בי מקרה, במקרה, אל תתרגשו.

מיד מלונדון היא יוצאת לניו-יורק, לעבוד אצל סוכנות-הדוגמניות המפורסמת וילהלמינה. בקיצור, היא הפכה ל"טיפוס מבוקש, וזהו.

הטיפוס המבוקש עצמה לא כל כך מתפעלת כבר, "אני בסך הכל חמור עבד-דה", היא נאנחת. "זו עבודה קשה, ואין בה שום זוהר, מלבד אולי הנחת של לראות את התמונה שלך אחר כך בעי-תון."

עצמו את כל החתיכות שכדאי להכיר. אה, כפיות הטובה של ימינו. הגיבה קארין.

גירסה אחת, הסיבה היא חילוקי דיעות עסקיים. לפי גירסה שנייה, מרגיש הרי את עצמו כבר בבית, ומכיר כבר בכוחות

חדר-המיטות החדש של דיין

כתה לנישואים עם גיבורה הצבאי של ישראל. על כל פנים ברור כי דיין עצמו עבר לצורת חיים ביתית שקטה. ויש לזכור שבמשך כל חייו הוא לא סלד מנשים. מלווה עליידי מכונית עם ארבעה אנשי ביטחון מזוינים, סועדים כל יום דיין וגברת קורן ארוחת-בוקר על מידרכת בית-התיקפה תל-אביב. אחר כך הוא מטיע אותה לעבודתה, כעוזרת אישית למנהל השקים. כשזה אפשרי, הם סועדים יחד גם צהריים.

דיין

השאלה בקשר לנישואיהם נשאת פתור חה. האישיות הישראלית הבכירה **דיין בן-גוריון**, יעץ לדיין להתחתן מוקדם ככל האפשר, אם הוא רוצה לשמור על הפופולריות שלו במימסד הישראלי הפרי ריטני למדי.

ויותר מכל דבר אחר, רוצה כמובן, דיין, לרשת את **גולדה מאיר** כראש-ממשלה. עד כאן הדיילי מייל. ובעוד שאני בטוח חה שלקוראי העיתון הסיפור היה באמת מרתק, הרי שלישאלים הוא נשמע כבר קצת ישן. לא פלא, בהתחשב בעובדה שהוא כבר התפרסם בכמה קטעים פיקטיביים מתוך הסיורה השלמה, שהתפרסמה בשאי פרשת דיין בהעולם הזה. לכותוב של העיתונאי ששלח את הסיפור לדיילי מייל מישראל, אני מוכרה לעיין שהוא יודע להבחין בסיפור טוב ב"העולם הזה, כשהוא ניתקל בו. אפילו כשזה באיחור של כמה חודשים טובים. מה שרק מוכיח שסיפור טוב הוא כמו יין טוב. אף פעם לא מתיישן.

מקודמתה. הוצאו מהבית רהיטי עץ האלון הכבדים, והוכנסו רהיטים בסגנון סקנדינבי, קל יותר.

האירוניה שבדבר היא, שגברת קורן שומרת בינתיים על דירתה שלה, ברובע מהודר אחר של תל-אביב, ועדיין לא עבר רה לדירתו של דיין באופן רשמי. חברים אומרים שהיא עוד צריכה לתת את הסמך

"משה דיין מארגן מחדש את חייו הפרטיים," הכריזה הכותרת בראש העמוד. היה זה עמוד "דיווח מישראל" של עיתון המיליונים האנגלי, הדיילי מייל, והסיפור המרתק, שהתפרסם בשבוע שעבר על פני חצי עמוד — בעיתון בו כל מילה שקולה בזהב — הלך ככה, ואני מצטטת לכם מילה במילה, כמעט בערך:

שר-הביטחון הנוקשה של ישראל, **משה דיין**, האיש שבזכותו קיבלה הרטירה וזהר בין-לאומי, עבר אירגון-בית יסודי מחדש. בדצמבר האחרון הסתיימו נישואיו בני 36 השנים עם **רות דיין**, ויחסיו הקרובים, שנמשכו מזה 16 שנים, עם **רחל קורן** המרשימה, התגלו לציבור. כלומר, למי שעוד לא ידע עליהם בציבור — אם בכלל היה כזה בישראל.

מאז גירושו של דיין תפסה גברת קורן — בת 41, ובעצמה גרושתו של עורך-דין ירושלמי — את השליטה בביתו ופריה מוצף הפרחים, של דיין בצהלה — שינה אכסלרטיבית של קצינים בכירים בקיר-בת תל-אביב. השינוי הראשון היה ריהוט חדש לחדר-השינה. סיפור לי אחד משכניו של דיין (יש לזכור כי הישראלים דומים לאיריים, בכל ימה שנוגע לרכילות): "משאית רהיטים הגיעה מוקדם, בוקר אחד, ופרקה שתיים, שולחנות כתיבה, שולחנות אוכל. אבל מה שאני זוכר בעיקר זה מיטה כפורה ושלוחן איפור. אבל מי יכול להאשים אותם?"

(המשך מעמוד 17)

היוונים-הקאתולים שומרים על מינהגיהם השונים, והם שונים מאחייהם הרומאיים בכמה תפיסות דתיות.

שני ספריו של רייא, שהכילו את תירי גומי התפילות שלו, הופיעו ב-1957 ובי 1968, זכו בהצלחה עצומה. ב-1966 הופיע ספרו, שהכיל את תירגום ספרי הברית החדשה מיוונית לאנגלית. שמו הלך לפניו כסופר דתי, וכמי שניצח במאבק היסטורי בוואתיקאן.

ב-1968 התפנה מקומו של הפרטריארך בדמשק, ראש הכנסייה בכל המזרח-התיכון. לתפקיד זה עלה הארכיבישוף מחיפה, ג'ורג' חכים, שהחליף עם עלייתו בדרגה את שמו הערבי בשם יונו, מכסי מוס רע-5, כמקובל בכנסייה. אסיפת הבי שופים של הכנסייה, שנתכנסה בלבנון, העניקה את כהונת הבישוף בישראל לכומר יוסף רייא מאלבאמה.

הנער הערבי מוזחזה הפך למני היגם הרוחני של רוב הערבים הי נוצריים בישראל.

מנסיסו של דין

ת גובתו של רייא על הבחירה היתה שימחה גדולה — לא רק בשל עלייתו בדרגה, אלא בשל שיבתו לארץ-ישראל. בשנות כהונתו באמריקה הודה עם העניין הישראלי, קשר קשרים רבים עם החוגים היהודיים המתקדמים, השתתף במילחמותיים הם בגזענים.

הוא לא חכם על תפקיד של מני היג תנועת-ימחאה בישראל.

הדבר אירע כימעט במיקרה, בגלל עמי דתה האווילית של הממשלה. היא זילולה באיש ובכוח הגנוז בו — עד שהיה מאוחר מדי.

עקורי איקריה שייכים לכנסייתו. בשמם נכנס למשאומתן עם הממשלה, והובטח לו עיון בעניין. לפתע אירע מיפנה דרמתי.

כדי להביך את מפ"ם, הכריז משה דיין שיש בדעתו לבטל את סיווג שטחי הגבול הצפוני כאזורי-ביטחון סגורים. הם הוגדרו כך, בשעתו, על פי התקנות-לשעת-חירום, מחוץ מטרה יחידה: לנשל את ערביי בירעם ואיקריה, שגורשו כימעט במיקרה בשלהי מלחמת העצמאות. על חלק מאד-מות בירעם ישב קיבוץ ברעם של מפ"ם. מפ"ם, שנגררה אחרי זעם צעיריה בפרשת פיתחת-רפית, הרגיזה את דיין. דיין רצה להתנקם — ועל כן הכריז על ביטול אזורי-הביטחון.

הוא רצה לזרוע קצת רוח, קצת סערה.

כי הדבר הוריד את המיכסה מסיר-לחץ. ערביי בירעם חזרו לכפרם, התמקמו ב-כנסייתם. מעשה זה הרטיט את לב עקורי איקריה, שהם אנשים פשוטים יותר. הם עלו אל ביתו של הבישוף שלהם בחיפה, ערכו בו שביתת-ישבת.

בין רגע הועמד הארכיבישוף רייא כמזב שהעזה בדיכו את כל זיכרונות אלבאמה. דמו של הדוחם הזותיק היתרתה, והוא נזי דעק לקרב.

הרופאים יעצו לו למשוך את ידו מן העניין. כי רייא סובל בלבו, וכל התרגשות מסוכנת לו. כאשר הכריז השבוע, בהתרג-שות: "אני מוכן בכל רגע למות, ולא לתת יד לאי-צדק!" נשמעו הדברים לרוב מאוזניו כמליצה.

רק מתיימספר ידעו שהיתה זאת הודעה עובדתית פשוטה.

רייא נודע עם יגאל אלון ושמואל טוליי-דאנו, יועץ ראש-הממשלה לעניינים ער-ביים, בהיעדרה של ראש-הממשלה מן הארץ. לא ברור מה נאמר בדיוק באותה פגישה, שמעה עקשנית טוענת כי אלון וטולידאנו הבטיחו לרייא פיתרון חיובי. רייא עצמו מכחיש זאת בתוקף, אולי כדי להגן על אלון, טוען כי אלון רק אמר לו שעליו לחכות לשובה של ראש-הממשלה מרומניה.

אך נראה כי רייא היה מלא תיקוות, וכי הנחיל תיקוות אלה לצאן מרעיתו. הוא הפך כימעט אוטומטית גם למנהיגם של עקורי בירעם, אחרי שצמרת כנסייתם המארונית בלבנון זנחה את עניינם מטע-מים פוליטיים.

האכזבה היתה מהממת. עם שוי כה של גולדה מאיר, החליטה הי

רעננות
מבקר ועד ערב

עם ספריי דאודורנט "באק"

ספריי דאודורנט "באק" - המפורסם בעולם כולו - ימנע מחך זיעה ויעניק לך הרגשת רעננות במשך כל היום. 4 ריחות נהדרים - לבחירתך.

באוד - ורשפסקי

ממשה ברוב גדו שיקורי ברעם ואיקרית לא יוחזרו לפריהם ל-עו ל מ — וכי החלטה זו היא סופי פסק.

על הכוונת של גולדה

ב איתו רגע התעורר רייא הישן — האיש שהתגרה בפארוק, שלהם בי רחובות בירמינגהם, שהפר את מרות כנסייתו.

הוא ידע שיהיה זה קרב בודד. הוואתיקאן אינו מוכן להילחם למען הערבים הנוצרים בישראל, אלא משחק מישחק של פוליטיקה בינלאומית. הוא רואה בעין רעה את פעולת רייא, גם הממונה הישר עליו, הכימ-מכסימוס, קודמו בתפקיד. התרגז על פעולת רייא, המביישת את תקופת כהונתו. השבוע גינה את רייא בפומבי.

רייא גם ידע כי הוא מסכן את בריאותו, ואולי את חייו. לא היתה לו אשלייה לגבי עוצמת התגובה של השילטונות.

ואמנם, השבוע יצאו מחוריהם כל סוכני הממשלה בעיתונות, על פי פקודה אישית של גולדה, תקפו את רייא כנוכל, כמשוגע לפירסום, כאנטישמי הרוצח לקומם את העולם הנוצרי נגד ישראל, ועוד.

אם הרגיו הדבר את רייא, לא ניכר הדבר עליו. הוא הוסיף לדבר על נאמנותו המחולטת למדינה, ועל החלטתו למנוע כל דבר שיש בו כדי לעורר שינאה. אך יחד עם זאת, בתקיפות שקטה ונחושה שכדוגי ממה לא גילה עדיין שום ערבי בישראל, המשיך להנהיג את המאבק.

הוא אימץ לעצמו בנקל את השיטות שהיה עד להם בארצות-הברית, שגולדו בעידן אמצעי-התקשורת העולמיים. כאשר טען אויבם המשבע של ערביי בירעם ואיקרית, איש מ'נהל מרקעי ישראל ראובן אלוני, שרבים מן העקורים הסכימו לקבל פיצויים, המציא רייא בו במקום תשובה מדהימה. הוא ביקש מהעקורים להכין לו צלבי-עץ גדול, נדר לשאת את הצלב בבירות אירופה, כדי לאסוף כספים לשם החזרתם, "למיסטר אלוני".

רייא נזעם על דבריו של אלוני, מכיוון שידע איזה לחץ נורא הופי על על העקורים, מהם החיים בו צפיפות של 15 איש חדר, כדי לקבל פיצויים ולמכור את זכותיהם בכורה שיהם בנוידי-עדישים. אם יגשים רייא את איומו, יגרם הי דבר ישעוררויה בינלאומית שגא היתה עוד כדוגמתה מבחינת הנזק לתדמית ישראל בעולם.

גם רעיון המיצעד שיערך השבוע בי ירושלים נולד בלבו של רייא. הוא יתכן הפגנה שתתקב גם היא את תשומת-לב העולם: צעידה נוצרית בנתיבי-הייסורים של ישו הנוצרי בעיר העתיקה, כשצלב על גבו. לאחר מכן: מיצעד המוני, יהודיי ערבי, למישרד ראש-הממשלה.

אחרי ההכרזה, באו אליו ידידים יהודיים, אמרו לו שהפגנת-הצלב עלולה לעורר בלב יהודים אסוסיאציות מכאיבות — וגם לאפשר לסוכני הממשלה לתאר את פרשת בירעם ואיקרית כמאבק דתי, יהודיי-נוצרי, בניגוד גמור לכוונתו.

הבישוף עצם את עיניו, היררה רגע, החליט בו ברע: לבטל את כל החק הנוצרי של התוכנית, לי שים את הדגש על המיצעד היהודיי-ערבי, במקום הצלב על גבו, ישא את דגל המדינה בידו, "כסמל לשיתוף-הפעולה והאחדות" של כל אזרחי ישראל במאבק על הי צדק.

השבוע היה ברור לכל: מנהיג חדש נולד בישראל, אדם שהמדינה לא ידעה עדיין כדוגמתו:

אישידת שאינו מוכן למכור את אמונתו: מנהיג ערבי שאינו כבוד בתפיות מיושנות: אדם בעק עקרונות, היוודע להחליט ולכצע.

* אין שמץ של אמת ב"דיעה" של מעריב, כאילו יותר הבישוף על התפילה בגלל איומי הליגה להגנה יהודית. באותה ישיבה, כלל לא הוזכר שם הליגה, והי בישוף לא ידע על האיומים השיגרתיים של הקריקלונסקלאן היהודי.

סיכויך גדולים יותר בטלסים שיטתיים

8 סימנים
28 ציורפים אפשריים

9 סימנים
84 ציורפים אפשריים

10 סימנים
210 ציורפים אפשריים

כול תחנות האיסוף של **זואו**

ברטים בכל תחנות האיסוף של זואו

מפעל פנים

עולים

הבתולות

לא נחטפו

הבתורות תצאנה לכרמים ותתחבאנה. לבושן יהיה לבן כדי שלבחורים יהיה יותר קל לצוד אותן. כל בחור רשאי לתפוס לעצמו נערה אחת בלבד. מה שהשניים יבצעו איש תחת גפנו — עיסקם הפרטי בלבד.

זה מה שהיה צריך להתרחש. העתק מדויק של חגיגות ט"ו באב.

בהתאם למסורת התנ"כית היו בנות ישראל יוצאות ביום זה לחולל בכרמים, וצעירי ישראל אחריהן. מקור השימחה בשבט בנימין, אשר כל שיבטי ישראל נשבעו לא לתת לו מנשותיהם.

ואין בת ישראל שתטען כי יצאה מן הערב הזה חטופה.

שום קישר! 550 עולים, רווקים ורווקות, מאלפני הקליטה של הקיבוצים, ו-350 עולים ממרכזי הקליטה והמעונות, הגיעו בשעות לפני הצהרים לזכרון-יעקב במשאיות. מצויידים בכריכים ובקבוקי שתיה, סיירו העולים ביקבי זכרון-יעקב וזכו לראות מה קורה לאשכול עד אשר הוא מוכנס לבקבוק. את שארית היום בילו ברחצה המונית על שפת-הים.

לישראלים, ילידי הארץ, לא היה כל זכר. כל קבוצת עולים היתה צמודה לרכו התרבותי שלה ובינה לבין קבוצות עולים אחרות, גם לא היה שום קשר.

באותה עת, באיצטדיון הכדורסל של רמת-הגנדיב, התרוצץ רכזיהתרכות של זכרון יעקב, שמואל בלוך, וחילק הוראות לצעירי זכרון, שעסקו בסידור אשכולות ענבים על שולחנות ארוכים.

עם ידיים! רחל נוביק עולה חדשה מאנגליה, מלמדת את המארגנים פרק בהילכות חטיפה. החטוף אותו מונכת רחל במרץ רב הוא ידידה מזה יומיים, דניאל באונג, מבואנטס איירס. השניים נפגשו באולפן בעין-השופט וסיכמו את החג: „חשבנו שיחדשו לנו משהו, איפה“ ולהוכיח הדגימו את ידיעותיהם.

בלי ידיים! יפהפייה ילדותית, מארצות-הברית, נהדפת לידי של אחד מנערי זכרון-יעקב. הגבר רב מזיכרון היה מאושר הרבה יותר אילו במקום לדחוף יד פסקנית לתוך חוזה, היתה הקטנה לומדת משהו מרעותה (למעלה).

חרם זה הוטל על השבט לאחר מעשה הפילגש בגבעה, שאחריו באה מילחמת אחים עקובה מדם. מאוחר יותר משנוכחו השבטים כי סופו של בנימין לכלות מן העולם, המציאו את התרגיל הזכור עד היום, לפיו יארבו בני-בנימין לבנות ישראל בכרמים ומשם יאספו להם בתולות כדי לשמר להם זרע. (שופטים, פרקים י"ט-כ"א).

באשר לבתולות, אין הוכחות חותכות לקיומן בחגי-הכרמים, שאירגנה הסוכנות לפני שבוע. אך ודאי וודאי שלא היו במקום שום רדיפות, אף שימלה לבנה

מאירופה
לאשה
שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים. VIONELL מבית BAC, גדול יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

הידעת?

שאצל שוורץ הסיטונאי תוכל לקנות הלבשה במחיר סיטוני החבצלת 4-2, ירושלים

לרשותך מחלקות: לנשים שמלות, מכנסיים חולצות, לילדים — הכל ולגברים — חולצות ומכנסיים.

החל את השנה

והכן לחורף, מכשיר בוק. מבחר גדול ומחירים ללא תחרות אצל „פוטו-ברנר“ מבחר מקרני שקופיות ומקרנות סרטים גדול. צלומי פספורט בן-רגע! העתקת מסמכים בו-במקום!

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החנוך 31

כמו ישראליות רבות נסחפה גם עדנה מר אחרי החלום הנוצץ של בעל אמריקאי - והסוף היה כמו במיקרים רבים

ש סלט הערב? שאלת, כשאת, כשאת בוחנת את הארוחה שהכנת לך. באותו לילה גיליתי לראשונה את הבז שבקולך והשינאה שבעינייך. „אין סלט“, ענית, כשאני מנקה את צלחתי משרידי הספגטי.

תמיד היית תובענית, קשה במידה שלא תיאמן. עכשיו הוסיפו השינאה והי בוז מימד חדש לחיינו. „הוא הכין שני עורים?“ שאלת למראה בננו האוכל עדיין את ארוחתו. „ודאי, הכנו אותם ביחד כמו בכל יום.“

„אל תתחכם איתי. אתה יודע שאני הרבה יותר פיקחית ממך.“ פעמים כה רבות במשך עשר שנות ניי שואינו שמעתי את המישפט הזה. לרנע שאלתי את עצמי עד כמה את באמת פיקחית? כמו שועל האורב לטרפו, פיקחית כמו נמר המסתער על אילנה. לא אינטליגנטית, לא מהירת תפיסה. רק פיקחית.

מחשבה זו החזירה אותי עשר שנים אחורה, כשמכר משותף שלנו הזהיר או- תי: „אל תתחתן איתה, היא תשגע אותך. היא פיקחית מדי, כמו כל הבחורות הישראליות.“

מאוחר מדי גיליתי למה התכוון. לנערות הישראליות יש עידון חיצוני, אבל הן חסרות תרבות. שאפתניות, חזקות-יאופי ואכזריות. תכונות אלה יכלו להחשב מעלות, אם היית מנצלת אותן לטובת משפחתך. אבל במקום זה השתמשת בהן כדי להתגונן מפני איומים, לעיתים אמיתיים אבל לרוב דימוניים, כשאת רואה את עצמך קורבנם העיקרי.

הלילה הראשון

ע ארצה"ב חלמתי עוד כשהייתי קטנה. הייתי יושבת באולם-הקולנוע החשוך, ומסתכלת בעולם מלא הזוהר, שעל המסך. אפשרות להגשים את החלום סיפק לי דודי שהמין אותי אליו בניו-יורק. הייתי אז בת עשרים, מלאה בתקוות. לא נסעתי כדי להתחתן. חשבתי להיות שם שנה, ללמוד משחק ולחזור. התיאטרון היה האהבה הגדולה שלי. עוד בארץ למדתי משחק בהבימה, ומאחר והיה לי גם נסיון מלהקה-יצאית. חשבתי שזה יהיה נפלא ל- השלים אותו בעזרת לימודים בניו-יורק. הפגישה הראשונה עם העיר היתה מאכזבת. הגעתי לניו-יורק מכוסה שלג, קרה, ואפורה. בשבועות הראשונים גרתי בבית דודי. הוא התנגד שאלמד תיאטרון, ומכיוון שהייתי בטוחה שאחזור לארץ, לא התעקשתי. נרשמתי לסמינר למורים. זמן קצר אחר-כך עברתי לגור בביתם של קרובים לחוקים במנהטן. היה לי אצלם חדר קטן. למרות קשרי המשפחה היינו כמו זרים, ולמעשה היתה זו ראשית דרכי העצמאית בעיר החדשה.

ערב אחד הופעתי בתפקיד ראשי בהצגה שהועלתה בסמינר. בדרכי הביתה פגשתי חברה. והחלטנו להעביר את הערב על כוס קפה בכסית, קפה ישראלי בניו-יורק. ליד אחד השולחנות זיהיתי ידיד. לידו ישב בחור יפה להפליא. היו לו עיניים ירוקות, שיער בהיר והוא היה גבוה.

כך הכרתי את הווארד. מאוחר יותר, כי שכבר ידענו שנשאר ביחד, הוא סיפר לי שראה אותי ברחוב עוד לפני הפגישה ב- בית-הקפה. כבר אז מצאתי חן בעיניו. לי מעשה גרנו באותו רחוב, אבל בניו-יורק אנשים יכולים לגור אחד ליד השני במשך שנים ולא לדעת אחוי מהשני.

באותו ערב קר בבית-הקפה לא הראיתי לו שהוא מוצא חן בעיני. אבל כשנפרדנו, קיוויתי שהוא יבוא לכסית גם למחרת. הוא בא. מצאתי אותו עם עוד זוג. בסיומו של הערב הוא ליווה אותי הביתה. הגשם לא הפסיק לרדת. הצטופפנו תחת מטריה אחת, ודיברנו. בתום המש שעות של שיחה, כשלו אין מושג בעברית והאנגלית שלי רצוצה, היינו מאוהבים.

שלושת החודשים שעברו מאז ועד ניי שואינו היו אולי החודשים היפים בחיינו. שלי בניו-יורק. כבר בפגישה השנייה ידענו שנתחתן. היינו נפגשים יום-יום. היה לו קול נהדר. הוא היה שר לי את השירים שכתב בשבילי. היה בו שפע של חום,

כאשר ראו אותה הו-
לכת בשימלת הכנור
לות הזכנה, דימו רי-
ביום כי השימלה עשוי
ייה משמרות של
כסף. שמרות דולרים!
אך לה הפכה שימלת
חופה זו — לכבלים.

היום היא שוכ בכות. עדיין יפה ומטופחת. אבל כבר כלו הזום. החלום, בינתיים, החמיץ ונמוג כביר צה פמיכה ומכוערת שי אמובה. מאמריקה. מהזוהר. מהאיש שבמרחקים. היום היא אם לכן בן 10, שאבני נותר בארצות הברית. למערכת „העולם הזה“ הגיע בימים אלה מכתב האב, שופע האשמות נגד אשתו שעלתה ארי צה. „העולם הזה“ מפרסם את מכתב הבעל ואת תגור בת עדנה. רק השמות הוסוו. זהו הדיישיח ביניהם:

כשנות ה-20 לחייה היתה עדנה מר נערה של חופים קיצונים, חולצות הדוקות, בתייקפה דיזנרופיים. צחוק וכילויים. כבת להורים אמורים, שניחנה גם כנות הטוב ופנים נאות, השתרע לפני עתיד בהיר ומלא הבטחות. היו אלה ראשית שנות ה-60 בתלי אכוב. שנים בהן ראתה עצמה כל נערה בעזרת נתוי נים כשלה, מועמדת בטוחה למיזיונר אמריקאי. כמו רבות אחרות נסעה לה גם עדנה מר לארץ האפשרויות ומצאה אותה מוגבלת מאוד.

התחלום שהתחמיץ

שלו. הוא היה מקנא במסירותו לעבודה. אם הייתי מאחרת בחצי שעה הביתה הייתי צריכה לעבור סדרת שאלות. כן, היינו מדברים על הבעיות שלנו. היה בינינו קשר. לפעמים הוא היה אפילו מדבר על נסיעה משותפת לישראל. אבל בסך הכל לא היו החיים איתו פיצוי על בדידותי. למעשה היתה זו אכזבה. היינו יוצאים בבוקר לעבודה והיינו חוזרים בערב, עייפים. מה שהכאיב לי יותר היתה שביעות הרצון שלו. אם כך אדם מסתפק במה שיש לו, הוא לעולם לא יגיע ליותר. כשהייתי אומרת לו את זה הוא לא הבין אותי נכון.

אני יכולה לספור את הימים המאז שרים בחיי עם הווארד. בהתחלה, כשעוד הייתי מסנוורת, אחר כך כשנכנסתי לה ריון וכשהבן נולד.

המצב החריף בשנתיים האחרונות. נכון שהיו הרבה מובטלים ושעיתונים נסגרו. גם לא האשמתי איתו. אבל חשבתי שזאת הזדמנות בשבילו. שעשיתי יש לו שאנס לנסות ולפרסם את הספר שכתב. לדעתי ספר מצויין. הוא ניסה, ולא הצליח. לא

ויתרתי מזמן. הווארד, שהתגלה כגבר קנאי מאוד, התנגד. אפילו כשהתברר ללי מודים היתה באה אלי כדי ללמוד, הוא היה מתרגז על הזמן שאני מקדישה לאי חרים במקום לו. בגלל זה הפסקתי ללמוד בסמינר, חודשיים לפני סיום הלימודים. בעניין הדוגמנות הוא נכנע בסופו של דבר, אם כי דרש שלא אופיע בבגדיי. הלכתי לסוכנות דוגמניות. והתקבלתי לעבודה. לפחות בשטח הזה היה לי מזל. לא הייתי צריכה לעבור דרך מיטות כדי להצליח.

באותה תקופה הפכה ניו-יורק להרגל לקום בבוקר, להתאפר, לקחת תיק גדול, להכנס לרכבת, לעלות לקומה גבוהה, למדוד בגדים, שיגרה. כל יום דומה לקודמו. חברים רבים לא היו לנו. בעלי לא אהב חברה. אהב לשבת בבית, לקרוא ספר, לכי טוב שיר ולשים עוד דף במגירה. אפילו ראייתי בגלל יוקר הכרטיסים.

לאט לאט ויתרתי גם על אהבתי לחברת אנשים. לצחוק, להנאה. לפעמים הייתי מתמרדת. לא פעם חשבתי שעשיתי טעות

ביתה (אחרי יום עבודה קשה, אני מס- כים) ארוחת הערב היתה מוכנה. בנו גמר את שיעורי הבית, הדירה היתה נקייה, אני רחצתי אפילו כלים. את לא היית עושה את זה.

בבוקר שבת ניתנת לי הזכות הבלתי רגילה ללכת לסופרמרקט, כשאת יוצאת לקניות. אשה הרי צריכה יום אחד לעצמה, היית אומרת. לעיתים קרובות חזרת מאוחר בערב, כשקניותך נראות דלות להפליא ליום שלם של קניות.

בכל הזמן ההוא לא עשית דבר למען בנו מלבד הקדשת דקות קצרות מזמנך, שבמהלכן היית צועקת עליו, בגלל "הא- ווירה בבית". כל אשה הדואגת לבנה היתה מפסיקה לעבוד מזמן. זה כמובן היה עולה לך בפחות שמלות יפות, אבל לחתולת רחוב יש יותר יצר אימהי מ- אשר לך.

את מסתכלת עלי: עורך של עיתון מפסיד. את מסתכלת על כמה מחבריך הישראליים: מדוע אינך יכולה להיות כמותם? מדוע אין גם את יכולה לבי- לות באיי בהמה או בפורטוריקו?

אותו חום שהיה חסר לי כל כך בניו-יורק. טקס החתונה היה רגיל. עם שימלה לבנה וחליפה כהה. רק אמי היתה נוכחת בו. ליל-הכלולות היה הלילה הראשון שבו הת- מסרתי לגבר. את ירח הדבש בילינו בניו- יורק. אמא שלו היתה איתנו כל הזמן.

היום אני מבינה אותה וסולחת לה. היה לה קשה להתרגל לרעיון שבנה התחתן. אבל גם לי היה קשה. במיוחד שהייתי צעירה ותמימה ולא העזתי להתנגד לה. עם אביו היו לי יחסים יותר טובים. הוא הכיר את הווארד ולא ריחם עליו. להיפך, הוא חשב שאני טובה וחוקה בשביל בנו.

ירח הדבש הסתיים. הווארד ואני הת- חלנו להשתלב בשיגרה הניו-יורקית שהת- גלתה כשונה ממה שרואים בסרטים.

חתולת רחוב

ב ואי נדבר קצת על ניו-שאינו. מכי- וון שהרווחתי מעט בראשיתם, יצאת

התמונות שצולמו עליידי הבעל:

סובלת מיסורי צמיחה, בהם אין לי כל רצון לקחת חלק. מדינה שתושביה גאווניים וקשוחים... סלידתי מישראל נובעת גם בצורה מסוימת ממך. את ישראלית. בגלל זה אני מתעב את כל הדברים הישראליים. עזוב, לא כן? ואכן בלילות כשבוכה עדנה, היא לומדת כמה עזוב הדבר.

נראות דלות להפליא ליום שלם של קניות... לדבריו הוא שניהל את משק הבית וחינך את הבן: היתה לנו עוזרת טובה. ללא שכר, נאמנה דייקנית. אני? על בקשתה של עדנה שיעלה לישראל וכאן ימשיכו בחייהם הוא כותב: "אין לי כל כוונה לחיות בישראל. זוהי מדינה קטנה ה-

בתמונות אלה מנסה הבעל להוכיח את צידקת טענותיו בדבר בזבזנותה של עדנה. בארונות אלו ובשידה מאוכ- טנים לדבריו עשרות פריטי הלבוש אותם רכשה אשתו בעשר שנות חייה עימו. "את היית יוצאת לקנות... כותב הבעל במיכתבו. חוזרת מאוחר בערב, כשקניותייך

האשמתי אותו. אני יודעת שזה קשה, אבל חשבתי שהוא לא ניסה מספיק. או החלטתי להפסיק לעבוד. חשבתי שבדרך זו אכריח אותו להשתדל יותר. עד מתי אפשר לחיות על הדולרים שהאמא נותנת ולהיות מרוצה?

באותה תקופה רציתי עוד ילד. רציתי משפחה יותר גדולה. ידעתי שכל זמן ש- הווארד אינו משתל מספיק, הדבר הוא בלתי אפשרי, ולידת ילד נוסף היא הרי מסוג הדברים שאי-אפשר לדחות בלי סוף. הוא לא רצה לשמוע מזה בכלל. טוב היה לו במה שהשיג.

כשחזרתי לעבוד, אחרי חצי שנה, לא עזרתי לו מבחינה כספית. שוב, מאותה סיבה. לא רציתי לתת לו גרוש. אבל הוא לא הבין אותי נכון. הוא חשב שאינני אהבת אותו. וזה לא נכון. אני אהבת

בנישואי. אבל אהבתי את העבודה, ואהבתי את בעלי. הגענועים הביתה חנקו אותי. אבל בכוח השיגרה הדברים התאוננו.

כך הפכתי להיות מכונה כמו המכור- נות הרבות המסתובבות בניו-יורק. הייתי קמה בבוקר, מתקלחת, הולכת לע- בודה עליוזה או עצובה ותמיד רואה בדרוכי את אותם הפרצופים. אנונימיים, אפורים.

אני חושבת שהיתה חסרה לי הרגשה של שייכות. הייתי חושבת לעצמי: בשביל מה אני פה? בשביל עוד דולר? בשביל לי- שלם שכר דירה? ואז הייתי מוציאה את כל המרירות בקניית בגדים שמעולם לא היה לי לאן ללבוש אותם. אם כי אני מוכי- רחה לציין שהם עלו לי בזול. לפעמים הייתי מקבלת אותם חינם, כך שבאמת לא היתה לו סיבה להתלונן על ביובוז כספים מצדי.

הווארד המשיך לענות אותי בקנאה

לפחות, עוזרת טובה יש לנו. הטובה שבעוזרות העולם. ללא שכר, נאמנה, דיי- קנית ומנומסת. אני.

בלי מיטות

ל מעשה לא היו חיי עם הווארד שונים מחיי של כל זוג נשוי אחר. עם כל הבעיות הכרוכות בחיים משותפים. אבל אני הייתי זדה בניו-יורק. לא היתה לי חברה טובה. לא היה לי בית שבו אוכל להרגע אחרי מריבה. כבר באותה תקופה התחילו הגעגועים הביתה. אבל זה לא היה חזק כל כך כמו בשנתיים האחרונות. כעבור חצי שנה החלטתי שאני צריכה להתחיל לעבוד. המקצוע היחיד שבא ב- חשבון היה דוגמנות. אנגלית לא ידעתי מספיק כדי לעבוד במשרד ועל הדרמה

לעבוד ומאז לא הפסקת. (מלבד בתקופת ההריון ואחרי לידת בנו). למרות שהכי נסותי הוכפלו במשך עשר שנים מ-6,000 דולר לשנה ל-12,000 דולר, התעקשתי לי- המשיך בעבודתך, דבר שהגדיל את הכי- נסתנו המשותפת עד 21,000 דולר לשנה. מה יש לנו להצליג תמורת זה? "עז- רתך" לא עשתה אותנו עשירים יותר. היא רק הניעה במקצת את הצדדים הכלכליים של חיינו. קנינו מכונית, רהי- טים, שלחנו את בנו לבית-ספר פרטי. ואז, בשנה האחרונה, כשאיבדתי את עבודתי באחד ממשרבי האבטלה החמו- רים ביותר שידעה אמריקה, הפסקת לי- עזור. זו היתה דרכך להעניש אותי על היותי מובטל במשך שישה חודשים. זו היתה דרכך להוכיח את עצמאותך ולי- הפנין את אי יכולתי לקיים מישפחה. בגללי היית צריכה לעבוד. מה ששכחת הוא כשהיית חוזרת ה-

במדינה

(המשך מעמוד 29)

הרבה זוגות. אך אלה נוצרו כבר באולי פנים או במרכזי הקליטה. אפילו סולמין הגדול, לא הצליח לעורר את הקהל. רבים החלו תוהים בקול אם לא כדאי לעזוב את המקום. ב-9.30 הוכרו על הרקדה המונית. היתה תקווה שמשוהו אמנם יתרחש. ההורה נמשכה בדיוק חמש דקות. הוחלפה בטאננו (באורות מלאים) שנמשך בדיוק שלוש דקות. עוד חמש דקות של ריקודים ישראלים, וואלס של דקה. הריקודים התחלפו, הקצבים השתנו, בקהל היה הכל כרגיל — כולם ישבו בדומייה ובתו באורות הצבעוניים.

בשעה 10, הוכרו על סופו של חג הכרמים. כל קבוצת עולים עלתה למשאת או לאוטובוס שלה. ישראלים כעולים. עזבו את ה"חג" מאוכזבים למשעי.

עיריות

גביית מיסים —

או סחיטה?

כמו כל הדיירים במרכז למלאכה בגבי עתיים, התרגל כבר גם רוז'ה שדה (52), בעל בית-מלאכה קטן בענף המתכת, לביי קוריהם הבלתי-נמנעים, מדי פעם, של פקחי העירייה. אלא שהביקור האחרון היווה הפתעה אפילו בשבילו, המנוסה כבר "יהיו צרות". חוליית הפקחים שהו פיעה בביתנו הגישה לו טופס. ביקשה ממנו להתום עליו. רוז'ה נטל את המיטמך לידו, קרא את היצירה דלהלן:

"אני, החתום מטה, בעל יהודה מס. כך וכך במרכז המלאכה בגבעתיים, פונה אליו כס ומבקשם לבצע בשמי ובמקומי את כל עבודות הנקיון והאחזקה בשטח המרכז. כן, ולחייבני בחלקי היחסי מדי חודש ב"חודשו. ולראייה באתי על החתום —" שדה סירב לבוא על החתום, לראייה או שלא לראייה. הודיע שהוא מסוגל לנקות ולתחזק בעצמו את ביתנו הקטן. בתגובה, מספר, איימו הפקחים: "יהיו לך צרות". "כולם התמו." בתור צרה ראשונה, ערכו סיור במיפעל, חיפשו משהו להיר תלות בו, הוזהרו על הא ועל דא, ונטשו את השטח.

מאוחר יותר, נודע לשדה מפי שכנים כי הפקחים ביקרו ביותר 170 היחידות במרכז, הודיעו לכל אחד שסירב לחתום:

מרבן שדה

או כסף, או צרות

"כולם חתמו, אתה לא יכול להיות היחיד שלא יחתום." בשיטה זו, אספו חתימות. היה זה כעבור כחודש ימים, ששדה קיבל מהעירייה חשבון: "בהתאם להתחייבותך, הרינו להודיעך כי הוצאות האחזקה החלות עליך לתקופה אפריל-יולי 1972 מסתכמות בסך 177.52 ל"י. נא לשלם הסך הנ"ל תוך 30 יום."

שדה לא חלם כמובן לשלם. לעומת זאת, ישב ועשה חשבון קצר. בכל המרכז, מחד זיקה עיריית גבעתיים שני פועלי-נקיון קשישים, שמשכורתם אינה מגיעה ל-600 ל"י לחודש. החשבון שתובעת העירייה מ"בעלי הביתנים במרכז, מסתכם בכ-7,000 ל"י לחודש. הלוואי שאני הייתי מרוויח כרבה למדי " מרבה שדה

המריבה הטיפשית בה הסתבכת, אינה מ"עילה לאף אחד, ומקלקלת את מצב-רוחך. נסי להקדיש זמן לטיפוח יופיך, ולעיסוק בתחביביך, במקום לשאת על כתפייך את כל בעיות העולם הזה. לקראת סוף השבוע את עלולה לנתק קשר אישי חשוב, בעיקבות בדיחה מעשית שהוש" מעה באוונ"ך, בבוכ" חות אלה שלדעתך י" רשו אותה בצורה מוט" עית. על תעשי זאת, כי בסופר-שלידך, זה לא ישלם. השבוע אל תצאי לקניות.

המשבר הכספי אליו נקלע עיסקך, יש פיע בצורה קשה על מצבך הכספי האישי.

בקשר לכך, הוזהר מ" לעשות מעשים נמה" רים, עליהם אתה עלול להתחרט מאוחר יותר. אל תתבייש להודות באוונ"ך ידיך כי מצב עיסקך גרוע. לעומת-זאת, אל תעז לנסות לחפש מוצא מן הסבך בין הכפופים לך.

האם את באמת מאמינה, בת קשת, כי תוכלי להמשיך ב" מיטחך-הכפול? אפשר לרמות במשך חודש, חודשיים, שלושה, אבל לא במשך שנה ולא את כל האנשים הסובבים אותך, השבוע היה עליך להחליט, לכאן או לכאן — מי יהיה הגבר שלך באמת. לבר" שך השבוע: קל וספור" טיבי.

הוזהר מפיטפוט יתר. שמור בסודיות שדות את פירטי המיבצע עליו אתה עובד כי רגע, כדאי שתוזהר דווקא מזה שאתה

הוזהר מפיטפוט יתר. שמור בסודיות שדות את פירטי המיבצע עליו אתה עובד כי רגע, כדאי שתוזהר דווקא מזה שאתה

חושב שהוא יודך ה" טוב. הוא ולא אחר אורב לכל רמו שיוצא מפיך, לכל טעות מיך" רות, או לכל מישנה שתעשה. אתה בודד, לכן, יהיה עליך לעמוד באתגר הזה לבדך, ל" לא גיבוי של איש. אם תצליח — זרי הדפנה שיעטרו את קודקודך יהיו רק מעט-מזעיר ממה שיבוא אחריך. אל תימנעי מביל

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה הת" כוונת להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום — כל עוד הברזל הוא חם. מגע חברתי הולט את תוכי ניותיך, בייחוד ביום ה, סוף השבוע, שהוא גם הירח החודש. אבל טוב תעשי אם לא תסי" מכי יתר-על-המידה על אזרים וביחוד לא על חברותיך הטובות י" תר. על בהורים אינך סומכת בין כה וכה, למרות שאחד מהם

הפעילות שלך לכיוון קונסטרוקטיבי. אתם עלולים למצוא את עצמכם מעורבים ב" צינה של קנאה. תצטי" רך להקריב משהו כדי לזכות ביחס הנראה לך חיוני ביותר לשי" נוי המשקל הנפשי שלך, המתעורר כתר" צאה מן הפעילות הרי

מורר איך שאתה מס" תבך כל הוטן בתככי" הולות, לא! ואילו כל זה היה אהוב עליך. אבל אתם שונאים תככים, לא כן, בני- טלה? נו, את הסוד לא נגלה. זה יישאר בינינו. לעומת זאת, כדאי להתרען במעט נסיעות או טיולים. ה" בריאות שלך חשובה, בת טלה: שימרי על עצמך — בייחוד הישמרי ממחלות מידבקות, בעיקר במקומות ציבוריים. הרבי להתרחץ בים, כי מי הים המ" לוחים ישפיעו עליך טוב. לבשי בהיר ואל תחקי את חברתך. זה מוזק.

המרות העובדה שאסור לך לסמוך על אלה המ" ציעים לך הצעות מ" תות, השבוע יתחיל תהליך שיקום כלכלי, לאלה מכם שהיו שקר" עים בצרות כספיות רציניות. ביחוד טוב סוף השבוע ובמיוחד יום ג', יו סה אינו מתאים לרומאנטיקה: יש בו יותר מדי השפעות עוינות. אך תוכל להמר על מוצאי-שבת, בשטח האהבה.

מסונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת ל" בני אדם השבוע. גם האחת שפגשת שפכה את ליבה בפניך מר" מדי בהתייחס לזמן הקצר שאתם מכירים. ובמקביל אתה מולה חוסר הבנה לנעיגים הרשמיים של החוק ו" הסדר ומוצא עצמך מסתבך איתם בדברים שהתחילו במה בכך. אל תניח למחרה הסמויה להפר א6 מנוחתך. את מייחסת לה יותר ממה שמועל לה. עוד תגיעי למסקנה שלא היה לך על מה לדאוג. לבשי תכלת.

לא שבוע אידיאלי. סכ" נה גדולה אורבת ל" נוסעים למרחקים או ארוכים. עייפות גדולה תגרום לך להגיך זב" רים שלא התכוונת כלל — ותתחרטי על זה. חיפזון בתחום העיסקי עשוי לגרום לנזק רצי" נ" ומריבת-אוהבים יכולה, אף היא, להפי" ריד בין הדבקים שלא מבינים לכוונת" החוכמים. הזריה מצבועים ומחזוים.

הגרעון הכספי לא מו" צא השבוע פיתרון. בכלל, יהיה זה שבוע איטי, חסרי-קצב, ו" קצת משעמם. זה לטר" בה, נצל אותו לאגירת כוח לקראת הבאות אתר והחודש ירוט" מאח כל כושר הניתוח האינטלקטואלי שלך, בתוספת למידה לא

מבוטלת של אומ"ל. עד כמה שתוכל, התרחק מאלומות והתרכז בצד העיוני של החיים. לביאה: אהבה גדולה — ומכאיבה — תתחיל בסוף שבוע זה להאיר את דרכך. זהו תחילת האושר.

המצב מעורפל ביותר; אל תמשיך לגשש ב" אפלה — אלא דרוש הסברים, ותבע ביצוע החלטות שיערו לך ול" סובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח, גם צער מסוג זה גירום ל" תוזהתוזה מועילה לענייך. בת בתולה: הזנחת לאחרונה את נושא הופעתך. את ודאי אינך יודעת, שהופעתך החיצונית היא כרטיסי-הביקור שלך. ראו את יפה — נצלי זאת!

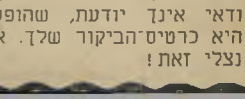
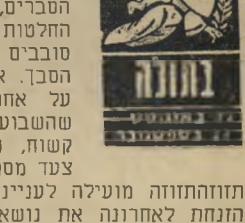
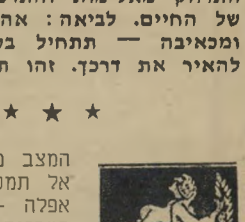
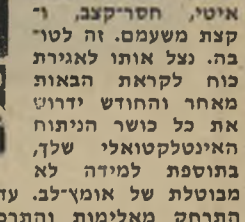
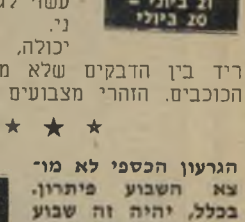
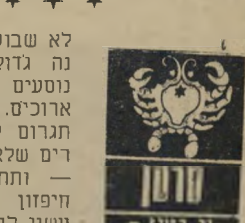
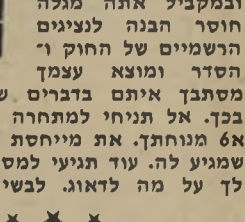
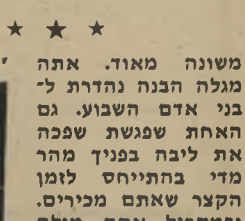
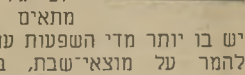
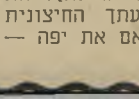
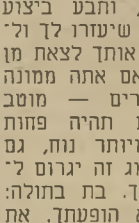
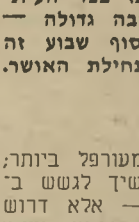
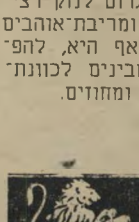
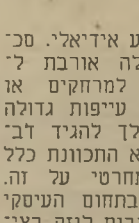
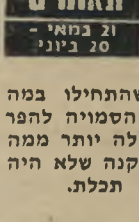
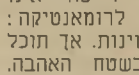
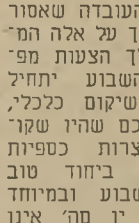
נגי שהרבני, צייר והומור" סכטואל, ליד ציור-דלת או תו מרח אחד מיידיי הרבים. גם הסיס" מאות השונות הן פרי מחשבתם של החברים במועדון הנמצא בשיכון ירושלמי.

נה שלימה היה להם עצוב. פתאום היה הכל כמו לפני שלוש שנים. תי פושים ברחובות השוכים, התייחדות חסר" פה על ספסל בגן-ציבורי, הפחד מהביר" יונים ומסתם נטפלים. שנה ארוכה בלי בית, ארבעה כתלים שביניהם יוכלו לשבת בשלווה, שבת

סווי, מימין היא כבר התיכה שלי" מה. עברה ניתוח ועומדת, לדבריה, להינ" שא, סופיה, לעומת סווי, חוסכת עדיין "גרשו לגוש" כדי לממן את השלמתה.

שניים

בפעם הראשונה בירושלים

מועדון ההומואים

אחיות גם יחד, לשתות כמה כוסיות ש- תעשינה אותם קרובים, קרובים... תחילה היה ביתו של אמיר שרון, הומו אמיץ מתל-אביב, שייסד בביתו את מועדון הומואים הראשון בארץ. שנתיים החזיק אמיר מעמד, מול שכניו ומול עינה הרעה של החברה. לבסוף נשבר וסגר. "היו בעיות", הוא מספר, "שכנים היו

המועדון

בבית מגורים רגיל זה, הנמצא בשיכון ירושלמי, פתח נגי בדירתו שבקומה השנייה (מסומנת בחץ) מועדון להומוסקסואלים. עד עתה מתייחסים השכנים בהתאפקות למתרחש. הם צופים ממירדפסותיהם, צוחקים ומעירים הערות, לא גסות מדי ולא קולניות מדי. נקווה שככה ימשוך, אומרים ההומואים.

גבר לשעבר

סודי דהיפה, מי שהיה עד לפני זמן קצר חתיך ממוצע שרדף אחרי גברים, הפך לפצצה שכל גבר מוכן לרדוף אחריה. מלבד גידרה מושלמת, הנדירה אצל גברים לשעבר, יש לסודי פנים — שפתיים יישקו!

כירושלים. פעם היה בעל סוכנות לשיווק מוצרים חימיקליים, כיום הוא מתפרנס מצויר בלבד.

"הרחוב בשבילנו הוא אסון!"

בדירתו אותה קישט באבזרים משורנים, ממקלט רדיו מפורק ועד לצוירי קיר חד-משמעותיים של החברה, סיפר נגי: "נולדתי ישר עם נשיות. אני לא זוכר את עצמי אף פעם בתור אחד ש מחפש בחורות. אם היתה מזדמנת לי אחת לא הייתי אומר לא. אבל אחרי שהייתי גומר, לא היה נשאר לי ממנה כלום."

אקשו

מימיו, נגי, בעל-הבית, מדי ביק שפתיים לזהות לשיר פולי חוטמו של יעקב לוי, שמלבד היותו אופה במיקצועו, הוא גם הצמוד של נגי.

"זה היה כמו להכנס לתוך מינהרה בשר ביל לצאת כמה שיותר מהר לצד שני לאור היום."

"עם גברים זה היה אחרת," אומר נגי ומחליק בתנועה שגורה ועדינה את בלוריתו, הוא מתיישב, מעלה את מיכנסיו ההדוקות, המשאירות פתח צר מאוד לניי חושים באשר למיסתתר מתחתם, וממשיך לגלול, "כשאני מחפש לא רק הנאה גופנית, אלא גם משהו שי שאר לאחר כך, אני מוצא לי גבר. זה התחיל בגיל 13. אז היתה לי הפעם הראשונה."

"כמה ימים אחרי הברי-מצווה הלכתי לדודה שלי, שגרה לא רחוק מאיפה שאני גר היום. עצר אותי גבר והציע לי לבוא איתו לדירה שלו. הוא היה בערך בן 20. בחור נאה. הסכמתי תיכף. הלכתי ונהניתי מאוד."

מאז ביקר נגי את דודתו לעתים תכור פות מאוד, "זה מה שהייתי מספר בבית. (המשך בעמוד 36)

שבחבורה — סודי דהיפה, שומרת ברגע זה אמונים לחברה "הנורמלי", לו היא נישאת בקרוב. "אותו לא הבאתי לכאן. היא מסבירה", הוא נורמלי, והחברה לא כל כך אוהבים כאלה."

רוח רבה מגלים הנאספים בדירתו של נגי, כשהם מחלקים במרוכז שטיח משותף. מימיו: נגי על יעקב, סופיק עם דוד הכרמלי והחתיכה

התרוממות

(המשך מעמוד 31)

את הווארד עד היום, ולמרות כל מה שנהג להטיח בפני, הוא היה ונשאר הגבר היחיד בחיי.

הגעועים הביתה הרסו אותי. ביקשתי מהווארד שיבוא איתי לישראל. השבתי גם שזה יהיה יותר טוב בשבילי הבן שלנו. אפילו ההורים שלו הסכימו לעלות אחרי שייצאו לפנסיה, כך שהוא לא היה צריך אפילו להפרד מהם לתמיד. אבל הוא סירב אפילו לנסות.

ואו, כשעמדתי לנסוע לביקור השנתי שלי בישראל (כל שנה הייתי נוסעת ל- בקר), אמרתי לו שאם לא יבוא איתי, לא אחזור. לא התכוונתי לזה. עובדה ש- קניתי כרטיס בחזרה. אבל כל כך רציתי לחיות בישראל, כל כך רציתי שינסה. הייתי בטוחה שהאיום שלי יביא אותו לארץ. הייתי בטוחה שהוא יותר מדי אוהב אותי ואת בנו כדי שיעזוב אותנו.

אני זוכרת כשהביא אותי לשדה הת- עופה. הקדמנו צגת, וישבנו לשתות קפה. שאלתי אותו: למה לא תיסע איתי? והוא אמר שאין לו משיכה לארץ ושואם אחליט לא לחזור, הוא יעשה הכל כדי שלא אוכל להשאר בישראל.

לא עזבתי את ניויורק בהרגשה שאני עוזבת את הווארד לתמיד. רציתי לחשוב על כל זה. הרי אינני יכולה לשבור את הנישואין, להכאיב לבני סתם ככה.

נעלי הבעל עוד תמונה ש- צילם הבעל ה- אמריקאי. לדבריו היא מוכיחה את תשו- מת הלב המועטה ליה זכה מאשתו הישר- אלית. היא לא שלחה את נעליו לתיקון.

הווארד כתב שהוא מחכה ומתגעגע. בגלל זה נדהמתי לקבל את המכתב הזה.

שונא ישראל

ע כשיו, כמו כל הישראלים המאוז- נינים, החלטת לחזור לישראל, "ל- תמיד". ובכן, יקרתי, אין לי כל כוונה לחיות בישראל. הסיבות: ישראל היא מדינה קטנה הסובלת מיסורי צמיחה, בהם אין לי כל רצון לקחת חלק. רק האיום של מלחמה יכול לאחד את העם הזה. דה, פוליטיקה, חברה, מחלוקות שהן חריפות יותר מבכל מדינה אחרת בעולם קיימות בה. זוהי מדינה שתר- שביה הם גאוותניים וקשוחים. מדינה שבמקרה הטוב, קיומה אינו מובטח.

לבד בלילות

אם הוא רק היה מוכן לנסות. לא יותר מזה. אם ישראל לא היתה מוצאת חן בעיניו לא הייתי מכריחה אותו להשאר בה. האמת היא, שעד שקיבלתי את המכתב, לא תכננתי לעצמי שהדיעה שלו על ישראל היא כל כך שלילית. אני אוהבת וצריכה אותו. אבל אני לא מסוגלת לחזור לאמריקה. את הייתי יכולה. הייתי מזוהרת כל בחורה, שראשה עוד מסוחרר מהחלומות על היבשת הזוהרת. הייתי מציעה לה לטייל שם, אבל לעולם לא לנסות למצוא שם את "אביר חלומי- תיה", כדי שלא תמצא את עצמה יום אחד, כמוני, בוכה לבד בלילות.

במדינה

מישטרה

נתן סטירה

ומת

"האיש כמוהו יתאבד?" שואל עבטא אלטאלקה. "אחי היה גבר ששום דבר לא הצליח לשבור אותו. לא תנאים ולא אנשים. אחד כזה יקום פתאום בגלל שטות ויתאבד?"

לפי גירסת משטרת באר-שבע התאבד קאפטאן עמאר אלטאלקה, אחד מנכדיו של שייך סולימאן אל-הווייל, בתא-המע- צר של תחנת המישטרה. הצעיר הבדואי בן 19 הגיע לתחנה לאחר בריחה מ- מעצר חוקי.

שוטר לבוש אזרחית שבא לביתו לפנות בוקר, הורה לו להתלבש ולכוא עימו. קא- פטאן ציית, ולדברי השוטר שאל ממנו רשות להכנס לשרותים. מכן ואילך נעלמו עקבותיו. השוטר שהמתין בחוץ עד בוש, פרץ לבסוף את הדלת וגילה רק את החלון הקטן אותו פתח קאפטאן בדרך מנוסתו.

המישטרה חשדה בצעיר בפריצה ל- חנות תכשיטים באר-שבעיית, הפיצה את המונותיו בבתי-הקפה ובמיסעדות של באר-שבע. כעבור יומיים נתפס קאפטאן ונעצר. כשנשאל למה ברח מן השוטר ש- עצרו, אמר: "הוא רצה לשים עלי אוי- קים. לא נולד הגבר שישים על קאפטאן אוקים!"

סטירה תחת קלדה. קאפטאן נעצר ב-6.8.72. ב-8.8.72 הובא לפני שופט ב- בית-המישפט בבאר-שבע ומעצרו הווארד ב-15 יום. ב-9.8.72 היה קאפטאן עמאר עלטאלקה מת.

קאפטאן עמאר אלטאלקה היה נער חזק ותקיף וגדל לגבר חזק ותקיף עוד יותר. בהיותו צעיר מאד התייתם מאביו, שייך עומאר אלטאלקה. בקרב בני-השבט נודע כנער שמסוכן מאד לפגוע בכבודו. הוא היה מגיב במהירות ולרוב ביעילות רבה. כשהגיע לגיל 18 התנדב לשרת בצה"ל. הוא היה איש מישמרי-הגבול ברצועת-עזה ובסיני.

גם שם, אל אף היותו בדווי בין יהודים, שמר בקנאות על כבודו. לעתים קרובות הביאה קנאות זו לידי חילופי מהלומות בינו לבין חבריו ליחידה.

התנהגותו גרמה לבסוף לסילוקו מיחי- דתו. ובכל זאת לא רצה צה"ל לוותר כליל על שרותיו. הוא התקבל כאזרח-עובד-צבא ועסק בשמירה ברחבי סיני.

גם כאן היה עודף הכבוד והתקיפות ב- עוכריו. יום אחד סטר לקצין בכירי בצה"ל על פניו. הקצין קיללו וקאפטאן לא היה האיש שישתוק על כך. לאחר הסטירה פקד הקצין על קאפטאן למסור לו את נישקו. הבדווי סירב אך- נאות להילוות אל הקצין לבסיסו.

זה היה הקש האחרון. צה"ל התנער ממנו לחלוטין.

לדפוק או לדפוק? קאפטאן החל עובד בסבלות בבאר-שבע. גם שם המ- שיד להיקלע למצבים של כבוד ואלימות. לפני שבועות מיספר נשפט למאסר של שבועיים בגלל תקיפת ירקן יהודי, שורק ארגו של סוחר מעוזה בשוק העירוני של באר-שבע. הפעם רב קאפטאן את ריב בני-עמו.

"אף אחד לא מאמין אצלנו שבט שאיש כזה מתאבד", אומר אחיו בן ה-21 של קאפטאן. "הוא היה צריך להתחתן השבוע. רק בחודש שעבר גמר לבנות את הבית לעצמו ובשביל אשתו לעתיד. בשביל מה היה לו להתאבד?"

האח היה כבר פעמים מיספר במישטרת באר-שבע. "יום יום אני הולך לשם. אומרים לי לדבר עם רבי-פקד אריה דווי- דוביץ'. אני בא אליו. מחכה בחוץ שעות על שעות וכשאני מעז לדפוק לו בדלת הוא צועק עלי: "למה אתה דופק? אני אומר לו: בגלל שאין פעמון, ואז הוא אומר לי שאין לו זמן לבעיות שלי. הוא יודע שאני אחיו של קאפטאן והוא לא רוצה להגיד לי מילה. סתם מגרש אותי מהמקום."

בכל מקום אחר אליו פונה עבטא עונים

צעירי-מתאבד אלטאלקה. עוד לא נולד הגבר -

לו: "לך לרבי-פקד דוידוביץ' הוא הדובר של מישטרת הנגב. מה אתה רוצה מאתנו?" לנו תיכף שאחי התאבד?" שואל עבטא.

אחימתאבד עבטא - שישים על קאפטאן אזוקים

"למה הודיעו לנו רק אחרי יומיים שכבר היה מת? מה הם מסתירים מאתנו? בשביל אמרו עליו שהוא התכוון לעבור לסוריה בגלל שהיה מחבל? כמעט התעלפתי כשמעתי את זה בחדשות, בשישי לאוגוסט. אח שלי מחבל? הוא שהיה חייל בצה"ל ונתן את הנשמה בשביל הצבא, עשו ממנו מחבל?"

על כל השאלות האלה ניסה רבי-פקד אריה דוידוביץ', דובר מישטרת מרחב הנגב וראש לישכת-החקירות של המרחב לענות:

"יום אחרי שהוארך מעצרו של הצעיר הבדווי מצא אותו אחד הסוהרים כשהוא תלוי מעל מיטתו בתא-המעצר. הוא קרע את מיזרוננו לרצועות דקות ותלה את עצמו עליהן. כשנמצא היה תלוי מעל ל- מיטה כשכל גופו שוכב על הקפיצים ורק ראשו וצווארו מורמים וקשורים לתקרה.

"הוקמה ועדת-חקירה. הגופה הועברה למכון הפתולוגי באביר-כביר. לא ידועות לי עדיין כל מסקנות של החקירה.

"באשר לאח, לא טיפלתי כלל בתיק זה ולכן לא יכולתי למסור לו כל אינפורמציה בעניין. מה שאני יודע עכשיו, בא כתוצאה מחקירה שערכתי לצורך התגובה להעולם הזה.

"אין לי מושג על האינפורמציה שנמ- סרה לקול-ישראל. כאילו היה האיש מחבל שביקש להימלט לסוריה. אני שומע זאת עתה לראשונה."

האם אלה התשובות כולן?

סיפר תמד סאלם אבו-ארגאג, חברו של המתאבד שנעצר גם הוא באותו עניין: "החוקרים של המישטרה בבאר-שבע, סבאן וגולן, נתנו לי מכות עד שהתעלפתי. קי- בלתי מכות בבטן וסטירות. הם הכריחו אותי לחתום על עדות שקר כאילו שהש- תתפתי בפריצות.

"בבית המעצר שמעתי את הצעקות של קאפטאן. הוא הודיע לנו שהורגים אותי במכות, תשנו את העדות שלכם."

שלוש צלעות

לבדידות

ג'קסון: מעט או שום דבר?

החיים במעין השלמה עם עובדות-חיים שאינן מוצאות חן בעיניהם, או טכס הבר-מצווה המשפחתי בו חש עצמו הרופא זר ושונה מכל האחרים. הכל מצטרף לתמונה שלמה ועגומה, של אנשים שאולי הצליחו באיזשהו מקום להשתחרר מן המוסכמות הרוחניות שכתפו אותם, אבל גופם אינו חופשי עדיין.

יום ראשון הארוך (סטודיו, תל-אביב, אנגליה) - לכאורה, עוד שערוייה ממוסחררת: גבר צעיר משרת בנאמנות שווה רופא יהודי, בגיל העמידה, וגרושה נאה בשנות השלושים. בידי רבים היה הנושא הופך לעוד סרט פסבדו-פונורגאפי. לא בידיו של ג'ון (קאובוי של חצות), "דרלינג" שלוינגר, ושל חברת-התסריט שלו: פלופ גיליאט. עבודתם של שני אלה יחד הפכה את הסיני פור לאחד מאותם תאורים יוצאי דופן של חברה מתמוטטת, שטי, שאיבדה את כללי המוסר המקובלים.

שלוזינגר מצליח לא רק לתאר את היחסים בין שלושת הצלעות של משולש מזוה זה ברגישות, עדינות וללא כל הגזמה, אלא גם למקם אותם בצורה נכונה, בעולם של אנשים בודדים, שעבורם, "מעט-עדיף על שום דבר". אני שים אשר רק ברגעי משבר מוגיעים למסקנה שלעיתים, שום דבר עדיף על מעט". הרופא היהודי המשכיל, המאזין למוסיקה שמיימית של מוצארט (קווי פאן טוטה), והגרושה שליבה נשבר לנוכח האנשים היושבים מולה ומבקש שים עבודה במישרדה, (סוכנות לחיפוש עבודה), שניהם נציגים של דור החי עדיין בזכרונות העבר, ובמיסגרות עבר של מישפחה וחברה, ואילו הצעיר בו הם מתחלקים הוא איש שלא עבר וללא עתיד, החי למען הרגע בלבד. ישנם עוד הרבה פרטים קטנים העוזרים לשלוזינגר להשלים את התמונה הזאת, בין אם אלה הצעירים בעלי המבטים הבהים, המסתובבים בחצות הלילה בבית-מרקחת תורני ומחכים, למנת סמים שלהם, או הוריה של הגרושה

מימיה והסטון (מטלפן): בין טיים לדיילת

זים פוליטיים סתמיים, (החוטף מוביל את המטוס למוסקוואה). נוכחותם של צ'ארלסטון הסטון ואיבט מימיה שראויים לתפקידים בשרניים יותר, והופעות קצרות של כמה ותיקים שלא ניראו מזמן, כמו ואלטר פידג'ון וג'ון קריין, שהיתה פעם אחת הנשים היפות בעולם הבד.

חוטפים

חוטפים

חטיפת מטוס בואינג 707 (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - ה"רעיון לבודד מיספר אנשים במקום סגור ותוך כדי התנגשות ביניהם לחשוף את דמויותיהם, הוא רעיון ישן ואפקטיבי מאוד. מה שאפשר לעשות ממנו, בצורות שונות זו מזו לחלוטין, הוכח כבר ביצירות כמו "בדלתיים סטורות" או להבדיל, "עשרה כו"ש שים קטנים", גם הרעיון לבודד את האנשים במטוס אינו לגמרי חדש. הדוגמא המפורסמת היא, "הגבוהים והאדירים". כל הדוגמאות הללו הוזכרו, רק על מנת להסביר ש"חטיפת מטוס בואינג 707" אינו מגיע לקרסולי אף אחד מהם. אמנם, קבוצה של אנשים נלכדת גם הפעם במקום סגור, מטוס בואינג, אולם במקום איתני הטבע או כוח עליון, בא במקרה זה גורם אקטואלי יותר, חוטף מטורף. חוץ מכמה ממרחים רגשיים על פרשת האהבים ישנה בין הטייס לדיילת-הראשית, פרשה שאין לה כמובן כל קשר ישיר לעלילה, ואיש אינו טורח אמילו לצרור קשר כזה, הכל בנאלי, שדוף ושטחי. כל חיפוש של סמליות מיוחדת בפסיכופואטי החוטף, צפוי לכישלון. המדובר בלתי סטורף רגיל, טיפוס הזקוק לטיפול קליני אינטנסיבי, ושיבוי זיכרונות העבר שלו ודאי שאינם שופכים אור על מניעיו. אז מה נותר? מעשה החטיפה עצמו, שיש בו, מעצם היותו אקטואלי, מטען ניכר של מתח. ישנם גם כמה רמזי

פפארד וסאראזין: הביון נכנס לעצמות

יותר מרצונו על חירותו, הוא השתמטות מתן השובה. לעומת זאת, דווקא במה שקשור למתח, הסרט פועל בצורה יותר תקינה. יש מספיק תפניות בלתי צפויות, יש כמה שהן קצת יותר צפויות, אבל בסך הכל, זה לא משע"מס. אילו במקום פילוסופיה היו מתאמצים להעשיר דווקא את החלק הפעלתני של הסרט, היו הכל יוצאים נשכרים.

מרגל

על סף ביתך

המפתח לקשר (סינרמה, תל-אביב, ארצות-הברית) - אילו היה הבמאי לאמונט ג'ונסון מס' תפק בעובדה שיש בידיו סיפור מתח על מעשי הבלה וריי גול, היה סרט זה מתאר בפשטות התמודדות בין ראש שירותי ביון לאיש החשוד בכך שחיבל במיתקן מדעי חשוב ואיבד את זכרונו תוך כדי פיצוץ של אותו מיתקן. אלא שלוינסון אינו מאמין שיש בכך חומר המצדיק סרט שלם, ולכן הוא הפך את פרשת הריגול לעניין משני, הצריך בעצם לשרת מטרה נאצלה וחשובה הרבה יותר. מטרתו של ג'ונסון לעמוד על התערבותה הגסה של המדינה ברשות הפרט, ולחקור עד היכן יש הצדקה להתערבות זאת. אבל, כפי שזה קורה להרבה אנשים המנסים לשוט עם יטבן אחד בתוך שתי סירות, נופל גם מר ג'ונסון באמצע, בין הסירות, לתוך המים. אמנם ג'ורג' פפארד, כ"ראש שירותי הביון, ניראה דראקוני ומטיל אימה, ומייקל סאראזין, כחשוד שאינו זוכר מומסה מכל מה שקרה לו לפני ההתפוצצות, נראה מבולבל וחסר ישע אבל דבק בחיים בכל ההתפוצצות, אך בכך אין עדיין כדי לתת הרבה עומק ל"דמויות. ככל שמתפתח הסיפור מתבררת יותר העובדה שב"עצם, בכל מה שנוגע לעניין התערבות המדינה בחיי הפרט, מבולבל התסריט לא פחות מן האנשים הפרטיים שבחיייהם מתערבת המדינה בסרט. והפתרון הסופי, שלפיו הפרט

שבוע הקולנוע בצפת. שהיה עדיין בחיי תוליו לפני שנה, אבל כבר אז העניק פרסים לשי (השומר אזולאי) אופיר, ולגילה (מלכת הכביש) אלמגור, על השיגיהם בקולנוע בשנת העבר. ניסה בקיץ לוחט זה להיכנס למהלך שנה. מה זאת אומרת? בר"ט 18.8 מתחיל שבוע הקולנוע של 1972. והפעם יש בו לא פחות ולא יותר מארבע הצגות בכורה. שני סרטים ישראלים. הצד השני שיפתח את השבוע, ופלוך (שצולם בצפת) ש"יסיים אותו, והם גם בדרך אגב, נציגיה של ישראל בפסטיבל הסרטים בוונציה. נוספים אליהם שני סרטים זרים בעלי משקל לא מבוטל: הליצנים של פליני הוא סרט שנעשה במקור למען הטלוויזיה האיטלקית אבל הצליח לל"כך בפסטיבל ונציה עד שהוחלט להוציא גם להפצה מסחרית בבת-הקולנוע. ואחרון אחרון חביב (אם אפשר לומר על דבר שכזה חביב), סרט המתח החדש של אלפרד היצ'קוק פרנזי אשר הביא לו שבחים בכל רחבי העולם והוכיח מעבר לכל ספק שהיצ'קוק הוא עדיין יחיד במינו משכמו ומעלה מכל מחקיי.

נוסף לכך, החליטו גם כמה מוסדות ציבוריים להירתם לאירוע על-ימנת לתת לשבוע זה אופי חגיגי יותר. המועצה לתרבות ולאמנות תחלק בצפת את פרסיה לסרטים הקצרים המוצלחים ביותר של השנה. בעבר נהגה לחלק אותם בתל-אביב. איגוד הפירסומאים יעניק פרסים לסרטי הפירסומה הטובים של השנה. תא מבקרי-הקולנוע ערך הצבעה בין חבריו ובחר בסרט העלילתי של השנה. לו יוענק פרס "צבר", פרס שהומצא לפני שנים רבות, ועתה קם לתחייה מחדש, גם לכבוד צפת וגם לכבוד ההתעוררות של תעשיית הקולנוע בארץ. ולבסוף, מארגני השבוע עצמו. יעניקו שוב כבשנה הקודמת פרסים לשחקן ולשחקנית המצטיינים של השנה. נכון שזה עוד לא פסטיבל אבל הרי נאמר כבר שזה הקטן גדול יהיה.

תדרוך

תל-אביב

*** השוד האלגנטי (אופיר, ארצות הברית) - מומחה לבטיחות בנקים עורך שוד מחוקם. מוצדק שבעתים, משום שקרבנותיו הם כולם גנבים גדולים ממנו. סרט פשע משעשע עם וארן באיטי וגולדי האון.

*** מה נשמע דוק (פאר, ארצות-הברית) - קומדיה מטורפת בסינגון שנות השלושים והארבעים, שגיבוריה נע"רה המדברת כמו מכות-ירייה, ומוסיקולוג מבולבל. מצחיק מאוד.

*** חתולים כצמרת (גת, ארצות-הברית) - סיור מצויר עליו ובלתי מחייב בעולם החיות הפיקחיות והסימפטיות של וולט דיסני. העלות עשרת מונים על אדור"ניהם ההולכים על שניים.

*** מרק ברווז (תמלת, ארצות-הברית) - האחים מארקס, בסרט ישן ש"ליחו לא נס, מלגלים בסינגונם המטורף על הכל. מאהבה ועד לפוליטיקה, בחופצה שווה. כדאי לראות.

ירושלים

** ההא מניע (הבירה, צרפת) - חיקוי די מוצלח לסרטי המתח הקלאסיים האמריקניים. עם טרייטניג'אן כמפקח במש"טרת ניצה המתחקה אחרי רוצח מסתורי שהורג ללא כל סיבה נראית לעין.

*** מוזימות בינאומיות (ירושלים, ארצות-הברית) - היצ'קוק באחד שלישי, מוחא אפילו כשהוא מצלם סיוול בשדה פתוח. אסור להחמיץ.

חיפה

*** שגעון הגדלות (ארמון, צרפת) - לואי דה פינס ואיב מונטאן בפארודיה מצחיקה על רוי בלאס של ויקטור הוגו, ה"מספר על משרת שמתאהב במלכה.

*** דקמרון (חן, איטליה) - פאר-זולני, בעזרת סיפורי בוקאצ'ינו, מגיש תשע דוגמאות מאלפות לבורותם וטיפשותם של בני המיקה-אנושי. משכנע מאד.

המאפייה בא הועסק יעקב: "כאשר נודע לו שיש לי נטיות, הוא נתן לי שבר עיים למצוא לי מקום עבודה חדש. אבל אני כבר רגיל. זה לא הפעם הראשונה שאני עף מגיב בגלל שמגלים את זה. "כבר שלוש פעמים עברתי את זה. זה באמת לא פייר. בחיים שלי לא ניסיתי להתעסק עם מישהו מהחברים לעבודה. אני לא מערב את העסקים שלי אחרי שעות העבודה עם ענייני העסק. אני אוהב לעבוד בשקט ואחרי העבודה לעשות כל מה שאני רוצה."

אחד נוסף בחבורה, היא סווי דה פה בן ה-22. סווי טוען שהספיקה כבר לעבור ניתוח ועכשיו הוא אשה לכל דבר. "הניי תוח עלה לי הון כסף" אומר סווי. "אבל כמה שזה היה כדאי" בשום אופן אין הגברת מוכנה לגלות את שם הבתולין שלו.

סווי, שכל גבר היה נתון עבודה הרבה יותר משריקה מתפעלת, גרה כיום בתל אביב ויש לה חבר עימו היא עומדת להתחתן לדבריה "את החבר אני לא מביאה למסיבה. אי אפשר. הוא מהנורמליים, ואנחנו פה לא כל כך אוהבים נורמליים."

על טהרת הגברים בלבד. תחילה חושבת היפה כי הבחור מתליר צץ. כשהיא משתכנעת בכנותו, היא יור צאת בהפטירה בבוז: "פעם ראשונה בחיים שלי, שאני שומעת על מסיבה בלי נקבות!" לגני יש עתה חבר צמוד. יעקב לוי, עובד מאפייה ירושלמי, נשוי ואב לשניים. לוי נוכח לדעת שהוא "כזה" לפני חמש שנים. "כשהייתי בן 23." גם לפני כן הש בנטיית חזקות לעברו של המין הגברי, "אבל לא רציתי להודות בכך."

"לפני חמש שנים היה לי מגע ראשון עם גבר, " מספר יעקב, "ומאז ברור לי שאני הומוסקסואל. אשתי יודעת. סיפרתי לה הכל. אנחנו גם לא שינינו את החיים שלנו אחרי הגילוי. עם אשתי אני חי כרגיל. היא מקבלת יפה מאוד את היחסים שלי עם אחרים. לא עושה בעיות בכלל. גם במישפחה יודעים על זה." מוסיף האופה, "לא אומרים מילה, לטוב או לרע. רק דוד אחד שלי אמר לי פעם: חביבי תעשה תמיד רק מה שטוב לך." אבל אצלו אני חושב שהליבראליות באה בגלל שגם הוא כזה." מי שדווקא כן חרה לו היה בעל

חברים בבלות, ההבדל זה שעכשיו אני לא אכעס גם אם יבואו אחרים שירצו לבלות בחברתנו. אנשים שלא הכרתי." במועדון החדש לא ידרש החבר לשאת בהוצאות אירוח או לשלם דמי-חברות: "לא בגלל שצריך בשביל זה רישיון מהעירייה, פשוט בגלל שלבית של חבר לא נכנסים עם שטר כסף ביד. מי שירצה, שיביא בקבוק, אם לא, גם לא נורא."

"אשתי יודעת הכל!"

ה דרו של נגי מכוסה קאריקטורות אותן ציירו ידידיו. בפינה, על שיר זה, תמונתו של נגי, כשהוא מאופר ומר צובע למשעי. לצד תמונה זו, בתוך מיס גרת מוזהבת נאה, תמונה גדולה של אשה כהת עיניים: "אמא שלי" אומר נגי ברוך. דסיקה על הדלת. נגי פותח, נכנסת נערה ארוכה לתלפיות בעלת שער עורב ושפתיים מקסימות. "שמעתי שהולכת להיות פה מסיבה הערב," היא פונה לגני. "מתי לבוא?" נגי נבוך קצת. "תראי, חברי בה, הוא מתגמגם." המסיבה הזאת היא

גם הלכתי לפעמים לכמה דקות אל הדור. פשוט בשביל שיהיה לי כיסוי למיקרה שיהיו שאלות. כבר אז, בתור ילד, למדתי כמה שלהומואים חסר בית, כמה שהם שונאים את הרחובות. בעיני הציבור הפך הרחוב להיות הסמל שלנו. אבל בשבילנו הוא היה אסון."

אמיר שרון היה החלוץ. כשפתח אמיר את ביתו כמועדון בשביל ה-חבריה, השתוללו משמחה. סוף סוף בית. שנתיים הוא היה הגיבור הבלתי מעורער שלנו. ממש הערצנו אותו. אבל גם הוא נשבר בסוף. שוב הפך הרחוב לבית, ושוב היינו מטרה קלה לציד ביריונים."

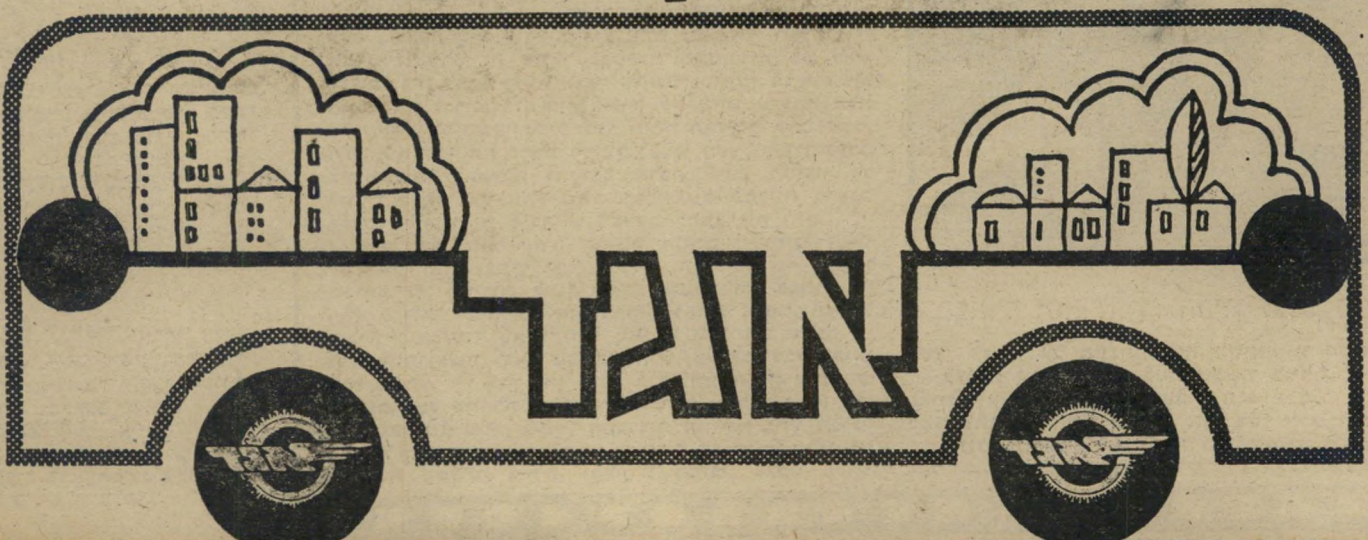
לפני ימים מיסטר החליט נגי די. "הרי בה זמן היה לי בראש רעיון לעשות בשביל הירושלמים מה שאמיר עשה בש-ביל התל-אביבים. כל הזמן היססתי, אבל אחרי שאמיר סגר, החלטתי שזה הזמן." החליט ופתח את דלתות ביתו לרווחה. "זה לא יהיה מועדון במונח המקובל," מסביר נגי, "זה ימשיך להיות קודם כל הבית שלי. גם קודם יכלו לבוא אלי

פטרולגז

מבחר תנורי 1972

שרות - מהירות - מסירות

הקו הבטוח בין שתי נקודות

מלכת המים

1972

מטעם

העולם הזה

המועמדות

הסופיות

7

ענת

שמיר

אלופת הארץ

המאמינה את פני המלאך האלה מעניק לענת תכשיר המילק-טון של הלנה רובינשטיין. אותו היא מעלה על פניה בעזרת ספוג לח. נוסף לאמור נחה בחברת התמרוקים, מאמינה הילדה גם בעין־הרע, ממנה היא נשמרת בעזרת קמיעות.

א יך שכל החתיכות בארץ התחילו להיות אלופות. אחת רצה הכי מהר, אחרת קופצת הכי גבוה וזו של השבוע — זורקת הכי חזק. לא בתורים חלילה, למרות ששם בריאות ואונים כמו שלה, גם זה לא נבצר ממנה.

ענת שמיר בת ה-16 וחצי, זורקת כדור רייברזול. ביתר פרוט: היא הודפת כדור של חמישה קילו ל-12 מטר ו-26 ס"מ. עכשיו עשו חשבון קצר ומבהיל ותגלו לאיזה טווח תרחיק הקטנה טרדן ממוצע ששוקל 60 קילו. מטר שלם בינו ובינה. לא, אין צורך להבהל. ענת היא טיפוס חברתי. את עודפי המרץ היא מוציאה בכל כך הרבה אפיקים עד שלא נשאר הרבה להוציא על הדיפת גברים למרחק. 176 הסנטימטרים שלה נמצאים בפעמי לוח מתמדת. בבריכת תל־אביב היא מציינת, במכבי תל־אביב היא מכדרסלת, באתלטיקה קלה היא רצה וקופצת. או מה הפלא שתמיד אהבו אותה כל מורייההת־עמלות וקישטו לה תעודות ב-10 תמידי? „בחיים שלי לא עשיתי דיאטה. אני זוללת הכל ובכמויות.” באמת חוכמה. עם האנרגיה שיוצאת מהשדה הזאת במשך שבוע, אפשר היה להזין כור אטומי.

או לאגודת שומרי־משקל כבר לא יקבי לו אותה, אבל לאגודה נגד עין־רעה ודאי וודאי. „הכל התחיל מאמא שלי”, היא מבססת את אמונותיה, „היא תלתה לי על הצוואר כשהייתי בת ארבע חמסה. את היד עם חמש אצבעות נגד עין־הרע. ומאז היא לא מרשה לי להוריד את זה.” עם הזמן השתכנעה ענתי בכוחה של הרע והתחילה להעמיס על כושר ראייתו עוד קמיעות מזל. יש לי, למשל, ליד החמסה, צבת של סרטן שצדתי פעם בעצמי בחוף של טנטורה. זה היה סרטן ענק מפחיד, משהו לא רגיל, אבל אני התגברתי עליו ומאז הוא שומר עלי.”

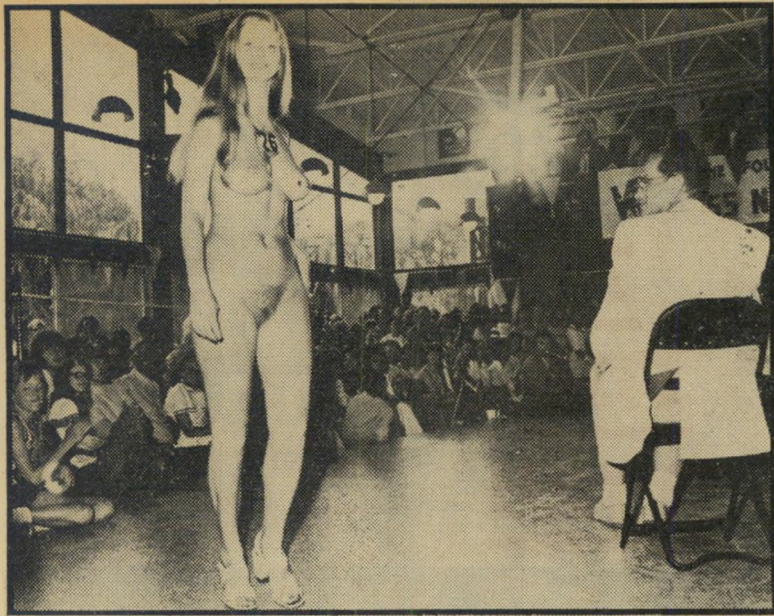
ההודפת

היד החזו"קה בפעו"רה. כמו שהיא נראית שזופה עף כדור הברזל ממנה למר"חך של 12 מטרים ו-26 ס"מ.

המצירה את חופשת הקייץ מנצלת ענת לעבודה כמצילה ב"בריכה תל־אביבית. „אני שוחה כדג”, היא מתגאה, „לפעמים אני ממש שוכחת לצאת מהמים. אני יכולה לשחות במשך שעות. זה התענוג הכי גדול בחיים.” אם תזכה בפרס הגדול של חברת טיסה, תרכוש ודאי שטון אטום למיים כדי לזכור מתי לצאת מתוכם.

סרט צר ומיספר,

היו כל כיסויין

של 28 הנערות

שעמדו בגשם

ב כל תחרות יופי יש לחבר השופט
 טים שתי בעיות קשות פיתרון: הי-
 חלק העליון והחלק התחתון. לא של הי-
 מועמדת — של הביקיני.

מתחת לשני כיסויים קובעים אלה,
 מסתירה כל מלכת יופי פוטנציאלית, מיס-
 פר נקודות חשובות מאוד לשיקול הסו-
 פי של יופייה.

ברוב המקרים מסתפקים השופטים בי-
 השערות ובניחושים כאשר לניסתר, ומי-
 ייחסים את עיקר החשיבות לניגלה.

שולח אחד מחבר השופטים בג'וסלין לאפיג, מועמדת
 מיספר 26, בעת תחרויות חצי הגמר. ג'וסלין המנומשת,
 חיפתה על מיגרעות של מה בכך בגיזרתה, בעזרת פניה המלאכיות — ונבחרה למלכה.

מבט מעריך

רוזמארי
 הס, מלכת

מיס לשעבר
 העידום העולמית שנבחרה בשנה שעברה.

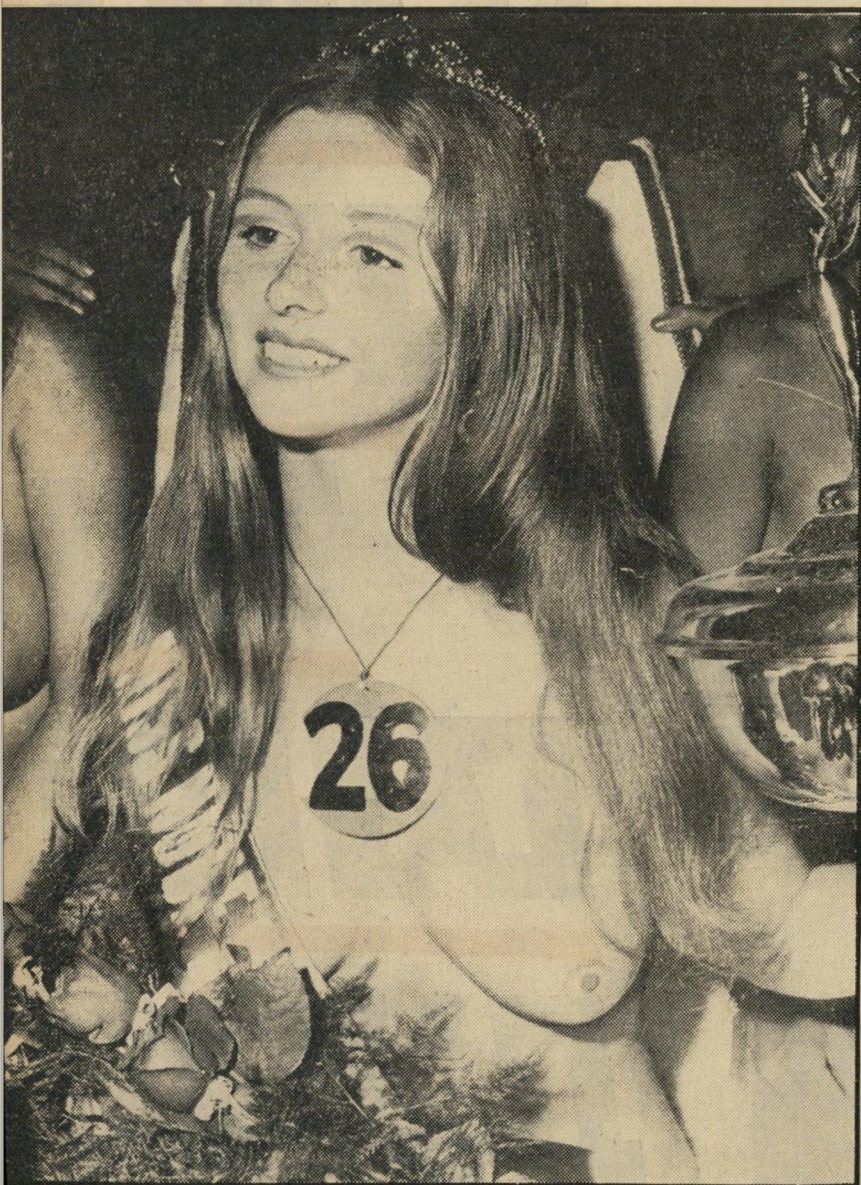
מבט אל מאחורי הקלעים של תחרות „מלכת העידום העולמית“ שנערכה בקנדה

המלכה היא עירומה

אמא, קיבלה אותה המיטפת בתשואות שהדביקו את יתר הצופים. עם סיום התחרות אמר ראשי-צוות ה-שופטים: "זה היה ממש תענוג לשפוט לפי כל החלקים. אמנם, הסרש הזה, על החזה קצת הפריע לראות בדיוק, אבל הבנות היו בסדר. כשביקשנו אותן להזיז אותו קצת הצידה, הן הסכימו בלי שום בעיות".

בוש שערו הרטוב, עלו השאר לבמה, בין עיטוש לעיטוש עיכסו ערומות לפני ה-שופטים וקהל המזומנים. הגשם השוטף לא ייבש את התלהבותן של הקהל שהריע בהתלהבות למראה כל עכוז החדש שנודנד על הבמה. הגדילו לעשות קרוביהן ובני מיטפתיהן של הערומות. הם היוו את חלק הארי של הקהל ובכל פעם שעלתה המותק של

הסגנית די נולט, שחרחרת בעלת עור אפרסק, בלטה בין המועמדות בגזרתה המושלמת, שדיה הזקופים לתלפיות ורגליה הנאות זיכה בתואר סג'נית מלכת העירום העולמית. היו שגרסו: "אם כבר מלכת-עירום, אז הפרס כולו שלה".

התחרות שנערכה בפארק הקנדי הענק: ארבע העונות, משכה אליה מתחרות מכל רחבי ארצות-הברית. לגמר הופיעו 28 חוות, שניצבו על במה תחת כיפת השמיים, נתונות לרחמי השופטים והקהל. אך במהרה התברר כי את הרהמים ה-אמיתיים היה על הנערות לבקש מידי השמיים. דקות ספורות לאחר פתיחת התחרות נפתחו גם הארובות וכל הנערות זכו למיקלחת צוננת.

וחבל — במקרים רבים כשרק יוצאת המלכה הטרייה אל מאחורי הקלעים, ופושטת את שני חלקיה מחמוטט כל הדרה המלכותי כמגדל קלפים. אחיזות עיין מסוג זה מנעו חברי-השופטים בתחרות שנערכה ב-5 וב-6 לאוגוסט באונטאריו שבקנדה. כל המועמדות שהורו פיעו ועלו לבמת התחרות, היו חשופות מכל תמיכה או עידוד מלאכותיים.

מאורע זה הכריח את המארגנים לה עביר את המשך התחרות לאולם סגור במקום. כשחלק ניכר מהנערות עוסק ביי-

לשופטים ניתנה האפשרות לבחון ולב-דוק כל חלק לגופה, לשקול את היתרון נות השונים באישיותה של הנערה מבלי להודק לשמץ של דמיון או השערות.

הוד מלכותה

ג'וסלין לאפין זוכה בור שושנים ובגביע מוזהב, לאחר שכתר המלכה העירומה הונח על ראשה. ג'וסלין בת ה-17 זכתה לעידוד קולני מקרב הקהל שבו ישבו הוריה וחברה בן ה-19. החבר האוהב לא פסק מלצלם את ג'וסלין המעורטלת וידידותיה החשופות שהופיעו בתחרות מלכת העירום.

העולם הזה

סיכורה המזעזע של קטינה בת 13

הייתי

קורבן

של

אונס

קבוצתי.